

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Et skyggefuldt hjørne i et av Firenzes pragtpaladser.

Det er middag i Florens. „Blomsterstaden“ ligger badet i sol, og de ellers saa livlige florentinere kryper tause i skjul for dens flammende straal. Men inde i det ærværdige palads' søilegaard merkes ikke varmen. Her kaster akacier og stedsegrønne træer sin kjolige skygge utover omgivelserne, marmorsøilerne staar paa vakt mot den altfor paatrængende varme, og liflige, smaa springvand svaler luften med sine rislende draaper. To unge kvinder i lette romerske dragter har gjemt sig bort i den fortrolige krok ved marmorbænken, hvor saa mange fornemme adelsmænd og kvinder i slegtled før dem har ført sine hemmelige samtaler.

En multiplikationsmaskine.

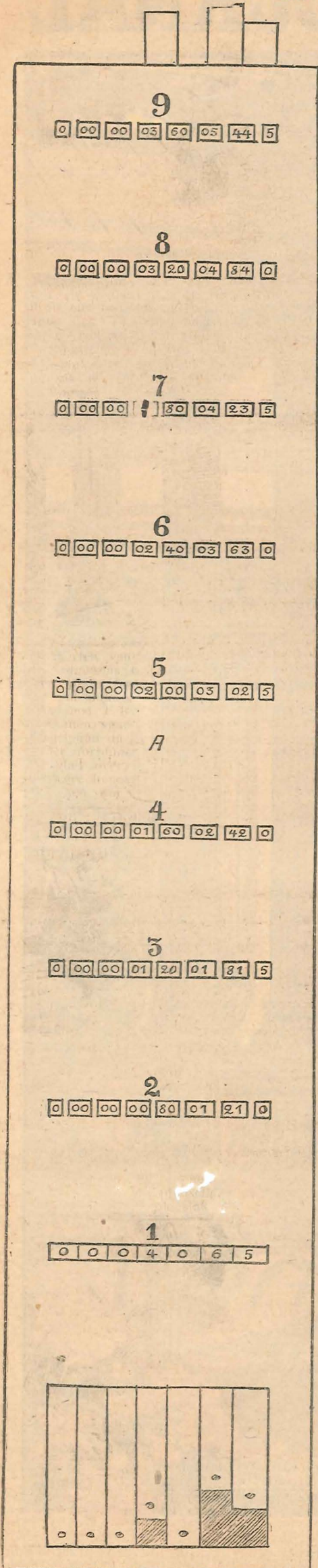

Fig. 1.

0	0
0	9
1	8
2	7
3	6
4	5
5	4
6	3
7	2
8	1
0	0
0	8
1	6
2	4
3	2
4	0
4	8
5	6
6	4
7	2
0	0
0	7
1	4
2	1
2	8
3	5
4	2
4	9
5	6
6	3
0	0
0	6
1	2
1	8
2	4
3	0
3	6
4	2
4	8
5	4
0	0
0	4
0	8
1	2
1	6
2	0
2	4
2	8
3	2
3	6
0	0
0	3
0	6
0	9
1	2
1	5
1	8
2	1
2	4
2	7
2	7
0	0
0	2
0	2
0	4
0	4
0	6
0	8
1	0
1	2
1	4
1	6
1	8
0	0
0	1
0	2
0	3
0	4
0	5
0	6
0	7
0	8
0	9

Fig. 2.

Vi skal her gi en beskrivelse av et litet apparat, som det kanske kan mere vore læsere at stifte bekjendtskap med, og som enhver let kan lage sig. Apparatets grundplate er et tyndt bord eller et stykke tyk pap i størrelse som fig. 1. Av et tyndere papstykke skjæres ut to strimler av samme længde som grundstykket, og disse fastlimes langs kanten av dette (fig. 3 A). En tredje strimmel fastlimes mellem begge de forrige ved grundplattens nederste kant. Derpaa skjærer man ut lange like store strimler av størrelse som fig. 2; deres bredde maa være valgt saaledes, at de tilsammen kan utfylde hele pladsen mellem de to lange, paaklistrede kantstrimler. De 7 strimler som skal kunne forskyves op og ned i dette rum, inndeles paa den i fig. 2 viste maate i 90 like store felter som forsynes med de i fig. 2 vedfoiede tal (inddelingerne og tallene er likt for alle strimlerne). Naar man har gjort dette og lagt strimlerne paa plads, mangler der bare „overstykket“ for at apparatet er færdig. Dette som er av tyndt pap og paaklistres de 3 kantstrimler (A, A og B), som vist paa fig. 3, skal være forsynet med 9 rader huller, der ovenfra og nedover merkes med tallene 9, 8, 7 osv. (se fig. 1). Utskjæringen av disse 9 rader av huller maa foretas saaledes, at hver 10de inndeling paa de lange, nummererte strimler kommer ut for en hulrad. Tænk man sig strimlerne skjøvet helt ned i den nederste stilling, vil man derfor se lutter nuller gjennem hullerne, da der paa hver 10de plads av langs de nummererte strimler staar lutter nuller. For at gjøre det lettere at forskyve de 7 strimler kan man lage smaa huller i dem nedentil i det stykke av de som ikke er dækket av „overstykket“.

Selve anvendelsen av multiplikationsmaskinen kan lettest forklares ved et eksempel. Anta f. eks. at følgende multiplikation skal foretas: 324×4065 . Man vælger et av tallene, f. eks. 4065, og forskyver derpaa strimlerne i række fra høire til venstre saaledes, at man i den nederste hulrad i „overstykket“ (1) ser tallens cifre ogsaa i orden fra høire til venstre (idet man ikke tar hensyn til nullerne foran, skal man derfor i den nederste hulrad se tallet 4065). Forskyvningen av strimlerne kan let foretas ved, at man sætter en blyantspids ind i de for omtalte huller nederst i strimlerne. Tallet 4065 skulde i det valgte eksempel multipliceres med 324. Dette gjør man ved, naar den til tallet 4065 paa den omtalte maate foretagne forskyvning av strimlerne har fundet sted, at se, hvilke tal der staar i hulraderne 4, 2 og 3 (cifrene i 324 tal i orden fra høire til venstre). I hulraden 4 finder man da tallet 16260, idet nullerne foran lates ute av betragtning, og idet man hvor der staar 2 cifre i et hul, lægger disse sammen til et enkelt ciffer. Paa samme maate finder man i hulraderne 2 og 3 tallene 8130 og 12195. Der staar nu bare tilbage at skrive disse tal op under hverandre paa følgende maate:

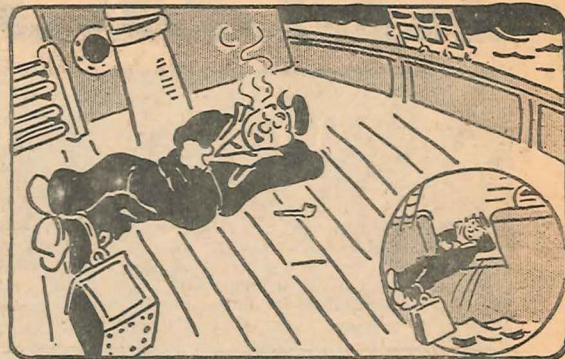
16260
8130
12195

og addere, hvorved faas: 1317060 som er resultat av den ønskede multiplikation. Skulde man f. eks. ha multiplicert 4065 med 3764 istedetfor med 324, maa man opskrive tallene i hulraderne 4, 6, 7 og 3, hvorved altsaa resultatet blir:

16260
24390
28155
12195

1320060.

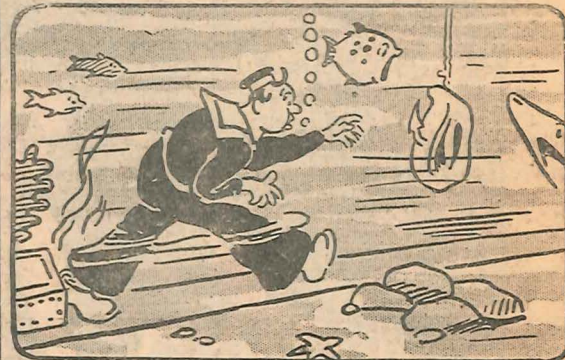
Et sjømandsventyr paa Stillehavet.

Baatsmandsmaten laa og fik sig en middagslur paa dækket, mens damperen kløvet stillehavets vrede bølger. Han var en forsigtig mand, og da han hadde hele sin opsparte hyre i en jernbeslaaet sparebøsse, bandt han denne fast til sit ene ben, for at ingen av mandskapet skulde nappe den fra ham, mens han sov. Men som bekjendt er Det stille hav ikke altid like stille, og da der pludselig kom en stor bølge og gav skibet en ordentlig sinkadus, saa trillet han ganske stille overbord og gik tilbunds som en sten netop paa grund av sparebøssen om benet.

Opskræmt av dukkertien vaaknet han forfærdet op og saa sig selv paa havsens bund. Det var en fæl opdagelse, og i de første minutter bestilte han da heller ikke andet end at sluke sjøvand. Naa, det kunde han jo ikke vedbli med i længden, han maatte se at komme op igjen, men sparebøssen holdt ham stadig nede. Saa opdaget han da pludselig den undersjøiske telegrafkabel, der forbinder Amerika med Japan, for sine føtter, og glad over sin opdagelse begyndte han trostigt at balancere henover den, saa kunde han da ikke ta feil av veien, om den end var lang.

Men veien blev længer end han hadde forestillet sig. Han gik og han gik, men stadig laa den tykke telegrafkabel like uendelig for ham. Det brummet og snurret i den, det var alle telegrammerne som hastet forbi. Baade røde og hvite vandmænd og dyvandfisk med store, utgrundelige øine krydset hans vei, og av og til saa han snutespidsen av en eller anden blodtørstig hai, men han skyndte sig bare hurtigere bortover den evindelige telegrafkabel. Da hændte der noget som økte hans nysgjerrighet i hoi grad. En stor skive i tekjet danset pludselig midt for hans næse, og en mægtig jernkrok stak ut av det.

Han var ikke sen til at opfatte situationen. Han kikket op og — ganske rigtig — et langt, smækkert taug pekte ret op gjennem vandet. „Aha,“ tænkte han glad, „der er nogen ute og leter efter haifisk til hertugen av Montacos dyppvandsakvarie. Der er vist en chance for mig,“ og med et hop sat han over-skraevs paa hestekjøttet og rusker i tauget. Oppe paa skibet blev i samme øieblik dampspillet sat igang, og tilveirs for baatsmandsmaten ovenpaa hestekjøttet; men der blev utvilsomt en grenseløs forbauselse blandt matroserne, da den saelsomme fangst blev trukket ind over skibssiden.

ALLERS FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 17

26. april 1917.

41. Aarg.

En knute paa traaden. Efter Blair-Leightons maleri.

En knute paa traaden.

(Se ovenstaaende billede.)

Det var dog, saagodtsom en avgjort sak, at naboens søn, den pene og velstaaende Tom, skulde ha deres lille Mabel til hustru, og idag, da hun fyldte sit syttende aar, skulde netop forlovelsen deklareres. Men hvem kan tænke sig de to skikkelige, gamle forældres fortvilelse, da der pludselig optaarner sig en uoverstigelig og aldeles uventet hindring for hele den gode plan, og denne hindring var — Mabel selv. Hvad der egentlig var foregaaet stod ikke de gamle rigtig klart. Men denne deilige søndag morgen, da alt syntes at straaale i forjættende solskin, hadde de netop hørt de to unge utenfor huset falde i med en litt høirøstet og ikke

netop kjærleg samtale, og et øieblik efter tok deres ellers saa fredsommelige Mabel sin salmebok under armen og begav sig stolt kneisende, omend med en bekymret mine, paa vei til kirke, etterlatende sine forældre og sin vordende husbond til sine egne tanker. Mor er ute av sig selv, Tom føler sig litt ængstelig ved den vending sakerne har tat, og bare far bevarer roen. Han smiler polisk. For han kjender sin Mabel. „Hun blir nok god igjen. For hun holder allikevel av manden,“ trøster han sin egteviv. Og selv om kunstneren, der har malet billedet, ikke sier noget om det, har læseren jo lov til at tro, at far faar ret.

Hendes hjertes ønsker.

Av

Charles Garvice.

(Fortsat.)

„Nei, det var ikke om det,“ svarte Deane — „jeg kan ikke huske at han talte om nogen velgjørenhet eller noget saadant. Han lot til at være en meget livlig og kundskapsrik ung herre — jeg mener i alt hvad der angaar almindelige ting. Jeg kunde ikke faa ham til at forstaa noget av mine opfindelser. Men han indrømmet ogsaa meget beskedent, at hans videnskabelige opdragelse var blit forsømt. Nei — hensigten med hans besøk var at be om min tilladelse til at fri til dig —“

„Far!“ utbrøt Decima og blev blussende rød.

„Ja,“ sa Mr. Deane i en tone som om de diskuterte en ganske likegyldig sak. „Blir du forbauset over det? Har du ikke visst noget om hans hensigter?“

„Nei,“ sa Decima mer til sig selv end til ham. „Jeg hadde ingen anelse om det.“

„Han fremsatte sin begjæring paa en meget elskværdig maate,“ sa Mr. Deane og ordnet aandsfraværende noget verktøi. — „Jeg er ganske sikker paa at han mener det for ramme alvor. Og han lot som sagt til at være en overmaade tiltalende ung mand.“

„Hvad svarte du ham, far?“ stammet Decima.

„Jeg? Jeg gav ham mit samtykke.“

„Aa, far,“ hvisket hun, „hvordan kunde du det? Jeg —“

„Hvorfor ikke?“ spurte Mr. Deane og stirret forvirret paa hende. „Hvad har du imot ham, Decima? Han er ung, og saavidt jeg kan huske saa han godt ut — han er greve — ikke sandt? Han snakket ogsaa om at han er arving til en stor eiendom og til mange penger. Jeg sa til ham at det var aldeles uten betydning, for min sidste opfindelse vilde gjøre dig til en av de rikeste arvinger i landet. Han kommer hit for at tale med dig imorgen — og jeg synes virkelig, Decima, at du skulde si ja. Du er ung endnu — men ikke for ung til at bli gift — og nu har du jo hævet din forlovelse med Mershon —“ hans tanker begyndte at bli forvirret, han for flere ganger med haanden gjennom haaret og stirret med et tomt blik paa hende. „Naa ja — jeg vil raade dig til at ta imot Lord Illminsters tilbud.“

Decima var svært blek og hendes ansigt hadde et bedrøvet uttryk.

„Det kan jeg ikke, far,“ sa hun lavt.

„Ikke det? Hvorfor ikke?“

„Jeg — elsker ham ikke,“ sa hun. „Han er meget god og elskværdig, men jeg kan ikke gifte mig med ham. Jeg vil aldrig gifte mig.“ Hun smilte træt. „Jeg vil altid bli hos dig, kjære far, og sørge for dig.“

„Det er taapelig av dig,“ sa han ærgerlig. „Du taler jo som om jeg er et barn og ikke istand til at sørge for mig selv! Jeg tror saamen ikke at der findes en mer praktisk mand i verden end jeg. Du skulde sandelig

heller si til Lord Illminster, naar han kommer imorgen, at du tar imot hans tilbud.“

„Jeg skal si ham — nei, jeg vil heller skrive til ham. Kom nu, far.“

Hun slukket begge gasblussene og trak ham med sig ut. Han gikk endnu noen ganger frem og tilbake og talte ivrig — ikke om Lord Illminster og hans frieri — det hadde han allerede glemt for længe siden — men om sin sidste oppfindelse. Men endelig fikk Decima ham op paa hans værelse, og nu fikk hun fred og ro til at tenke over Lord Illminsters tilbud. Hun hadde ikke hat noen anelse om hans tilbud. Det forekom hende selv saa umulig at hun nogensinde kunde gifte sig, at hun syntes andre maatte være av den samme mening. Hun hadde elsket en mand av hele sit hjerte og sin sjæl, og skjønt hun aldrig kunde bli hans hustru, vilde hun aldrig holde op at elske ham. Hun vilde sandsynligvis aldrig faa se ham mer — men hun var og blev hans. Det gjorde hende ondt for Lord Illminster; mot sin vilje hadde hun kanskje været for venlig mot ham. Han var jo som hendes far hadde sagt ung og vakker og idelheletat et godt parti; men Decima hadde ikke noget hjerte at gi ham, det hadde hun helt og holdent skjænket Lord Gaunt. Og hos ham vilde det bli til det brast i døden.

Hun skrev et kort brev til Lord Illminster og sendte ham et venlig, men bestemt avslag. Hun kunde ikke faa sove, før hun hadde skrevet dette brev. Men da hun hadde skrevet det, tenkte hun ikke mer paa ham, og før søvnen lukket hendes øine, dvælte alle hendes tanker ved den mand hun elsket, men hvis hustru hun aldrig kunde bli.

Den samme aften var Mr. Bright tilfældigvis paa Leafmore stationen. Han vilde reise med toget til næste station for at tale med en av forpagterne, og stod netop i begrep med at stige op i toget, da han blev staaende forbauset. Han saa Lord Gaunt stige ut av en første klasses kupé ved siden av den han selv vilde goa ind i.

Bright stirret maalløs paa ham, mens toget langsomt gled ut fra stationen.

„Lord Gaunt!“ stammet han.

Gaunt rakte ham smilende haanden. Han var meget mager og solbrændt, men han saa frisk og godt ut.

„De blev nok meget forbauset — ikke sandt, Bright?“ sa Gaunt, mens Bright knugnet hans haand i sin.

„Jeg hadde ikke den mindste anelse —“ stammet Bright, overvældet av forbauselse og glæde.

„Jeg vilde ha telegrafert,“ sa Gaunt, „men jeg var saa forsinket, at jeg naadde saavidt toget.“

„Naar kom De hjem — og er De ganske frisk?“ spurte Bright. „Jeg er saa forvirret —“

Gaunt smilte og la sin haand paa Brights skulder.

„Jeg kom til London igaar aftes — og jeg er fuldkommen frisk. Og jeg er glad over at se Dem saa frisk og kjæk.“

„Der er ingen vogn her,“ stammet Bright forvirret. „Skal jeg leie en?“

„Gjør Dem ingen uleilighet,“ svarte Gaunt. „Jeg vil gaa op til gaarden for at hente noen saker jeg savner — og hvis De ikke har noget imot det gaar vi dit. Jeg har sittet saa længe paa toget og ombord paa skibet, at jeg længter efter at røre mine ben.“

De begyndte at gaa i retning av Leafmore. Bright tørrer nu og da sin pande og saa sig forvirret omkring.

„Det var en stor overraskelse, Lord

Gaunt,“ sa han. „Men jeg behøver vel ikke at si Dem hvor glad jeg er over at se Dem, og hvor glade alle vil bli ved at se Dem frisk og kjæk igjen. Vi har jo læst alle avisernes beretninger om ekspeditionen. Det har jo været et meget heldig foretagende.“

„Ja, det tror jeg,“ sa Gaunt. „Vi har eftersporet hele elvens løp og har forbundet den med et par store sjøer, store nok til at rumme alle flaater i verden. Og vi har aapnet en ny kanal for den britiske handel. Ja, vi har virkelig hat held med os.“

„Nu er De vel kommet hjem for at slaa Dem tilro, Lord Gaunt?“ sa Bright alvorlig. „Nu har De gjort nok for Deres land, og kan hvile Dem paa Deres laurbær.“

Gaunt smilte litt træt.

„Jeg er bare kommet tilbake for at hente noen av mine saker, Bright,“ sa han. „Jeg vender tilbake til Afrika med næste skib. Hvor kan jeg ligge inat? Hvis jeg kan, saa vil jeg gjerne sove hjemme?“

„Selvfølgelig!“ svarte Bright ivrig. „Der er jo noen tjenestefolk og alt er i orden. Jeg har jo tænkt mig muligheten av, at De vilde komme uventet hjem, og derfor har jeg holdt alt istand — men De vil vel ikke forlate os igjen, Lord Gaunt?“

„Det gjør mig ondt, men jeg kan ikke bli,“ svarte Gaunt.

Bright sukket. Da de kom til landsbyen saa Gaunt sig om med interesse.

„Jeg kan se at alle projekterne er utført, Bright,“ sa han. „Der ligger de nye skolebygninger og de nye huser. De ser pene og hyggelige ut.“

„Ja, Mylord,“ sa Bright. „Alt er gjort. Jeg haaber det er gjort som De ønsket det, og jeg behøver vel ikke at si Dem, at alle er Dem meget taknemlig. Landsbyen er likesom rent forvandlet. Det er likefrem blitt en mønsterværdig landsby. Det kan vi takke Dem for — og Miss Deane.“

Ved at høre Decimas navn nævne for Gaunt let sammen, og hans ansigt blev alvorlig. Resten av veien tidde han.

Deres ankomst vakte megen bevægelse og opsigt. Gaunt snakket med noen av de gamle tjenestefolk, og gikk derpaa ind i biblioteket med Bright.

„Fortæl mig nu alt, Bright,“ sa han. „Glem ikke at jeg har været borte saa længe og slet ikke vet noget om hvad der har foregaaet her. Hvorledes har alle kjendte det? Og Deanes — hvorledes har Miss Deane det?“

Han vendte sig mot vinduet.

„De har det meget godt,“ svarte Bright. „Bobby er i Sandhurst.“

„Det glæder mig!“ sa Gaunt. „Han vil bli en udmerket officer. Og — Miss Deane?“

Hans ansigt var stadig bortvendt.

„Hun har det godt,“ svarte Bright. „Jeg saa hende imorges. Hun er fremdeles landsbeyns gode engel.“

Gaunt nikket.

„Er hun — fremdeles ugift?“

„Aa ja,“ svarte Bright smilende, „men det er hendes egen skyld. Hun har hat flere tilbud. Men nu tror jeg hun snart gifter sig —“

Gaunt satte sig i en stol og saa ned.

„Hvorfor tror De det?“ spurte han og flyttet mekanisk bøkene paa bordet. „Jeg tror at hun snart blir Lady Illminster,“ sa Bright. „Den unge Lord Illminster har i den senere tid vist hende megen opmerksomhet, og det er tydelig at se at han er forelsket i hende.“

„Illminster?“ gjentok Gaunt og saa op, idet han bet læberne tæt sammen. „Hvem er han? Jeg har glemt det. Hvorledes er han?“

„Han har nylig arvet titelen efter sin onkels død. Han er en vakker og elskværdig ung mand og i alle henseender et godt parti.“

„Det glæder mig,“ sa Gaunt dæmpet. „Og

tror De at Miss Deane vil gifte sig med ham?“

„Ja, det tror jeg,“ svarte Bright. Saa begyndte han at tale om eiendommen. Gaunt hørte aandstraværende paa ham, og pludselig reiste han sig og sa:

„Jeg vil gaa op og klæ meg, Bright. Jeg længter efter at faa ordentlige klær paa mig igjen. De spiser vel middag med mig?“

Mr. Bright takket. Saa reiste Gaunt sig og gikk ut av værelset, og Bright gikk ned og konfererte med kokkepiken. Resultatet blev en liten, utsøkt middag, men Gaunt spiste desværre meget litet av de gode retter.

Han talte selv litet, men hørte oppmerksomt efter alt hvad hans bordfælle sa. Naar Bright hentydet til Deanes, blev han oppmerksomheten selv; men andre emner syntes ikke at interessere ham. Bright prøvde paa at faa Gaunt til at tale om ekspeditionen, men det lyktes ham bare delvis. Gaunt skildret noen av de farer og savn ekspeditionen hadde gjennomgaaet, men nævnte ikke noget om sin egen del i det alt sammen. Det var som om det hele var en ganske ubetydelig utflugt, der ikke var umaken værd at om-tale.

Endelig sa Bright godnat.

„Ser jeg Dem imorgen, Mylord?“ spurte han.

„Aa ja,“ sa Gaunt, „men jeg reiser med første tog.“

Da Bright var gaat forlot Gaunt værelset og gikk ut paa terrassen for at røke en cigar.

Saa hun skulde alt saa gifte sig med Lord Illminster! Ja, hvorfor ikke? Han haabet at den unge mand var saaledes som Mr. Bright hadde beskrevet ham. Han haabet at han var hende værdig. Men nei — ingen mand kunde være god nok til hans elskede pike — hans Decima!

Han gikk nedover terrassens trapper og slentret gjennom parken og ut paa landeveien. Herfra kunde han akkurat se piperne paa The Woodbines.

Der var hun — der laa hun og sov — og han var her. Men der var en vid, gapende kløft mellom dem!

Og hun skulde gifte sig! Ak ja — det var jo bare naturlig. Det var som det skulde være. Hun var ung og vakker — og denne unge mand — naa ja, det var jo bare ganske naturlig at hun giftet sig med en mand, der var ung som hun. En dyp bitterhet grep ham. Han prøvde paa at utslutte kjærligheten til hende av sit hjerte. Han vilde reise straks næste morgen — han vilde slet ikke se hende. Han vilde reise tilbake til Afrika og møte døden, som vilde komme før eller senere — han haabet inderlig at det ikke vilde vare længe.

Da han vendte sig om for at gaa tilbake til The Hall, så han et skarpt lys over en del av himlen. Det saa ut som om det kom fra den side hvor Woodbines laa.

Han stanset og saa oppmerksomt i den retning, hvorfra lyset kom. Det vokste og bredte sig, og der hørtes lyden av en eksplosion. Han skyndte sig op paa bakken og stirret ivrig og ængstelig i retning av branden. Nu saas der høie flammer, og himlen var ganske rød over det sted hvorfra det blusset op.

Det var The Woodbines som brændte.

Gaunt satte pludselig avsted i fuld fart.

XLIII.

Gaunt sprang tversover sletten, hoppet over plankegjerdet og sprang ut paa landeveien. Han haabet endnu at det ikke var selve huset som brændte, men en høistak eller en lade i nærheten av det; men da han var kommet et hundre meter lenger

bort, saa han at det var The Woodbines som stod i flammer.

Nogen andre kom springende i samme retning, og da han hadde naadd porten, var der samlet en mængde mennesker som ropte og skrek i munden paa hverandre.

Gaunt banet sig vei mellem dem og grep en mand som stod ham nærmest i armen.

„Er alle kommet ut?“ spurte han.

Før manden kunde faa svart, kom Mr. Bright springende nedover gangen fra det brændende hus.

„Er De her, Lord Gaunt?“ fremstammet han. Saa vendte han sig om og ropte til den nu forsandlede mængde: „Nogen maa springe op til gaarden og hente en stige — den længste der findes — bring helst to — og endel taug. Er der sendt bud efter sproiten?“

„Ja!“ svarte en stemme.

„Er alle kommet ut, Bright?“ spurte Gaunt. Han talte ganske rolig, men der var en frygtelig angst i hans øine, som han holdt fæstet paa det brændende hus.

„Det vet jeg ikke. Jeg kom netop,“ svarte Bright. „Jeg saa Dem klatre over plankegjærdet. Tjenestefolkene er kommet ut; jeg saa dem nu. Der er de — og Mr. Deane — ham saa jeg netop nu —“

„Og Decima — Miss Deane?“ avbrøt Gaunt ham utaalmodig.

Mr. Bright rystet paa hodet.

„Jeg har ikke set hende. Er der nogen som har set Miss Deane?“ spurte han.

Ingen svarte og den ene saa spørrende paa den anden. Saa kom kokkepiken styrtende bort til Mr. Bright. Hun vred sine hænder og graat.

„Aa, hvor er den unge frøken? Hvor er Miss Deane?“ hulket hun. „Jeg kan ikke finde hende. Vi trodde hun var kommet ut sammen med os, men jeg kan ikke finde hende.“

Gaunt grep hende i skulderen.

„Vær ikke ræd,“ sa han rolig. „Si mig hvilket værelse det er!“

Fiken holdt op at graate et øieblik.

„Det er bakværelset — oppe paa kvisten, Mylord. Der har Miss Deane sovet de sidste nætter, fordi hendes værelse blir pudset op.“

„Vis mig det,“ sa Gaunt hurtig.

Hun sprang rundt om huset og pekte paa et vindu helt oppe paa kvisten.

„Der er det, Mylord! Aa, min stakkars unge frøken!“

Det var en mørk aften, før himlen var overskyet, og en svak regn begyndte at falde. Ilden hadde endnu ikke naadd baksiden av huset, skjønt den bredte sig meget hurtig, og Gaunt kunde ikke se vinduet. Han la merke til at der var jernstænger for det, tidligere var værelset benyttet til barneværelse.

Gaunt ropte: „Decima!“ Men der kom ikke noget svar, og han sprang tilbake til forsiden av huset. Huset var gammelt og var blitt bygget paa en tid, da tømmeret var billig og spekulationsbyggeriet ukjent — saa der var meget trærverk i det. Ilden hadde godt tak i de tykke bjelker og stolper, og trækvinden førte ilden med stor hurtighet opover trappen og gjennom de nederst liggende værelser. Men Gaunt betenkte sig ikke et øieblik. Decima kunde jo ha sluppet nedover trappen og være i sikkerhet blandt mængden, men han vilde ikke slaa sig til ro med denne tanke. Han vilde ind i huset. Han holdt armene for sine øine og sprang henimot døren. Bright saa ham og skyndte sig bort til ham.

„Hvor vil De hen, Mylord?“ ropte han.

„De kan ikke komme derind — det er umulig!“

„Har De fundet Miss Deane?“ spurte Gaunt over skulderen.

„Nei,“ svarte Bright, „men De kan ikke komme derind — det er den visse død —“

Gaunt rev sig løs fra ham og sprang ind i huset. Flammer og røk slog sammen om ham og skjulte ham for Bright. Mængden ropte og skrek: „Kom tilbake — kom dog tilbake!“ Nogen av kvindene graat og skrek.

Med ansigtet dækket av armen naadde Gaunt foten av trappen, og saa opover den. Flammerne hadde nu brutt sig gjennem første etage og slikket sig opover trappens rækerk, røken var saa tyk og læt, at han ikke kunde se andet end flammerne.

„Decima!“ ropte han. „Decima!“

Der kom intet svar, og halvt blindet, halvt kvalt av røken vilde han styrte opover trappen, men i det samme styrtet trappetrinnene

Neae fotogr. -Ges., Berlin.

Amoriner til salg!

Efter en skulptur av Raimund Paschold. Det gamle og hyppig anvendte emne for kunstnerne: De smaa, vingede kjærlighetsguder, som sendes ut over verden og sprer sin lykke — eller ulykke — blandt menneskene, er her blitt variert paa en ny og meget pudsig maate. Statuen, som heter „Amorinsælgersken“, viser os en ung kvinde som ved sin side har en mægtig vidjekurv fuld av smaa Gud-Amor-barn og med den høire haand holder en av de skjælske eroti- hoit i veiret.

med et buldrende brak ned for hans føtter.

Røken og støvet gjorde det umulig for ham at se noget i det første øieblik, og det holdt næsten paa at kvæle ham; men pludselig syntes han at høre en stemme gjennom ildens buldren og trærverkets knaken, og da han aapnet sine øine, saa han en hvit skikkelse staa paa trappeavsatsen ovenfor ham.

„Min Gud!“ mumlet han og et sekund var han likesom lammet av skræk — for første gang i sit liv. Men det varte bare et sekund, saa var han sig selv igjen.

„Decima!“ ropte han. „Decima — kan du se mig — høre mig?“

En mægtig flamme skjøt op mellom dem, og de kunde ikke se hverandre tydelig. Han

saa hende fare sammen og strække armene ut mot ham, hørte hende rope paa ham og han strakte sine arme ut mot hende og vilde be hende om at hoppe ned i dem; men han betenkte sig. I det usikre lys og i sin skræk kunde hun let hoppe galt eller hoppe for kort, og isaafald vilde hun undgaelig komme tilskade.

„Decima — kan du høre mig?“

„Ja — ja!“ ropte hun tilbake, og skjønt hendes stemme var hæs og skjælvende, var der ingen rædsel i den. „Gaa tilbake — aa, gaa, gaa! De kan ikke frelse mig!“

Han lo vilt.

„Kan jeg ikke? Jo, jeg kan det — og jeg skal det! Vær ikke ræd! Gaa tilbake — er trappen ovenfor endnu sikker?“

Hun saa op.

„Ja — jeg tror det. Aa, men gaa tilbake! Gaa — jeg ber, jeg bønfalder Dem — De er omgitt av ild til alle kanter — jeg kan se det!“

„Gaa op til kvistværelset — det i gavlen!“ ropte han. „La mig se dig gaa — skynd dig!“

Hun blev staaende et øieblik og saa ned paa ham. Det var ikke skræk der avmalt sig i det hvite ansigt, som flammerne oplyste saa klart — ikke bare skræk — men en grænseløs ømhet og glæde.

„Gaa!“ gjentok han bydende, næsten strengt. „Der er ikke et øieblik at spilde! Jeg vil, jeg skal frelse dig! Gaa til vinduet — men luk det ikke op — trækvinden —“

Hun forstod ham, og med endnu et blik paa ham sprang hun opover trappen.

Gaunt vendte sig om og kjæmpet sig frem gjennom flammerne og røken, indtil han endelig kom ut i den friske luft. Omkring ti mand grep ham og trak ham bort fra huset og børstet gnister og sotflekker av hans klær. Hans ansigt var ganske sort, hans haar svidd og han var næsten blind av røken.

„Det er bra,“ sa han og rystet sig fri av alle de velvillige hænder. „Endnu er hun i sikkerhet — kom med stigen.“

„Her er den!“ sa Bright. „De er vel ikke kommet tilskade?“

„Nei, nei — bær stigen bort til gavlen — til vinduet med jernstængerne — skynd dere —“ befalte Gaunt.

Han var kald og behersket, men læberne skalv.

De bar stigen rundt huset og satte den op til væggen, men den naadde ikke helt op til vinduet.

Gaunt saa op. Der vokste endel efeu opover muren, og han trodde ved hjelp av det at kunne naa op til vinduet.

Han skyndte sig opover stigen, men Bright og noen andre grep fat i ham.

„Nei, nei, det kan De ikke gjøre, Mylord! Vent — vent for Guds skyld til vi har faat bundet den lille stige fast til denne —“

„Det kan dere gjøre naar jeg er kommet op,“ sa Gaunt rolig. „Jeg kan naa vinduet ved hjelp av efeuen. Vær saa god at la mig komme frem —“

Han skjøv Bright og de andre tilside, tok av sig sin jakke og satte foten paa stigen.

Saa sprang han opover. De holdt fast paa stigen og stirret efter ham med bleke, forfærdede ansigter. Da han hadde naadd toppen av stigen, tok han fat i efeugrenene over sit hode og svang sig op. I et par øieblikke hang han svævende mellom himmel og jord, bare baaret oppe av de skrope- lige grener, og der gik en ængstelig gysen gjennom mængden. Saa saa de ham slippe grenen og ta efter vinduet.

„Han kan ikke gjøre det!“ lød en stemme fra mængden. „Han vil falde ned — la os faa noget — nogen tepper til at gripe ham i —“

Men Gaunt var sterk og hans rolige, kolde mod gjorde ham endnu sterkere. Han hævet sig i veiret tomme for tomme, fik fast tak med den anden haand, og endelig hadde han sit ene knæ i vinduskarmen. Mængden ropte og skrek hurra — men i disse utrop var der likesaa megen skræk og frygt som beundring.

Heldigvis var vinduskarmen sterk og solid, og Gaunt kunde knæle paa den. Idet han gjorde det, saa han Decima. Der var bare et ruleglas mellem deres ansigter; hendes var kridhvitt og fortrukket av angst — for ham, ikke for sig selv — han var sort og sværtet av røk.

Han smilte opmuntrende til hende og kaldte hende ved navn. Saa grep han en av stængerne og rev den ut, og med et advarende rop til den forsamlede mængde nedunder kastet han den ned. Den anden stang fulgte straks efter, men den sidste sat fastere. Den var spikret fast med store spiker og motstod en stund hans kræfter, og han turde ikke sætte al sin kraft ind, for ikke at miste balancen og falde ned. Hvert øieblik var kostbart.

Han saa et lysglimt bak Decima, og visste at det var flammerne, som hadde naadd toppen av trappen og straks vilde omspænde værelset. Idet han klynget sig til den ene side av vinduet, satte han al sin kraft ind, og stangen gay saa pludselig efter, at han vaklet et øieblik, og mængden nedunder skrek høit av angst.

„Luk nu op vinduet,“ sa han til Decima.

Med skjælvende hænder adlød hun, og i næste sekund var han inde i værelset og tok hende i sine arme. Et sekund skjulte hun sit ansigt ved hans bryst, mens en heftig hulken gjennemrystet hende, saa knuget hun hænderne fast om hans skuldre og saa paa ham.

„De kommer til at bli dræpt — aa, hvorfor har De gjort dette — hvorfor har De vovet —“

Hans øine møtte rolig hendes, næsten med et smil, men han kysset hende ikke, skjønt han holdt hende tæt ind til sig et sekund.

„Det skal nok gaa godt,“ sa han rolig. „Vær ikke ræd. Gjør bare som jeg sier.“

„Jeg er ikke ræd naar jeg er hos Dem! Jeg er ikke ræd nu —“ hvisket hun. „Er det virkelig Dem — eller er jeg død — og —“ hun stirret op paa ham med store øine og knuget sine hænder endnu fastere om ham, som om hun vilde overbevise sig om at det virkelig var ham og at han var levende.

„Du er ikke død — og skal med Guds hjælp heller ikke dø,“ sa han rolig. „Gjør som jeg sier. Kom hit til vinduet. Se ikke ned. Bli staaende her med ansigtet mot mig.“

Hun adlød. Han sprang bort til sengen, grep lakenerne, rev dem istykker og bandt dem sammen til et taug. Enden av delte la han under hendes armer og knyttet det fast.

„Aa — hvad gjør De dog —“ stammet hun.

Han smilte.

„Jeg vil frelse dig —“ sa han. „Stig nu op i vinduet. Han løftet hende op i karmen. „Knæl nu ned. Vel. Hold fast i min arm. Luk nu øinene og aapn dem ikke, før du staaer sikkert paa jorden dernede.“

Han bøide sig ut av vinduet for at rope til dem dernede hvad han vilde gjøre, men det behøvedes ikke. Bright hadde ant det og han og en anden — en sterk, ung mand — stod allerede paa stigen og ventet paa at ta imot hende.

„Slip nu ned hænderne,“ hvisket Gaunt i Decimas øre. „Aapn ikke dine øine og klyng dig ikke fast til noget. La dig bare

heise ned. Kan du det? Det kan du sikkert — du vil være tapper — vil du ikke?“

„Jeg skal gjøre alt, alt hvad De sier!“ stønnet hun. „Men De —“

„Bry dig ikke om mig. Jeg skal nok klare mig,“ sa han utaalmodig. „Er du rede?“

Hun aapnet sine øine og saa paa ham med et blik, som en kvinde gir den mand som koldt og rolig vover sit liv for at frelse hendes — det blik som ingen pen, om den end er noksaa veltalende, kan beskrive, saa lukket hun igjen sine øine, og idet hun gradvis slap sit tak, korset hun sine arme over brystet.

Gaunt lot hende dale langsomt og forsigtig ned. Hendes slanke skikkelse svaie frem og tilbake, men han stemmet sin fot mot muren, og kunde saaledes holde taug fastere og roligere, og langsomt og forsigtig dalte hun ned, indtil hun blev grepet av ivrige hænder, der strakte sig ut mot hende.

Et vildt, begeistret hurrarop lød fra hundreder av struper; kvinderne graat av letelse og glæde, og da Gaunt saa hende omgit og skjernet av mængden, smilte han og trak et langt, taknemlig suk.

Hun var frelst!

„Kom ned! Kom ned!“ lød det fra mængden. „Skynd Dem — ilden —“

Han la sig paaknæ i karmen og saa ut. Idet han gjorde det, slog flammerne ut fra vinduet nedenunder ham. Ilden hadde naadd baksiden av huset. Decima var kommet bort i rette tid. Hun var frelst, og denne tanke fylgte Gaunt med jubel.

„Kom ned!“ skrek mængden ivrig.

Gaunt gik ut paa karmen og vilde stige ned, men flammerne under ham slikket sig opover stigen, og han saa at ilden hadde antændt den. Han nølte — mængden ropte og skrek. Han saa Decima — hendes hvitklædte skikkelse lyste i flammerne — rive sig løs fra en gruppe kvinder og springe bort til stigen. Hun stod med sit ansigt og sine arme løftet op mot ham, og han syntes næsten at kunne se hendes læber bevæge sig. Han hørte den brændende stige knake og brake under flammerne. Saa gjorde han det dummeste han nogensinde hadde gjort. Han sprang fra vinduet og bort til døren. Men her slog flammerne mot ham, hele trappen var omspændt — det var umulig at komme levende ut denne vei. Han vendte tilbake til vinduet, og uten betænkning steg han ved hjelp av efeuen ned paa stigen og begynte at stige nedover. Men de faa sekunder han hadde betænkt sig hadde været tilstrækkelig til at ilden hadde faat fat i stigen og gjennembrændt trinnene, og de kunde ikke holde ham.

Han faldt, idet han klynget sig til siden av stigen; men han var for tung og han styrket til jorden med en dump lyd, der fylgte alle de omkringstaaende med skræk og deltagelse.

Et øieblik var han ved bevissthet — og i dette korte spand av tid saa han, at den hvite skikkelse knælte ved siden av ham, at dens hænder knuget ham ind til sig — saa blev alt mørkt omkring ham.

XLIV.

En uke senere laa Gaunt i sin seng paa The Hall. Det var det værelse, hvori hans far, hans bedstefar — og endnu flere medlemmer av slegten Gaunt — var blitt født og var døde. Det var en klar solskinsdag, men persiennerne var rullet ned, og sykepleiersken og doktoren talte hviskende sammen, mens de stod ved sengen og saa paa den forbrændte, lemkæstede skikkelse, som laa saa stille og hjelpeløs paa den.

Gaunt aapnet øinene og saa fra den ene til den anden. Han var meget uttæret og

følte sig saa svak som et barn. Han prøvde paa at bevæge armene, men med en viss sløv forbauselse opdaget han, at han ikke kunde det. Begge hans armer var indbundet i bandager og vat; han var helt indtullet i vat og uld og følte sig tilmode og saa ut som en mumie.

Tvers over brystet og rundt om i sine arme hadde han en heftig stikkende smerte, som han ikke kunde begripe aarsaken til. Først trodde han, at han var i Afrika og var blit saaret av de vildes piler, og idet han saa op paa doktoren, sa han med en meget svak stemme, men med et litet smil: „Hvad er der hændt? Er vi blit overvundet?“

Doktoren forstod ham ikke, men han la beroligende haanden paa den brændende pande.

„Jeg haaber De føler Dem bedre nu, Mylord?“ sa han.

Gaunt prøvde paa at nikke, men hans hode var saa tungt som bly og han hadde en fornemmelse, som om hans tunge klæbet fast til ganen.

„Har jeg været syk? Hvor er jeg? Aa — nu husker jeg det — er — er hun frelst?“

Sykepleiersken, som var fra landsbyen, men som var blit utdannet paa et hospital i London, forstod ham straks.

„Ja, Mylord,“ svarte hun. „Miss Deane har det godt, meget godt.“

Gaunt prøvde igjen paa at nikke.

„Gud ske lov!“ mumlet han. „Har jeg været syk længe?“ spurte han.

„Det er en uke siden ildebranden fandt sted,“ sa doktoren. „Siden da har De ikke været ved bevissthet.“

Gaunt prøvde paa at se ned paa sine opsvulmede og indsvøpte armer.

„Hvad er der iveien med mig?“

Doktoren kjendte ham, og svarte derfor like ut:

„Den ene arm er brukket og den anden er svært forbrændt —“ han forsøkte at tale i en munter tone — „De er idetheletat blit brændt og svidd rigtig godt.“

„Aa ja — jeg husker — det var ilden!“ sa Gaunt. „Det var en styg ildebrand. Der gik vel ikke noget menneskeliv tapt? Miss Deane kom vel ikke tilskade — hun er vel ikke syk?“

„Miss Deane har det udmerket godt, taktet være Dem,“ sa doktoren med litt bevæget stemme. „Nei, der er intet menneskeliv gaat tapt. Mr. Deane var nær kommet tilskade. Han vilde absolut redde en eller anden opfindelse, eller hvad det nu var, og sprang ind i huset, men de fik trukket ham ut igjen, uten at han hadde faat et eneste brandsaar.“

Gaunt nikket.

„Det glæder mig. Hvorledes opstod ilden?“

Doktoren trak paa skuldrene.

„Det var noget som eksploderte — noget Mr. Deane hadde laget sammen. Jeg tror,“ tilføiet han ironisk, „at det var den blanding, hvis bestemmelse det var at slukke og kvæle ild —“

Gaunt smilte svakt.

„Blev alle frelst? Ogsaa tjenestefolkene?“

„Ja, allesammen. De er den eneste det gik ut over.“

„Det er bra,“ sa Gaunt rolig. „Faldt jeg ikke ned av stigen? Nu husker jeg det. Jeg er tørst.“

Sykepleiersken rakte ham et glas vand.

„Tak. Huset — The Woodbines — maa bygges op igjen. Jeg vil gjerne at det skal bygges op igjen snarest mulig og saavidt mulig ligne det gamle —“

(Sluttet.)

Politibetjent Amor.

Av
Orla Bock.

Den nye politibetjent hadde ikke været i byen længe, før han blandt beboerne fik kjælenavnet „politibetjent Amor“. — Det var jo egentlig et merkelig kjælenavn for en ordenshaandhæver, men det var allikevel ikke saa ganske uberettiget at han fik navnet, det har sin historie, og historien lyder saaledes:

Cand. pharm. Valdemar Thomsen, medhjælper paa byens apotek, var en haabefuld yndling paa et par og tyve aar, vakker at se til, om ikke netop god at faa forstand av. Han var en glad, gemytlig sjæl, som ikke tok livet mer alvorlig end høist nødvendig, men tvertimot forsøkte at avvinde dets lyse sider et saa stort utbytte som mulig.

Og nu var han til og med forelsket — saa ubehjælpelig forelsket, at der ikke var noget paa hele apoteket som kunde kurere ham. Gjenstanden for hans brændende følelse var en proprietærdatter, hvis far eide en ganske anselig gaard, cirka halvanden mil fra byen, og han hadde nylig lært hende at kjende paa et sommerbal. De hadde dan-

set sammen hele aftenen og sværmet umaa- delig, og Thomsen, som ikke var den mand der undervurderte sig selv, var aldeles overbevist om, at den unge dame besvarte hans følelser fuldt ut. Efterat ha spekulert litt paa saken, kom Thomsen til det resultat, at der vist ikke var noget at vente efter — han var forelsket, og hun var det efter al sandsynlighet ogsaa — han behøvde bare at si det avgjørende ord, saa var den sak iorden — der var ingen fornøielse i at gaa og sukke saa længe, at det kanskje gik over igjen — ergo besluttet Thomsen sig til uten videre at fri til damen saasnt han kunde træffe hende. — Han var ikke den mand der var ræd av sig.

Nu er det jo imidlertid en kjedelig omstændighet, naar ens elskede bor halvanden mil fra byen, og man ikke er presentert for familien, saa man kan avlægge visit. Men den forelskede unge mand kom heldigvis til at tænke paa, at damen hadde betrodd ham at hun cyklet ind til byen hver onsdag eftermiddag for at ta undervisning i sang. Altsaa kunde han bare cykle utover veien og møte hende. Han hadde sin ukentlige frieftermiddag fredag, men fik for gode ord og litt bestikkelse sin kollega, der hadde onsdagen til sin raadighet, til at bytte med sig.

Saasnt middagen var overstaat den paa- gjældende dag, var Thomsen i fuld aktivi-

tet med at smøre og pudse apotekets gamle fællescykel. Han eide nemlig ikke selv et saadant befordringsmiddel, men apoteket hadde en gammel, god og solid „spinderok“, der stod til personalets frie raadighet, og blev benyttet av dem alle, like fra proviso- ren og til visergutten. Det var en ærlig, gammel „stenknuser“, som ikke gik istykker for det første stot. Den hadde ogsaa gjennomgaat adskillig i sin tid — blandt andet hele farveskalaen — den var blit malt op flere ganger, for øieblikket var den rød og egentlig mer rar end netop vakker. Men det spilte i dette tilfælde ingen rolle, Thomsen stoltte mer paa sin egen skjønhed end paa sin gangers. Ved tøliden cyklet den forelskede apoteker utover landeveien som førte til den elskedes hjem.

En fjerdings vei fra dette laa en restaur- ant med en hyggelig, gammel have like op til landeveien. I haven var der sittepladser, hvor der servertes, og her stanset Thomsen — her hadde han jo en glimrende observa- tionsplads, her maatte damen absolut komme forbi, og der var fri utsigt over lande- veien til den side, hvorfra hun maatte komme. Thomsen stillet sin cykel op til hæk- ken ved landeveien, satte sig ved et bord og bestilte en seidel øl. Da han hadde sittet et par minutter, opdaget han en støvsky langt ute paa landeveien — det var vist

livlig og opvakt ansigt kom langsomt cyklende.

„Aa, frøken Karstensen!“ ropte Thomsen. „Vil De ikke komme og hjælpe mig? Det er en idiot som vil arrestere mig!“

Det var en mer aapenhjertig end netop fornuftig ytring, og politibetjenten blev selvfølgelig høilig krænket.

„Vover De at være uforskammet, infame slubbert!“ sa han og grep Thomsen i kraven.

„Men er De da rent fra forstanden!“ utbrøt den unge dame, som var hoppet av cykkelen og forbauset var vidne til dette optrin.

„Pas Dem selv! Det er ingen som har sendt bud efter Dem!“ lød det barske svar. „Nu sætter den fyren her sig op paa cykkelen og følger med til byen, saa skal vi nok lære ham noget andet!“

Thomsen stred imot og kom med en masse ukloke og uparlamentariske bemerkninger.

„Vi kommer nok til at gi fyren haandjern paa,“ sa politibetjenten.

„Ja, Thomsen har da fuldstændig ret, naar han kalder Dem en idiot,“ sa den unge dame rapt, og hendes kinder blusset av retfærdig vrede. „Man kan vel ikke ride paa en cykkel med haandjern paa!“

Politibetjenten følte sig oisynlig slaat av

„Jeg kjøpte jeg i forrige uke av en maskinist,“ sa han slukøret.

Frøken Karstensen og Thomsen skoggerlo. „Ja, dere kan sagtens le,“ sa politibetjenten rasende.

„Ja, og vi negter os heller ikke noget i den retning!“ svarte frøkenen.

„Nu kan vi vel ride videre?“ spurte Thomsen ertende.

„Ja, naturligvis.“

„Det er mer end De kan!“

Thomsen og den unge dame hoppet op paa sælerne og red bort. Tilbake stod den sønderknuste politibetjent og kikket langt efter dem.

„Det er noget av det bedste jeg nogensinde har oplevet,“ sa Thomsen, da de litt efter sat paa en bænk i restaurantens have. Den unge dame hadde i betragtning av den utstaaede sindsbevægelse latt sig overtale til at sioife sangtimen.

„Jeg red ut for at anholde og blev selv anholdt,“ sa Thomsen.

„Hvem vilde De anholde?“ spurte den unge dame saa naivt som det var hende mulig.

Og saa gik det hele jo av sig selv.

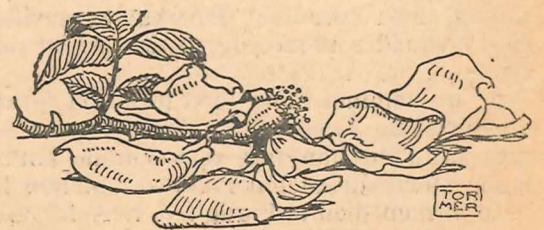
Men nu fortæller Thomsen til alle som gider høre paa det, at det var politiet som hjalp ham til at bli forlovet.

Og politibetjenten heter den dag idag „politibetjent Amor“.

over mit hode skriker en kraake: „Forbi — forbi!“

Og alle I smaa blomster, som staar her paa min vei, vil I bringe en hilsen, sige „Farvel“ fra mig? Og alle I smaa fugle — I, som og kjendte ham, si ham, at vintervinden jog mig til et andet land!

Inge Sidenius Nielsen.

„Mama mener . . .“

Stemmingsbillede av Grete Bentzinger.

Et langt smalt effags værelse i det til lazaret forvandlede kloster. Skjønt skumringen allerede holder paa at falde, trenger januaftermiddagens lys ikke lenger ind i rummets indre. Men det streifer dog endnu med fuld klarhet officerens ansigt borte ved vinduet. Et klokt, fornemt ansigt; øinene av en merkelig gjennemsiktig, lysende blaa farve. Premierløytnanten, av civilstilling privatdocent i zoologi, kjeder sig. Hans øine søker flakkende omkring i værelset, men finder intet som kan fængsle dem; endelig fæstes de mildt og en smule resignert ved skrivebordet. Det danner en merkelig motsætning til det øvrige bohøve. Dets ben er sveiset, og de matte broncelaaser paa opsatsets buede skuffer blir baaret av dansende smaaengler. Det hele er en latterlig erindring fra den lette rokokotid, som skjebnens ironi har ført ind i dette klostres stilhet.

Men premierløytnanten er en moderne mand, altid praktisk. Han har skjøvet sin røde ruslærs skrivemappe, som passer daarlign til det mørkt polerte brune trø, ind paa den sarte, indlagte rosenguirlande paa bordsplaten, og de stakkars smaaengler kvæles næsten i en forvirret haug av papir og manuskripter. For premierløytnanten er en strævsom mand; han vil ikke la tiden, som han nødtvungen maa øfre som saaret, gli unyttig hen. Saa meget mindre som han er forlovet.

En egenhändig forarbeidet ramme med portræt av hans forlovede danner kronen paa skrivebordsopsatsen. En net blondine i selskapstoilette. De dristige smaaengler hvisker ondskapsfuldt til hverandre, at man hadde minst likesaa elegante klær paa i deres tid, hvorimot man ikke hadde hat saa søvnige øine.

Men hendes sidste brev, hvori hun saa kjølig avslaar hans bøn om at besøke ham her paa hospitalet, har dog saaret ham. Han ser formelig linjerne for sig: „Der forekommer endnu stadig tyfustilfælder ved grænsen, smittefaren er ikke udelukket, og saa mener mama . . .“

Javist! Skulde folk virkelig være rædde! Især hun som saa opofrende pleiet ham den gang, da ingen trodde paa helbredelse av hans skud i lungene — søster Renate.

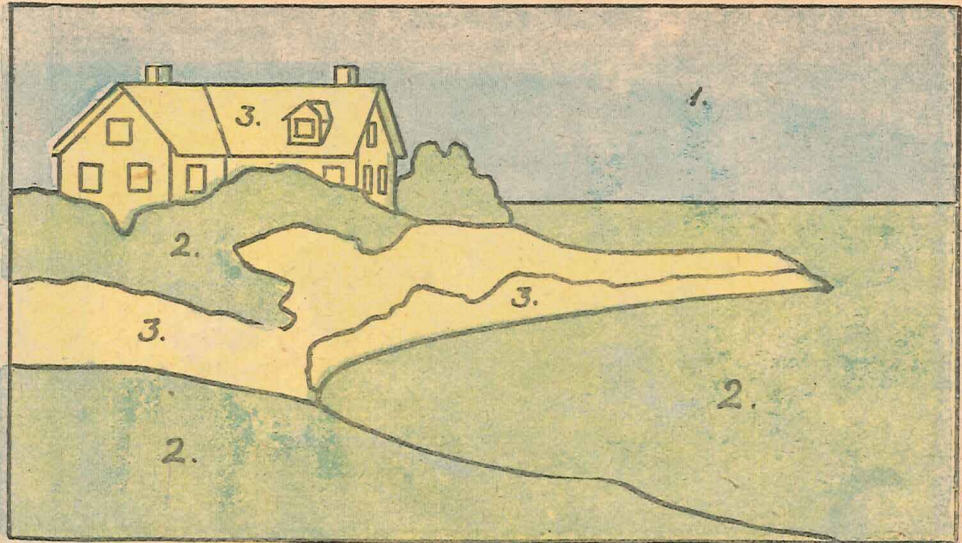
Hans øine faldt paa billedet. I det avtagende dagslys staa det der. Denne gang er det ikke bare smaaenglene som synes, at den blonde Rosemarie har søvnige øine. —

En sagte banken. I døraapningen kommer søster Renate tilsyne. Som hun staa der saaledes med brettet i den løftede haand, minder hun om chokoladepiken i Dresdenergalleriet. Men en hurtig knipsende bevægelse er det elektriske lys tændt, og hun er med et par skritt og et stille „godaften“ ved siden av hans stol. Hendes rolige spørsmål ærgret ham; for han er meget nervøs idag. Hans pirrelige svar er næsten uhøflig. Og paa hendes forbausede: „Men hvad er der dog iveien med Dem?“, svarer han pludselig i et tonefald som et egensindig barn. „Uf! Hvor jeg kjeder mig!“

Hun ser leende paa ham. Et spottende træk sitter omkring de bløte mundviker. Omhyggelig lar hun de klare baldriansdraaper falde ned i glasset, og sier langsomt med en neppe hørlig bismak av ironi:

„Naar kommer saa egentlig Deres forlovede?“

Ærgerlig vil han fare op, men betænker sig og tier. Et øieblikks stilhet. Saa rækker hun ham med et kjølig „Værsgod“ glasset og gaar mot døren. Med haanden paa dorhaandtaget vender hun sig endnu en

Et utkast til et veirbillede. Billedet er fremstillet ved, at man har klæbet et stykke hvitt træk-papir, hvorpaa man har opridset f. eks. et landskap, paa en karton og derpaa behandlet de enkelte dele med de forskjellige opløsninger som er opført paa disse. I tørt veir blir herved f. eks. him-len blaa, græsset grønt og kornakrene gule.

Nogen morsomme veirprofeter som enhver kan lage sig.

Billeder og blomster som skifter farve med veiret.

At lage et fint barometer eller hygrometer maa man overlate til instrumentmakeren; men stiller man litt mindre fordringer til sin veirprofet, kan man godt selv optræ som fabrikant og faa apparater som ikke alene er rigtig gode, men samtidig virker paa en morsom og underholdende maate.

Vi vil først fortælle, hvorledes man kan lage sig et billede, der som en kamæleon skifter farver i forskjellig slags veir og derved kan brukes til at forstaa sig paa veiret. Først skaffer man sig et stykke tyk karton, et stykke hvitt træk-papir, litt godt bindende lim og en pensel. Med disse ingredienser samt smaa mengder av nedenstaaende 3 blandinger har man, hvad man behøver.

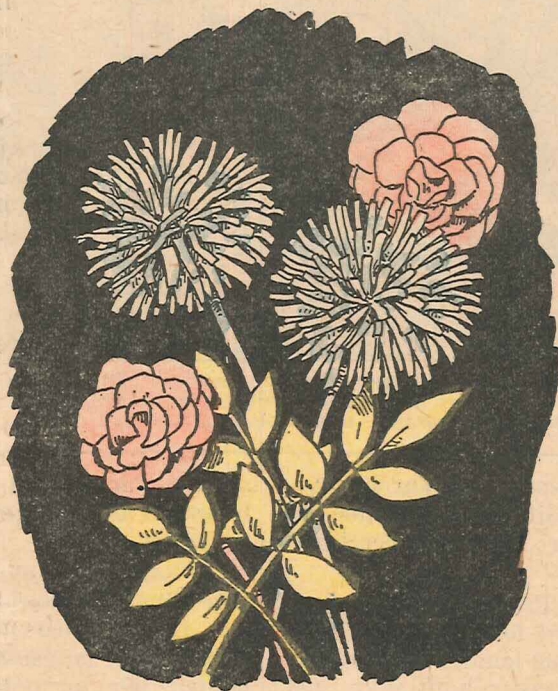
- Opløsning I: Koboltklorid 1 del.
Gelatine 10 dele.
Vand 100 "
- Opløsning II: Koboltklorid 1 del.
Gelatine 20 dele.
Nikkeloxyd 75 "
Kobberklorid 25 "
Vand 200 "
- Opløsning III: Kobberklorid 1 del.
Gelatine 10 dele.
Vand 100 "

Opløsningerne maa opbevares i godt tilkorkede flasker.

Efterat man av træk-papiret har avskaaret et stykke av passende størrelse, tegner man paa dette med en bløt blyant f. eks. et landskap som det der er vist paa vort billede; man skal ikke interessere sig for at utarbeide enkeltheter, men bare sørge for at hovedlinjerne staa sterkt og skarpt. Naar billedet er færdig, klipper man det ut paa en saadan maate, at de partier der senere skal ha lik farve, klippes ut for sig; ved det angitte billede klippes saaledes himlen ut for sig (blaa), vandet for sig (grønt), huset for sig (gult) osv. Utklippingen maa foretas omhyggelig, saa at delene bakesetter igjen kan settes noie sammen. De utklippede stykker limes derpaa paa kartonen, saa at billedet fremkommer igjen; man bør sørge for ikke at bruke mer lim end nødvendig. Naar billedet er færdig, presser man det godt i 24 timer, hvorpaa det er færdig til at prepareres med oppløsningerne. Med en bløt pensel bstryker man de enkelte dele av billedet med de forskjellige opløsninger; i det angitte billede kan man passende bruke oppløsningerne som det er angit. Man maa noie sørge for at oppløsningen fra et stykke ikke forplanter sig ind paa et andet (av denne grund foretok man først utskjæringen). Under bruken bør man stadig ryste flaskerne med oppløsningerne. Naar hele billedet er færdigbehandlet, vil det i det store og hele ha en blekrod tone og derfor ikke

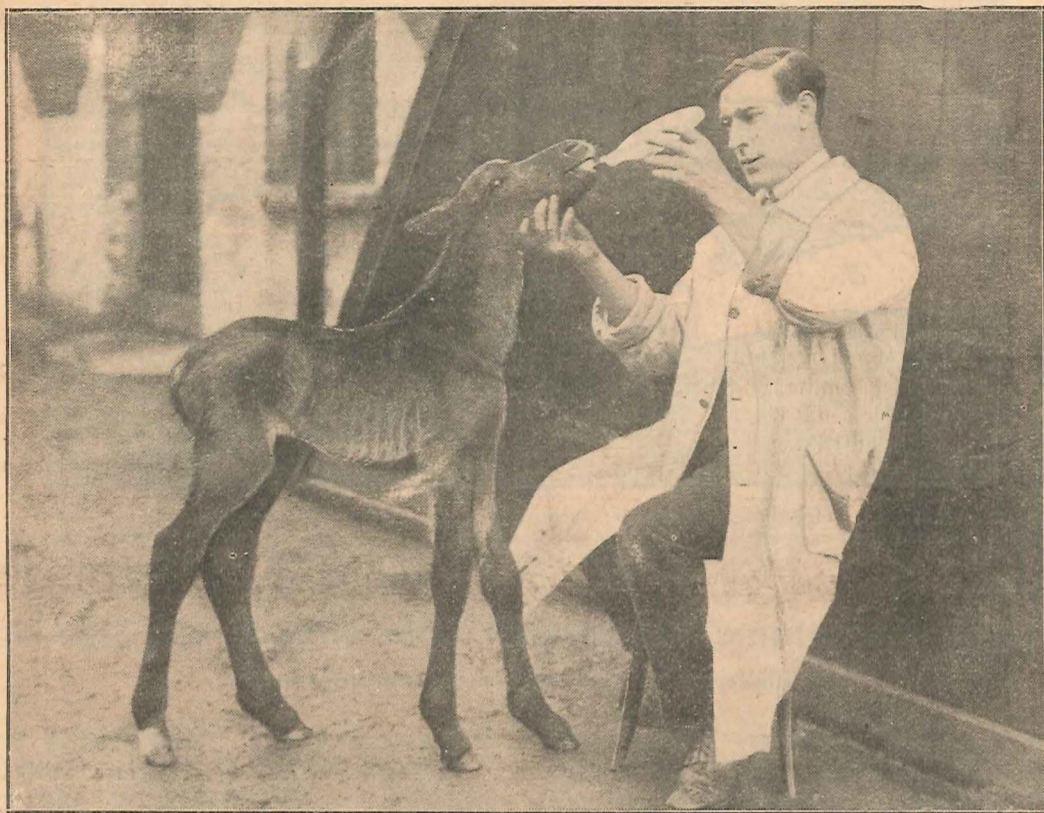
ha noget særlig præg av landskap over sig. Holder man det imidlertid nu bort i nærheten av en varmekilde, f. eks. en kakkelovn, vil man faa se en merkelig forandring. Litt etter litt begynner der at komme farver over det. Himlen blir blaa, havet grønt, klipperne gule, græsset grønt, de modne kornmarker gule osv., d. v. s., man faar et ganske levende og naturlig billede frem. — Hvad der hændte her, da man nærmet billedet til varmekilden, vil ogsaa hændte, naar atmosfæren er tør og der derfor er sandsynlighet for fint veir. Er atmosfæren derimot fugtig, svinder farverne, og det hele blir ensformig og kjedelig som regnveirsdagen selv. Vort „veirbillede“ vil derfor paa en meget tydeligere, om end ikke saa noiatig maate som barometret fortæller, hvad veir vi har ivente. Det sier sig selv, at billedet bør hænges paa et sted, hvor det er i saa nær berøring som mulig med den friske luft, og hvor det ikke paavirkes av f. eks. kakkelovn, lampe eller lignende uvedkommende varmekilder.

En anden morsom form for et hygrometer er den saakaldte veirbuket, der er dannet av papirblomster, der har været dyppet i koboltopløsningen som vi betegnet som oppløsning I. Til at fremstille blomsterne bruker man forskjelligfarvet papir; at anbefale er særlig hvitt, lyserødt og gult. Med litt øvelse kan man lage rigtig gode blomster, men selv den mindre øvede vil alltid kunne lage f. eks. en chrysanthemum. Paa vort billede er vist en liten buket, bestaaende av lyserøde roser og hvite chrysanthemer og nogen grener med gule blade. Papiret i blomsterne skal saa vidt mulig holdes sammen uten bruk av lim, ved en fin staastraad eller lignende. Naar buketten er færdig, dyppes den 2-3 ganger i koboltopløsningen, idet man sørger for at alle dele av blomsterne blir fugtet; er der steder hvor oppløsningen ikke rigtig kan komme ind, bør man bruke en fin pensel. Efter endt badning hænges buketten op til tørring, og efter nogen dages forløp er den færdig til at bli tatt i bruk som veirbuket. Er luften fugtig, vil blomsterne og bladene ha følgende utseende: De oprindelig hvite papirblomster er lyserøde, de lyserøde utpræget hoirøde og de oprindelig gule blade orange. Blir atmosfæren derimot tør, vil buketten faa et ganske andet og livligere præg. De hvite blomster blir blaa, de lyserøde faar en pen purpurfarve, og de gule blade blir grønne — som rigtige blade. Vil man ha rikere variation i buketten, kan man sammensætte de enkelte blomster av forskjellig slags papir, saa at man f. eks. faar baade kronblade, begerblade og støvdragere eller lignende. Veirbuketten bør som veirbilledet anbringes i saa nær berøring med den friske luft som mulig.

En veirbuket.

To barn.

Dette lille ponyføl var av skjebnen blit stedmoderlig behandlet, idet det hadde faat en ravnemor som ikke vilde vite av det og bestemt vegrer sig ved at amme det. Saa maatte føllet faa flaske, og vort billede viser dette første — litt usedvanlige — maaltid.

Her er ogsaa en liten, ny verdensborger som blir indviet i litt av denne verdens glæder. Det er en liten tigerunge som faar lov til at lugte til sit første stykke kjøt. Det er interessant at sammenligne tigerungens størrelse med blomsterpotten paa bordet.

gang om og sier langsomt, næsten likegyldig: „Kanske premierløytnanten kommer nedunder iaften? Der blir musicert i salen.“

Nu er hun utenfor. Premierløytnanten er endnu mer grættent end før. Ærgerlig skyver han glasset tilside og tænder sig den forbudte cigaret. Den smaker ham ikke. Og denne motbydelige, skarpe lugt. Ærgerlig river han op vinduet. Den kolde høstvind farer ind. Han gyser. Altsaa dog heller ned i salen, „hvor der blir musicert“. Selvfølgelig maa han først se sig i speilet, og den øverste knapp knappes i snorefrakken. Nu falder døren i bak ham. Høiere end lazaretlets regler tillater det.

Smaaenglene farer sammen. De formelig morer sig denslags er uberegnelig.

Endnu mer morer vinden sig. Med et kaat

spring farer den henover skrivebordet, hvirvler all det tørre, lærde kram huller til buller.

Og saa tirres den over Rosemaries søvnige øine. Et rasende tilløp. Klirrende falder billedet ned paa gulvet. Premierløytnanten gaar langsomt nedover trappen. Han haaber paa en plads ved siden av søster Renate. Og mens musikken lyder, vil han fortælle hende, at hans forlovede ikke faar komme, fordi „mama mener . . .“

Og alltid mener mama.

Han har ingen lyst til at indrette sit egteskap efter sin svigermors meninger. Hans fremtidige hustru maa ikke bare være gjenslyd av andres meninger, men selv vite hvad hun vil.

Netop som — „søster Renate!“

Kvelden er gry for en morgen.

Nu sank den bak fjeldet, solen, —
og kveldsskyggens vemod lister
sig ind over sjælens lande
og melder at mørket kommer.

Og det er som tasmørkets skygger
hvisker, lik onde dæmoner:
Ser du, vi seirer, vi seirer —
solen er slukt nu, og borte.

Hvi vil mot brodden du stampe?
Skynd dig at boie dig førend
stykket for alltid er ute
og tomheten ene tilbake . . .

. . . Da dukker frem av mit hjerte, —
stilt som musik fra en harpe
naar den av vindene røres, —
ord som av mor min jeg hørte:

Slik er den ældgamle saga:
Da den for første gang dalte,
solen, og gruet for dypet, —
saa den kun nye lande.

Saadan er motgangens saga,
saadan er dødsstundens lære:
Ruller vort liv imot natten,
aapnes et ny-land kun for os.

Kvelden er gry for en morgen,
døden er evighets fødsel . . .
Glem ikke, sjæl, at i solfadet
ser av din lykke du ryggen.

. . . Snart skal han vende sig mot dig . . .

Ewald Sundberg.

Litt hodebrud.

a	b	c	d	e	f	g	h	Schakopgave
8								nr. 1557.
7								Av
6								Dr. F. Pfannmüller,
5								Tyskland.
4								(D. Wochensach
3								1916.)
2								Sort: K, 2 L, B
1								= 4 br.
								Hvit: K, D, 2 T,
								S, 2 L, B = 8 br.
								Hvit begynner og
								gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1555.

1. D d 3 — c 3 og mat i neste træk.

Løsning av gaaderne i forr. nr.

1. Historikeren. 2. Dilemma. 3. Hallucinationer. 4. Alkoven — Alkohol. 5. Norner — Nonner. 6. Post — Pest.

Gaader.

1.

Med „r“ som slutning paa første stavelse er det en fortidsgaade, den første i sin slekt; stryker du „r“, er det en tyran, en barbar, det sletteste slette.

2.

Gjel nu, hvem gjette kan: Man lever i det og dør av det; skjont man ellers skyr det overalt, sætter man i Ungarn stor pris paa det.

3.

Læs mig forfra: Alles moder,
læs mig bakfra: Hellig bøn,
skjænk mig hode, da blandt floder,
findes jeg i russers land.

4.

„o“ i Rom, „e“ i romaner, med „a“ findes det hos den rike mand.

5.

Orgelet har den, far stikker den i munden, hans søn skjærer den.

6.

Det findes i lupen, kan kokes i suppen og maa sikkert smake godt der, da det engang er blit betalt med en urimelig høi pris.

Eidsvold kirke og prestegaard.

Av Wladimir Moe.

Over Eidsvold kirke hviler et eget hildrende skjær, som fornemmelig skyldes dens beliggenhet i en av landets fagreste og tillike „nationaleste“ bygder. Ti like fra den dunkleste oldtid tæller Eidsvolds historie minderike blade. Her skal efter sagaen Halfdan Svarte ha sat Eidsævis eller Eidsiva ting. Her skal ogsaa Harald Haarlagre ha delt riket mellem sine sønner. Her holdt Olav den hellige tingmøte og la hele Op-landene under Eidsiva ting. Her har Haakon den Gamle rostet og her blev der holdt ting efter Christian IV.s lov. Men fremfor alt blev her Norges nye grundlov gitt i 1814.

I denne av historiske minder og traditioner omsuste bygd kneiser Eidsvold kirke like ved det gamle tingsted Eidsvellir eller Eidsvallar.

Allerede meget tidlig skal der ha været en kirke paa Eidsvold. Olav den helliges saga omtaler nemlig en kirke der, antagelig omkring 1017. Denne ældste kirke antages at ha været av træ og at være blit nedrevet, da den senere stenkirke blev opført. Naar dette er skedd vites ikke med sikkerhet, men i 1225 maa den ha eksisteret, for da nævnes den i sagaen. Den er en korsformet og enskibet kirke. Gjentagne ganger er den brændt, saa der nu foruten grundmuren blot staaer kor og tværskib tilbage av den oprindelige kirke. Den var indviet til det hellige kors og til Petrus og Paulus. Ved restaureringer og reparationer har kirken fuldstændig ændret præg. Derom skriver Camilla Collett i Wergeland, der som bekjendt tilbragte sin ungdom i prestegaarden sammen med broren, Henrik Wergeland:

„Eidsvold kirke maatte engang kaldes en ualmindelig smuk kirke paa landet at være. Der var stil i den. Den virket harmonisk. Det var en korskirke med dype floier til siden. Alter, prædikestol, pulpiture, orgel holdt i forrige aarhundredes rike ornamentik, forgyldt paa hvid marmorert grund. Oppe mellem de høie buvinduer, som Fader hadde forsynt med kulørte glas, var en del gamle adelsvaaben fastet til væggen, en prydelse for et gudshus, der vil forekomme vor tid besynderlig nok. Der var noget fornemt ved denne kirke. Man burde skaanet den, som den var.

Men det skedde ikke.

Kirken befandtes for liten for egnens tarv, og bygdens kommune trodde at dette bedst og mest besparlig kunde avhjælpes ved at underkaste den en grundig ombygning. Det har dog kun ført til at vi istedetfor en smuk mindre kirke har faat en stor, styg med et taarn, der siden ombygningen er blit skjævt, man skulde si av sorg over hvad det skulde opleve.“

Av de sparsomme træk fra kirkens historie skal følgende omtales. Den 13. april 1762 brændte den. Det var anden paaskedag, og der hadde været holdt gudstjeneste. Da klokkeren som den sidste forlot kirken glemte han at slukke alterlysene, og da de var omviklet med noget flor, formoder man, at det har fanget fyr og ilden derved er opstaaet. Da branden om natten opdagedes, var hele kirken ompændt av luerne.

Et vigtig blad i kirkens historie danner aaret 1814. Ti under dens hvælvinger baade indlededes og avsluttedes det store frigjøringsverk paa Eidsvold. Der samledes som bekjendt den 10de april nationens repræsentanter til gudstjeneste og bøn for deres store store forehavende. Og efter riksforsamlingens avslutning, den 19de mai, begav den nyalgte konge sig sammen med repræsentanterne til kirken, hvor de nedhad himlens velsignelse over den fuldendte og vigtige handling.

1883 blev kirken sidste gang hjemsoekt av brand, og da var lynilden dennes anstifter. Den blev saa restaurert og utvidet, saa den fik sin nuværende skikkelse, hvorved den efter Camilla Colletts ovenciterede dom har taapt en del av sit smukke præg.

Vi gaar nu over til at omtale prestegaarden, som i tidens løp har huset fremragende og interessante personligheter. Indtil 1877 hadde Eidsvold en stor og vakker prestegaard med et enkelt men fornemt utseende. Det var derfor et stort tap, da den ærværdige, flere hundre aar gamle prestebolig nedbrændte

natten til den 9de januar 1877. I dens sted er der opført en moderne gaard, som vistnok mer svarer til nutidens praktiske fordringer, men som mangler sin forgjængers stilfulde præg.

Med sterke farver skildrer Camilla Collett prestegaarden og livet der fra 1817, da hendes far Nicolay Wergeland kom dit som sogneprest. Stor og skrommel og dyster var efter hendes beskrivelse den gamle gaard, og i de lange mørke gange kunde det sukke og drønne, uhyggelig i de mørke høstnætter. Disse omgivelser, sier fru Collett, passet godt for hendes far, som motgang og skuffelse hadde gjort til en streng og indesluttet mand. I motsætning til ham var derimot hans hustru, Alethe Thaulow, en meget livlig dame, som bidrog til at kaste et lysere skjær over hjemmet.

Fru Collett fører ogsaa læseren rundt i huset. Om den store dagligstue skriver hun, at den vistnok var praktisk indredet, men der hersket ingen harmoni derinde. Endel solide mahognimøbler og en gammel

i store skarer paa besøk. Særlig mindes fru Collett julen 1838, som hun skildrer saaledes: „I denne tid uttomte vi all, hvad en jul paa landet eier av de forskjelligste amusements. Vi danset, kjørte i maaneskin og med fakler, spilte en komedie av Holberg, aket kjælkebakke paa smalslæde paa speilblank vei uten at brække halsen og blot skrubbet to næser, der til al lykke tilhørte herrerne, — reiste julebukke i de forskjelligste dragter“. Som man ser en egte gammel juletur.

Til disse skildringer kan ogsaa føies andre fornøielige episoder fra livet paa prestegaarden. Deriblandt et par gjetebukhistorier. I provst Wergelands forgjænger tid var saaledes en dag et av de hornede dyr kommet ind i storstuen, hvor der hang et stort og kostbart speit. Ved synet av sit kontrafæi i speilet geraadet dyret i et saadant raseri, at det øieblikkelig stangte dette pragtstykke i knas. Og da provsten var en meget morsk og heftig-mand maatte man skjule den indtrufne ulykke for ham ved stadig at flytte et lignende speil fra det ene værelse til det andet. En anden gjetebukhistorie berettes fra provst Wergelands egen tid. Som nævnt var han en alvorlig husherre og en meget streng hæveder av „bordskikken“. Saa hændte det en dag mens familien sat ved middagsbordet og netop hadde nogen gjester, at gæledøren trods provstens uttrykkelige forbud var blit staaende aapen og at en gjetebuk hadde listet sig ind i forstuen, hvor den hadde stangt, saa den var blit sittende paa hornene. Flot spankulerende med denne hodeprydelse kom den ind i spisestuen, hvor det komiske intermezzo vakte en saa forlosende latter, at provsten rent glemte at komme med irettesættelse i anledning av den aapne dor.

Ved Wergelands død i 1818 blev provst Hans Krag Eidsvold menighets sjelesorger. En merkelig mand var sogneprest Krag. En fuldblods idealist, rikt utrustet med aandens gaver, et stort og varmt bankende hjerte og en glødende interesse for land og folk. Sin gjerning omfattet han med en saadan nidkjærhet, at der blev sagt, at han var „en prælat som under samarien bar sverd ved lænd“. Hans godhjertelhet og gjestfrihet var saa stor, at han likesom sagamanden gjerne kunde lagt landeveien gjennem sin dagligstue. Økonomi laa ikke for ham. Dertil var han altfor gavmild. Naar han paa offerdagene gik ut av kirken, stod de fattige og ventet paa ham. Det hændte da, at han utdelte hele det mottagne offer, saa han tilslut spøkende maatte si: „Nu er prestesækken tom!“ Ofte var det derfor smaaat bevendt med hans finanser. Men saa avholdt var han, at rikfolk i menigheten overrasket ham ved at betale hans gjæld.

Provst Krag var alt andet end pietist. Han hadde et lyst og barnlig livssyn, som gav sig livlige utslag, hvorom der skildres adskillige anekdoter. Blandt andet var han engang i bryllup hos en av de „vakte“ familier, hvor det gikk meget høitidelig til. Ungdommen vilde gjerne danse, men det blev bestemt negtet. Saa tok presten selv bruden og begyndte dansen. De unge var ikke sene til at følge eksemplet, saa der kom en forlosende munterhet over festen.

Wilsø photo.

I Krag's hustru, Thomasine Rognebye, hadde Eidsvold prestegaard faat en usedvanlig dygtig husmor. I høi grad original var hun, men hjertevarm og elskværdig. Hun sparte ikke sig selv, men var over alt paaferde og paasaa, at der hersket orden i hver krok av det store hus.

Den ædle provst Krag avgik ved døden i 1855. Høit avholdt som han var vakte hans bortgang dyrt sorg i menigheten. Han blev begravet i prestegaardens have, som netop var blit utlagt til kirkegaard. Et blomsterbed, han hadde hat saa kjær, blev hans sidste hvilested.

Eidsvold kirke.

lyskrone, som „hadde kjendt bedre dage,“ saa med forargelse paa det store rødmalte slagbord, som gjorde tjeneste baade som spisebord, arbeidsbord og stuebord. Borte i kroken stod en grønmalte havebænk. Forøvrig var alle vægger behængt med gode malerier, især familieportrætter. Oppe i 2den etage laa blandt andre Henrik Wergelands værelse, det saakaldte „Grevens kammer“, hvor tidligere en forrykt adelsmand hadde bod. Det var mørkt og skummelt og man paastod, at det spøkte derinde, hvad der nok hovedsagelig skyldtes værelsets høist originale indredning, et utslag av Henrik Wergelands eiendommelige naturel og fantastiske kunstsans. Naar bønderne kom ind i dette værelse, blev de staaende ved døren og korset sig ved synet av et stort billede paa væggen av en dansende neger, som de antok for „den skinbarlige“ selv.

Var den gamle prestegaard i aarets løp trist og stille efter Camilla Colletts beskrivelse, vaaknet den i ferierne, naar Henrik Wergeland var hjemme, til liv og lystighet, saa den ikke var til at kjende igjen. For der var ikke ende paa alle de lystige indfald, han hittet paa. Især var jul- og sommerferierne glade tider. Da kom fettere og kusiner, venner og veninder

NYT FRA ALLE LAND.

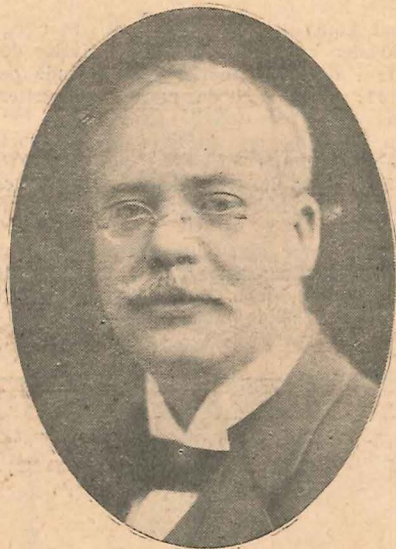
Redigert av Kristian H. Holtvedt.

Det sidste farvel til vinteren. Som vi alle vet har vi iaar hat en usedvanlig lang, haard og tung vinter med en mængde sne og kraftig kulde. Selv paasken som jo vanligvis pleier at ha noget av vaaren over sig, artet sig dennegang over storstedelen av Sørlandet som var det jul. En behøve iaar saavist ikke at dra paa paasketur til fjelds for at by vinteren farvel. Paa ovenstaaende billede ser man litt av den vældige paasketrafikk midt i svære snemængder paa en av stasjonene nær hovedstaden. — Fot. Skarpmoen.

Krigsmalerier.

I Kristiania kunstforening holdes for tiden en utstilling av betydelig aktualitet. Det er oljemalerier, akvareller, tegninger og skulpturer i et samlet antal av 221 store og smaa verker utført av kunstnere i den østerriksk-ungarske hær. Billederne tilhører for det meste armémuséet i Wien og skal der opbevares som historiske aktstykker. Det er ikke straalende slagbilleder med halvt romantisk tilsnit i den gamle manér, denne utstilling presenterer. Nei, det er kraftige, realistisk gjorte og nøkternt

Direktor R. Høydahl Ohme, gjennom en menneskealder leder av det av ham bare 22 aar gml. oprettede, videtom bekjendte annonce- og telegrambyraa, døde forleden 52 aar gml. Han var en høiagtet og vennsæl personlighet. — Fot. Finne.

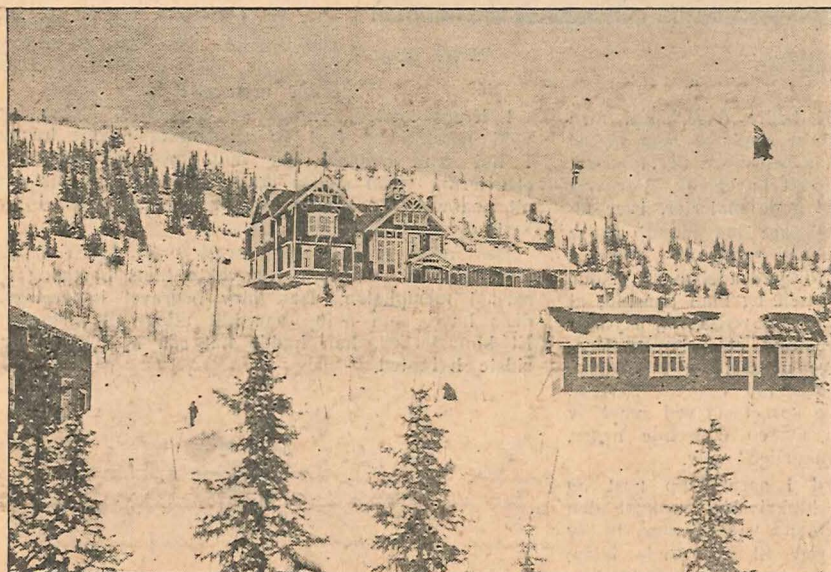

Kultrade ved fiskebryggen i Kristiania. Et ganske eiendommeligt, men i disse tider meget lønnende fiske har i nogen tid paagaat langs bryggerne i Kristiania, hvor man i de normale tider ikke tok det saa noie om større eller mindre kvanta av de nu saa saart eftertragede kul drattet tilvands under skibenes losning. Nu trekker foretagsomme folk med østersskavler op igjen forholdsvis store mængder av den søre vare, som de ved utbytning i smaat omsætter til penger. — Skarpmoen.

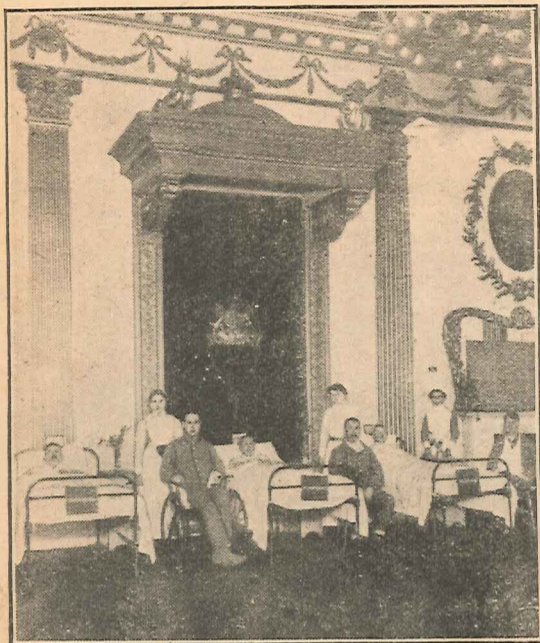
Fra den østerriksk-ungarske kunstutstilling i Kristiania kunstforening. Alexander Pock: Marsj paa landeveien ved Radymno, et av de faa billeder med krigerfestlig præg. — Fot. Skarpmoen.

sete billeder fra livet ved og bak fronten: billeder fra sønderskutte byer og skyttergraver, fremrykninger til angrep, forposter, faldne, saarede, flygtninger, mennesketyper, hester, skyts, landskaper, leirliv etc. i en broget mangfoldighet, som gir et sterkt og umiddelbart indtryk av krigen. Den interessante utstilling er ikke bare aktuell den har ogsaa hoi kunstnerisk værdien. En flerhet av kunstnerne har fremtrædende navner i sit hjemland, og er end storsteparten av disse navner ukjendt for vort publikum, saa har det jo dobbelt interesse at lære dem at kjende.

Fjeldsæter sanatorium, trøndernes stolthet, deres Holmenkollen, blev paaskedag lagt i aske under en voldsom storm, som hindret ethvert slukningsarbeide. Tilvenstre ses „Fjeldsæter“ som det var. Den øverste bygning brændte ned til grunden slik som man ser det paa billedet.

Fra verdenskrigens arenaer.

Hele Dublinslottet er omdannet til lasaret, og selv „i tronens skygge“ er der blitt stillet en seng med en saaret Tommy i.

gaar, har denne anskuelse senere efterhvert skiftet om til sin motsætning. En separatfred med Rusland er aabenbart for tiden centralmagternes høieste ønske, og den forståelse som gjennem personlig samkvem øiensynlig holder paa at arbeide sig frem mellem socialdemokratiske leire i Tyskland-Østerrike og Rusland er et moment, som bør følges med stor opmærksomhet. Den indeholder i sig kanhænde spirer til den verdensfred, hvorefter nu alle folk sukker. Foreløbig er det nævnte moment vel bare for et halmstraa at regne, men det hindrer jo ikke, at der ad denne vei for eller senere kan komme frem et akseptabelt forslag til fredsforhandlinger mellem alle parter. Som sakerne nu staar har imidlertid ententen opnaadd en yderligere styrkelse av sin politik ved den tilslutning som U. S. A.s indgripen har vakt hos andre amerikanske stater. Kuba og Panama har jo saaledes erklært Tyskland krig, og Brasiljen og Argentina ventes at ville følge efter. Nogen direkte indflydelse paa krigens gang vil disse Tysklands nye fiender foreløbig neppe kunne øve, men skulde krigen trække i langdrag, da vil saken nok efterhaanden stille sig anderledes.

I militær henseende koncentrerer interessen nu sterkere og sterkere om begivenheterne paa vestfronten, hvor de alliertes store vaaroffensiv aabenbart er begyndt. De har konsolidert sine nye stillinger etter tyskernes store retræt og fra disse fortsat sit tryk langs hele den Hindenburgske linje. Anden paaskedag sendte saaledes marskalk Haig kanadierne frem til et voldsomt

Keiser Wilhelm i vinterkrigsdragt. Kulden har ofte været bitende i den nu forløpne lange og tunge krigsvinter.

De verdenshistoriske begivenheter gaar sin gang skridt for skridt under voksende spænding som svinger mellem deres militære og deres politiske faktorer. Den politiske interesse samler sig om det som for tiden foregaar i Rusland, og som uten tvil kan komme til at faa vidtrækkende betydning for den militære situation. Mens det aapent erkjendes at det russiske rike paa grund av det gamle regimes vanstyre staar slet rustet, og at en hurtig forandring i saa henseende er absolut nødvendig til sikring av rikets forsvar mot ydre fiender, paagaar der en umiskjendelig indre strid om spørsmålet krig eller fred. Meldingerne derbortfra er stadig av en saadan art, at man har vanskelig for at avgjøre hvorledes stillingen egentlig er og hvorledes det hele vil komme til at løpe av. Mens man til en begyndelse ansaa den russiske revolusjon som en faktor i ententens favor forsaavidt krigen an-

Da franskmændene drog ind i Noyon. Det var den av de besatte byer, som laa nærmest Paris, og dens beboere hilste de franske soldater med ubeskrivelig jubel.

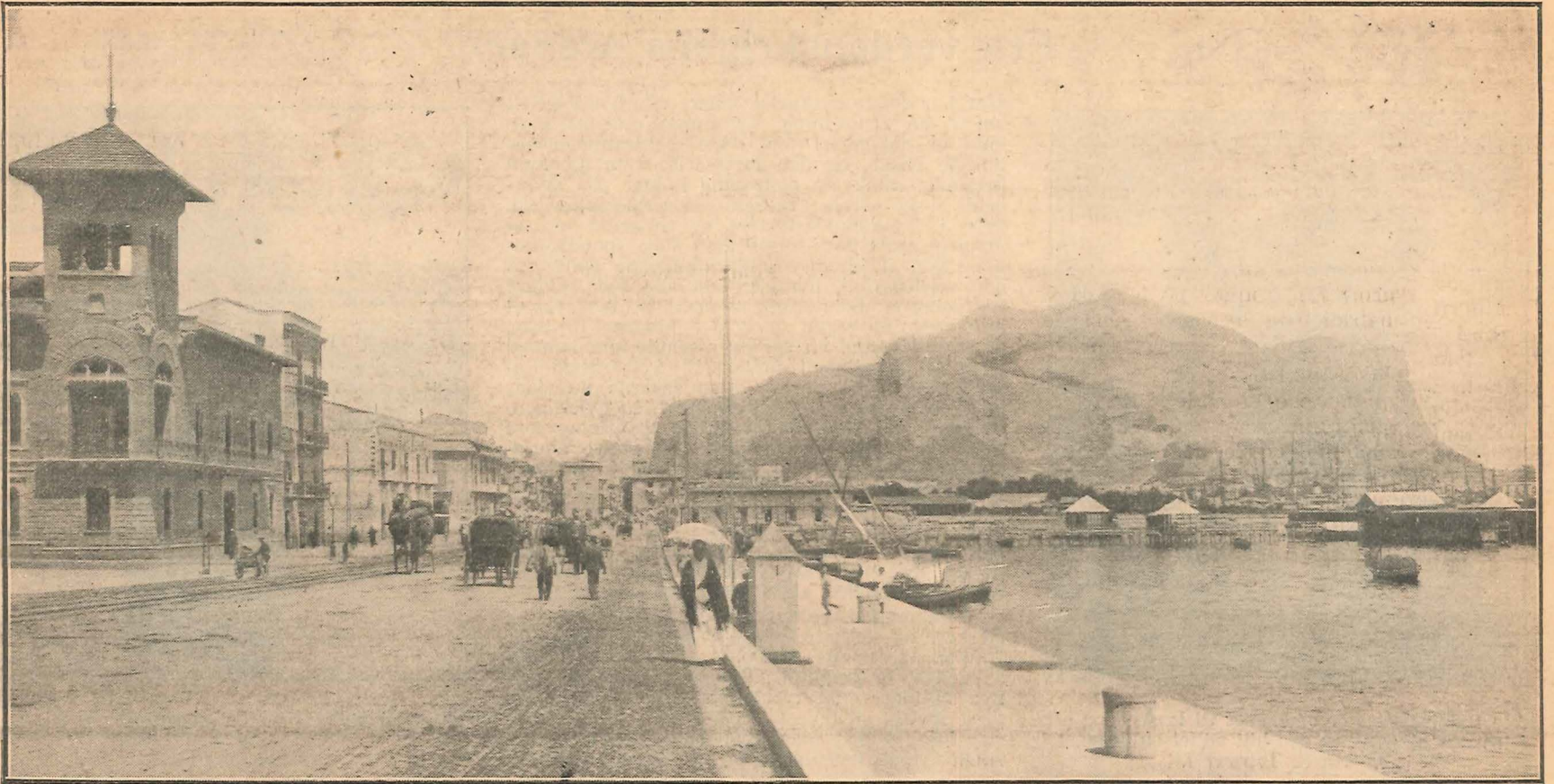
stormangrep paa den berømte Vimyhoide ved Arras, og det lyktes dem at erobre dette betydningsfulde punkt. Omkring 13,000 fanger og adskillig krigsmateriel faldt i deres hænder. Det blev en av de alliertes største seire under hele krigen, og den efterfulgtes umiddelbart av et andet kup, indtagelsen av landsbyen Monchy le Preux ca. 7 km. bakenfor den forreste tyske linje østenfor Arras. Et elendig veir satte nu foreløbig en stopper for briternes videre fremgang. Tyskerne foretok dog ogsaa paa sin side etpar heldige motangrep, som indbragte dem etpar tusen fanger. Man ventet nu, at franskmændene i sin tur vilde prøve et større fremsprang, og med stigende spænding imøteser man begivenheternes utvikling paa fronten Reims—St. Quentin—Lens, hvor de alliertes vaaroffensiv tegnet til at ville faa de voldsomste dimensioner i adskillig utstrækning under gjenoptagelse av bevægelseskrigen.

Fra en av de tyske mörserstillinger ved Serethelven i Rumænien. Mon det russiske kaos vil befordre en tysk offensiv i øst?

En kold vinterdag i en fransk skyttergrav. Varmegryterne kommer frem. Skal vi mon oppleve en frygtelig krigsvinter til?

Palermo og bugten ved Monte Pellegrino, kaldt „Det gyldne muslingeskal“.

Den som betragter dette billede lidt nærmere, vil lægge merke til en mand, som i skjortærmer og med jakken over den ene skulder spaserer bortover den solglitrende gate. Han har følt varmen lovlige trykkende og har gjort sig det makelig — og forsaavidt er han en typisk indbygger i den vakre by Palermo, hvis temperatur er den højeste vi har i Europa. Selv om vinteren er klimaet mildt, hvilket har gjort byen til et valfartssted for syke og svakelige, som i disse bedaarende omgivelser, ved Middelhavets blaa vand og mellem høie, skjermende fjeld søger at gjenvinde sin tapte helbred. Palermo er en fuldt moderne storby med 3—400,000 indbyggere. Billedet her viser en av de nye strandpromenader anlagt ned til havnen.

I LEDIGE TIMER.

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Nelly fra Shorne Mills.

Av
Charles Garvice.
(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

„Er det absolut nødvendig at det skal være feil fra nogen av siderne?“ sa Nelly træt. „Men la os bare si, at det er min feil. Kanske det er det!“ Hun lo ubevisst med skjærende bitterhet. „Det er jo det samme, hvis feilen er! Grunden hvorfor er jo ganske uten betydning; kjendsgjerningen er hovedsaken, og det er en kjendsgjerning at vor forlovelse er hævet. Den blev hævet igaarafte — og jeg vil straks be dig, mama, om ikke at gjøre mig spørsmål om de nærmere detaljer. Drake — Mr. Vernon — vil uten tvil reise idag, og vi faar aldrig se ham mer.“ Hun gik bort til vinduet for at arrangere noget ved persiennene, og Mrs. Lorton saa derfor ikke hvorledes hendes læber skalv, skjönt hun talte tilsynelatende rolig. „Og jeg vil glemme ham; jeg vil ogsaa be dig om at forsøke at glemme ham og ikke minde mig om ham med et eneste ord. Det var meget dumt av mig at tro, at han virkelig var glad i mig — aa, jeg kan ikke si mer —“

Hun avbrot pludselig.

Mrs. Lorton laa og stirret paa sengeteppe med et halvt listig, halvt eftertænksomt utryk i sine matte øine.

„Naar det kommer til stykket,“ sa hun, „saa var det jo igrunnen ikke noget godt parti. Vi kjender jo intet til ham og hans familie — og jeg formoder at du ikke har følt

dig helt tilfreds. Ja — kanskje du kan gjøre et bedre parti — nu har du jo gode utsigter. Du har vel læst brevet og tat din bestemmelse?“

„Brevet?“ gjentok Nelly uforstaaende.

Mrs. Lorton saa ærgerlig paa hende og rynket panden.

„Ja, det brev jeg gav dig igaarafte,“ sa hun. „Har du kanskje slet ikke læst det! Har man hørt paa make! Det viktigste brev jeg nogensinde har faat! Det er ialfald av største vigtighet for dig. Det er fra min fætter Lord Wolfer. Hvad har du gjort med brevet, Ellinor?“

Nelly la haanden paa panden.

„Jeg maa ha latt det ligge paa mit værelse,“ sa hun. „Jeg skal hente det.“

Mrs. Lorton fræste av vrede.

„En saadan skjodesløshet og likegyldighet er dog virkelig utilgivelig!“ ropte hun efter den unge pike.

Nelly fandt brevet liggende ved siden av sengen og vendte tilbake til Mrs. Lortons værelse med det.

„Se bare hvor du har krøllet det!“ utbrøt Mrs. Lorton ærgerlig. „Det er meget respektløst, for ikke at si utaknemlig av dig. Vil du vær saa god at læse det, men langsomt og ordentlig; jeg vil ikke at min fatters brev skal læses slusket og tankeløst igjennem. Jeg vet i det mindste hvad man skylder en Wolfer.“

Det varte nogen sekunder for Nellys brændende øine kunde uttyde disse skrifttegn, der nærmest saa ut som om en edderkop var faldt ned i blækhuset og hadde kravlet bortover papiret med sine lange ben. Mrs. Lorton hadde ikke behøvd at be hende om at læse langsomt; hun maatte stanse næsten ved andethvert ord i brevet, som lod saaledes:

„Min kjære Sofie!

Du blir uten tvil meget forbauset over at høre fra mig, og hvis det ikke hadde været i en særlig anledning, vilde jeg heller ikke ha skrevet, for som du vet er min tid meget

optat av offentlige tillidshverv, og jeg kan derfor meget sjelden skrive private brever.

Men Lady Wolfer har bedt mig om direkte at forhandle med dig. Som du uten tvil har set av aviserne, nærer Lady Wolfer stor interesse for og deltar ivrig i den bevægelse, der er reist med hensyn til at forbedre kvindernes kaar; jeg maa med tilgivelig stolthet si, at hun er en av de ledende i denne store, sociale bevægelse, der forhaabentlig vil sætte kvinden paa den plads i samfundet, man hittil har negtet hende.

Men under disse forhold kan du nok forstaa, at Lady Wolfers tid er overmaade optat; ja, der lægges saa fuldstændig beslag paa hendes tid, at hun ikke er istand til at vareta disse mindre og lavere pligter som optar kvinder, der ikke har saa ophoiiede interesser og saa rike aandelige evner — som for eksempel alt hvad der hører indunder husholdningen. Og da vi ikke selv har nogen datter, faldt det mig ind, at det kanskje vilde være et heldig arrangement, hvis din steddatter, Miss Lorton, vilde komme til os og yde Lady Wolfer den assistance, der kræves av en husholderske. Du vil kanskje spørre hvorfor vi ikke engagerer en dygtig og velanbefalet dame til denne plads? Hertil svarer jeg: det har vi gjort, men fandt ikke vedkommende person tilfredsstillende. Lady Wolfer har en overmaade følsom og sart natur, og det er absolut nødvendig, at den dame som hun skal staa i daglig og nær forbindelse med maa være ung og elskværdig.

Jeg har opmerksomt betragtet det fotografi av Miss Lorton, som du sendte mig for nogen maaneder siden, og baade Lady Wolfer og jeg synes at hendes ansigt er meget tiltalende og elskværdig, og hvis hun er villig til at komme til os, vil vi med glæde ta imot hende. Hun kan komme naar hun vil, og behøver bare at telegrafere.

Jeg haaber at du er frisk og befinner dig vel i alle henseender.

Med mange hilsener, kjære Sofie, forblir jeg din hengivne

Wolfer.

E. S. Jeg har glemt at si, at det vil være mig en fornøielse at betale Miss Lorton femli guineer i honorar om aaret.

Til andre tider vilde det ha faldt Nelly vanskelig ikke at le av brevets stive, formelle og opstyltede stil; men nu var hun ikke i humør til det, og da hun var færdig med at læse, stirret hun saa aandsfraværende og likegyldig ned i brevet, som om det hadde indeholdt noget, der slet ikke vedkom hende. Mrs. Lorton lot høre en liten, veltilfreds hoste.

„Det er meget venlig og omtænksomt av min fætter Wolfer,“ sa hun, „og jeg maa si at jeg synes du er en meget lykkelig pike, Ellinor, siden et saadant tilbud blir gjort dig. Hvis du hadde været forlovet med Mr. Vernon, maatte du naturligvis ha sendt avslag; men som det er nu, formoder jeg at du ikke betænker dig paa at gripe denne udmerkede leilighet.“

Nelly stirret taus ned for sig og svarte ikke.

„Det er et tilbud som ikke mange unge piker faar; naar min fætter taler om en husholderske, saa er det naturligvis ikke meningen at du skal indta et tyendes stilling i hans hus. Nei, han vil ikke glemme, at skjønt du ikke er min datter, har jeg været gift med din far, og at du altsaa er forbundet med familien. Naturligvis vil du komme til at delta i selskapslivet; du vil komme til at færdes blandt eliten og crème de la crème, og vil saaledes komme til at nyde fordele som jeg engang har nydt, men som jeg desværre opgav for at gifte mig med din far. Ja, naar jeg tænker rigtig over det, saa er det meget heldig at din forlovelse med Mr. Vernon er hævet, da det fjerner den eneste hindring for, at du kan ta imot min fatters tilbud.“

Nelly vaaknet med et sæt op av sine be-
tragtninger, da denne strøm av ord var holdt op, og det gik op for hende at hun maatte træffe en avgjørelse. Hvad skulde hun gjøre? Forlate Shorne Mills, reise ut i verden blandt fremmede mennesker, ta ophold i et stort og fornemt hus som den fattige slegtning? — Hun gyste ved denne tanke, men tvang sig til at se situationen like i ansigtet. Hun kunde jo aldrig mer føle sig lykkelig i Shorne Mills. Hvert træ, hver klippe, hver menneskelig skabning vilde minde hende om Drake, om den elskede hun hadde mistet. Naar Dick var borte, vilde der ikke været noget for hende at gjøre her, intet som kunde lede hendes tanker bort fra det hun helst skulde glemme; hun vilde bare faa leilighet til stadig at ruge over mindet om sin korte lykke og over det lange, triste liv der laa foran hende. Hvis hun tok imot denne plads, saa var der et arbeide for hende at gjøre, noget der kunde frelse hende fra at tilbringe hver time i unyttig sorg og haabløs længsel.

„Naa, Ellinor?“ spurte Mrs. Lorton utaalmodig.

„Jeg har besluttet mig til at reise,“ sa Nelly.

Mrs. Lorton rødmet av glæde.

„Ja, naturligvis,“ svarte hun. „Det vilde være meget uriktig og utaknemlig at forspilde en saa glimrende chance. Naar vil du reise? Du har jo heldigvis faat nogen nye klær, og hvad du ellers mangler kan du jo kjøpe i London. Det er et par ting som jeg vil be dig om at kjøpe til mig der. Du faar det vist i et eller andet auktionslokale; der blir tingene solgt saa latterlig billig. Og send mig saa nøiagtig beskrivelse av Lady Wolfers toiletter, Ellinor. Du faar kanskje leilighet til at klippe av et mønster til mig. Jeg maa ogsaa endelig faa høre om de mennesker som kommer der, om middagsselskaperne og andre adspredelser. Det er jo slet

ikke saa urimelig, at Lady Wolfer kunde invitere mig til at besøke dem. Hun vil naturligvis gjerne vite hvorledes jeg er — har jeg fortalt dig at vi aldrig har set hverandre? — Og du maa si hende, at — at jeg har været vant til at bevæge mig i de samme kredse som hun, og du maa ogsaa si at forandring av luft og opholdssted vil gjøre mig godt. Skriv endelig ofte og glem ikke at fortælle mig om toiletterne.“

„Men nu blir du jo alene her, mama,“ sa Nelly. „Tror du ikke at du kommer til at føle dig ensom?“

Mrs. Lorton trak et dypt suk og tok paa sig en martyrs mine.

„Du kjender mig da altfor godt til at jeg vilde la et egoistisk hensyn til mig selv stille sig iveien for din fremtid, Ellinor. Naturligvis vil jeg savne dig. Men tænk bare ikke paa det. Vi vil tænke paa din velfærd. Jeg har jo Molly, og saa faar jeg være tilfreds.“

Nelly tok disse talemater for det de var. Det laa ikke for Mrs. Lorton at savne noget menneskelig væsen, naar bare hendes egen bekvemmeligheter og vaner blev sikret hende.

„Da tror jeg at jeg vil reise straks — allerede iaften,“ sa Nelly. „Hvorfor skal jeg ikke det? De har jo bruk for mig og trenger min hjelp —“

„Javist,“ avbrøt Mrs. Lorton hende ivrig. „I dit sted vilde jeg reise straks. Skriv straks og fortæll mig hvorledes huset er, og først og fremst om Lady Wolfers og de andre damers toiletter.“

Nelly gik ned, rent fortumlet og forvirret over denne pludselige nye forandring i hendes liv. Hun skulde ha været Drakes hustru, og nu skulde hun være — ja, hvad var det? — Husholderske, selskapsdame — eller hvad — hos Lady Wolfer?

Ved foten av trappen møtte hun Dick.

„Jeg kan ikke finde Drake,“ sa han med en rent fornærmet mine. „De sier at han gik ut tidlig imorges, og de trodde at han som sedvanlig var gaat hit; men her har han jo ikke været — har han vel?“

Nelly rystet paa hodet.

„Dick, jeg har noget at fortælle dig,“ sa hun. „Jeg skal reise til London.“

Hun gav ham brevet, og han læste det med avbrytelse av flere kommentarer og forundringsutbrud.

„Og du sier at du reiser? Men hvad vil Drake si til det?“

Nelly vendte sig om.

„Jeg tror ikke han vil sette sig imot det,“ svarte hun næsten utydelig.

Dick stirret paa hende.

„Hør nu, hvad er der kommet imellem dere? Er det noget galt paafærde? Men Herre Gud, se da ikke ut som om jeg hadde sagt, at der stod et spøkelse bak dig! Hvad er der iveien?“

„Drake og jeg skal ikke gifte os,“ sa hun med et mislykket forsøk paa at smile. „Vi — vi er blitt enige om — at skilles.“

Dick plystret sagte og betraktet hende bestyrtet.

„Jasaa!“ sa han. „Er det forbi nu! Naa — hvorfor — hvorledes er det gaat til?“

Hun begynde at gaa rastløst frem og tilbake og samlet sammen forskjellige ting, en liten arbeidskurv, noen bøker og forskjellige andre ting — og saa svarte hun endelig, idet hun hele tiden hadde sit ansigt bortvendt fra ham:

„Jeg kan ikke si dig det; spør mig ikke, Dick. Og — spør ikke ham. Det er, som mama vilde si, det er til det bedste og — og —“ hun gik bort bak ham og la sin haand paa hans skulder — hendes yndlingsstilling, naar hun vilde be ham alvorlig om noget — „og husk paa, Dick, at det slet ikke gjør nogen forskjøl mellem dig og Drake.

Det er — altsammen min skyld. Jeg var — tankeløs og taapelig —“

Hun kunde ikke si mer, men med en hurtig bevægelse med haanden over panden gik hun ut av værelset.

Dick stirret nogen øieblikke sørgmodig efter hende; saa opklarredes hans ansigt og han nikket ved sig selv.

„For en tosse jeg er, siden jeg bryr mig om to elskendes uenighet! Det hører jo med til fornøielsen! Saaledes gaar det naturligvis altid — det er krydderi paa suppen! Ellers blev det for ensformig. — Undres om den unge pike kommer med paa lunchen idag? Der findes da vist unge piker som man aldrig behøver at trætte med, selv om man er et elskende par! Stakkars Drake! — Men jeg er sikker paa at jeg finder dem kurrende sammen, naar jeg kommer hjem igjen.“

Og Dick smilte haanlig, idet han begav sig paa vei til The Grange.

XIX.

Efter avtale red Drake over til The Grange til frokost. Han var glad over denne tidlige ridetur, glad over i ro og mak at kunne tænke over den foregaaende aftens dramatiske begivenheter og bli kvit den fortryllelse, som Lady Lucas ord og opførelse hadde fremkaldt.

Ikke et øieblik vaklet han i sin troskap mot Nelly, ikke et øieblik fordunklet Lady Lucas glimrende skjønhed, hendes bløte, smeltende stemme, hendes ømme kjærtegn Nellys rene, uskyldige natur og væsen. Om mulig elsket han Nelly endnu høiere og inderligere end før og længtet endnu sterkere efter hende end før sit møte med Lady Luce.

Hele veien til The Grange gjennemgik han i tankerne alt hvad han vilde si til Nelly, naar han senere kom til The Cottage. Han vilde fortælle hende alt, vilde be hende tilgi ham hans bedrageri med hensyn til hans fulde navn og virkelige stilling, og han vilde ogsaa tilstaa for hende at han engang hadde elsket — eller hadde trodd at han elsket Lady Luce, men at nu — nu var der bare en eneste kvinne for ham i verden, og det var Nelly.

Han traf Sir William klædt i ridedragt av den gamle slags, og omgit av hunde av forskjellige størrelser og forskjellig art. Han var likesaa rødkindet og klarøiet som han hadde været den foregaaende aften, og han nikket fornøiet bifaldende til Drake, da denne kom ridende bort til ham.

„Godmorgen, Mr. Vernon — nu er Deres navn omsider gaat op for mig! Naa — sovet godt? — Det er en brilliant hest De rider paa. Har De selv opdrættet den? Det staar man sig alltid bedst paa. Det blir de bedste dyr.“

Han vinket til en staldkar, at han skulde holde hesten, og bad Drake komme ind og spise frokost.

„De træffer ingen andre end mig; vi har det helt for os selv. Det er det værste ved kvindfolk — saasart de er en time længer oppe end sedvanlig, eller de har hat en smule sindsbevægelse — saa ligger de med næsen i veiret næste morgen. Naa, vi faar hjelpe os selv. Ta nu endelig for Dem av retterne! Jeg begynder alltid med et godt stykke stek; det lægger en god grund — det har jeg gjort saa længe jeg kan huske.“

Drake spiste sin frokost og lyttet til den snurrige, gamle mands snak — ikke videre opmerksomt, for han tænkte hele tiden paa Nelly.

Da baronetten hadde fortæret sin stek, gik de ut for at ta gaarden i øiesyn, fulgt av alle hundene, som med mer eller min-

dre utaalmodighet hadde ventet utenfor paa deres herres tilbakekomst, og som nu tok imot ham med en gjøen, bjeffen og hylen, der sikkert kunde høres i en halv mils avstand.

Det var en udmerket eiendom, og Drake fik virkelig litt efter litt interesse for den i sandhet glimrende kvægbestand, som Sir William med berettiget stolthet viste ham. Timerne gik, men skjønt Drake av og til saa betydningsfullt paa sit ur, vilde Sir William ikke slippe ham, og tilslutt sa han:

„Hvorfor har De saadant hastverk, Vernon? Vil De ikke ride til Shallop med mig? De kan se Dem omkring i byen mens jeg er i retten — De kan jo ogsaa gaa med mig derind og høre hvorledes vi haandhæver retfærdigheten — ha, ha! Det er bare ubetydelige saker som staar paa dagsordnen — beruselse og gateuorden og saadant pirkeri! Men De kan da ialfald ride med mig til byen, saa tar vi os litt lunch sammen paa hotel Kronen. Jeg vil ikke høre om noget avslag! Ser De, jeg vil gjerne tale litt med Dem om den sidste præmieokse, jeg viste Dem.“

Drake mente, at det vilde være det hurtigste at samtykke — saa kunde han ride til Shallop, og derfra skraa over markerne til Shorne Mills. Han gav derfor efter. Hestene blev ført frem, og efterat Sir William hadde tømt et stort krus ale, begav de to herrer sig avsted.

Sir William talte uavbrutt paa sin livlige, komiske maate, og Drake lot som om han hørte oppmerksomt paa ham, mens han i virkeligheten gjentok for sig selv hvad han vilde si til Nelly, naar han nu snart var hos hende og sat med sine arme om hende og hendes hode ved sit bryst.

Det var markedsdag i Shallop og gaterne var fulde av den sedvanlige mængde svin, faar og kvæg med sine drivere. Sir William stanset hist og her og vekslet et par ord med en eller anden; men endelig kom da de to herrer til politistationen, og Drake vilde netop si at nu vilde han ride tilbake, da han saa Sir William bli meget rød i ansigtet, mens hans store haand paa en hjelpeløs maate famlet ved hans stive, gammel-dagse halsbind.

Drake kunde ikke forstaa hvad der var paaferde, og stirret forbauset paa den gamle herre; men pludselig vaklet Sir William frem og tilbake i sadelen og faldt i det samme over hestens hode ned paa jorden.

I samme øieblik var Drake av hesten og hadde løftet op den gamle herres hode. En mængde mennesker hadde straks samlet sig om dem, som om de hadde været paa Londons gater, og de ropte og skrek om hverandre: „Aa, Herre Gud — det er Sir William — han er blitt syk — hent en læge —“ osv. —

Litt efter banet en læge sig vei gjennom mængden og knælte ved siden av Drake.

„Et slagtilfælde!“ sa han og rystet paa hode. „Det har jeg alltid ventet. La os bringe ham op til hotellet.“

De bar den syke mand op paa hotellet Kronen, hvor Sir William vilde ha spist frokost den dag, og fik lagt ham.

„Jeg har flere ganger advaret ham,“ sa lægen og trak paa skuldrene. „Men hvad nytter det! Selv om man sier en mand, at tobak, spiritus, roastbeaf og gammelt ale til frokost vil slaa ham ihjel, saa vedblir han allikevel med det, indtil han ligger der. Menneskene er nogen underlige skabninger.“

„Kommer han til at dø?“ spurte Drake bedrøvet, for han var kommet til at like den pudsig, gamle mand.

„Nei — det tror jeg ikke. Ikke denne gang. Vi maa holde ham i ro. Lady Maltby maa faa besked om det — hun bør kom-

me hit. Men vi maa ikke skræmme hende. Vil De ha noget imot at ride til The Grange og ledsage hende hit? Hun trenger en som kan holde hodet klart og være hende til støtte, og det tror jeg De kan, min herre.“

„Godt,“ sa Drake. „Naturligvis vil jeg ride til Lady Maltby og være hende til hjelp, hvis jeg kan.“

Saaledes gik det til, at istedetfor at ride til Shorne Mills for at tale med Nelly og si hende hele sandheten, som vilde ha vendt hendes bitre sorg til straalende lykke, red han i strak galop til The Grange.

Det var ikke første gang han hadde bragt triste etterretninger — han hadde ofte været tilstede naar mænd kom tilskade, enten paa jagt eller ved veddeløp, og hadde mer end en gang bragt den sørgelige meddelelse til deres familie — og han utførte ogsaa denne gang sit triste hverv med al den takt og hensynsfuldhet, der var ham medfødt.

Og den stakkars, forskrækkede Lady Maltby vilde slet ikke slippe ham; hun klynget sig til ham, som kvinder i sorgens og ulykkens time alltid klynger sig til den der er sterkere end de.

De fandt Sir William ifærd med at faa bevisstheten igjen, hvilket jo var heldig for ham selv, men i en viss henseende uheldig for Drake; for den syke mand syntes at ha likesaa stor tillid til ham som Lady Maltby, og vilde absolut ikke slippe ham. Han bønfaaldt Drake om ikke at forlate ham, og saa sat Drake ved den ene side av sengen og den ængstelige hustru ved den anden, indtil Sir William endelig faldt i en nogenlunde tryk og rolig søvn.

Klokken var fire, da Drake steg op paa sin hest og red til Shorne Mills. Det bringer alltid en viss tilfredshet at ha utført en god gjerning, og Drake følte sig roligere og gladere end han hadde gjort siden scenen med Lady Luce. Den foregaaende aften syntes ham meget fjernt, og scenen paa terrassen forekom ham uten betydning. Døden — eller paamindelse om døden — er en saa alvorlig ting, at alt andet blekner ved siden av det. Men han vaklet ikke i sin beslutning om at fortælle Nelly alt, og han red saa hurtig over den stenede vei som hans trætte hest kunde bære ham.

Paa et sted som kaldes Shorts Cross fik han se fragtemanden, som var paa vei fra Shorne Mills til stationen. Men Drake ante ikke at Nelly sat under det tætte seildukstak, at han, hvis han hadde vendt sin hest og redet et par minutter i galop, kunde ha naadd hende. Han saa paa vognen, tænkte paa den første dag han hadde set den, og red saa videre i retning av Shorne Mills.

Solen sank da han red over heden, og klipperne laa badet i dens straalers purpurglød, da han fra toppen av bakken fik øie paa dem og The Cottage. Hans hjerte banket voldsomt i de sidste minutter, før han naadde havegrinden. Hvad vilde hun si? Vilde hun bli meget forskrækket naar hun hørte at han var „Lord Selbie“? Vilde hun forstaa, at han aldrig for alvor hadde elsket Lady Luce — at det var hende — Nelly — bare hende, han elsket og vilde ha til hustru, at han hadde elsket hende fra den første dag han hadde set hende?

Ved lyden av hestens hovslag kom Dick ut fra huset og ned til grinden.

„Hallo!“ ropte han. „Hvor ialverden har du været?“

Drake sprang av hesten og forklarte grunden til sin utebliven.

„Jeg spiste frokost paa The Grange. Jeg glemte vist igaar aftes at fortælle at jeg var invitert dit. Saa red jeg til Shallop med Sir William, og der blev han syk, og jeg maatte ride tilbake og hente Lady Maltby. Og da den stakkars, gamle mand kom til sig selv igjen, vilde han ikke gi slip paa mig,

saa jeg kunde ikke komme fra ham for han var sovnet.“

„Stakkars, gamle Sir William! Det har jeg slet ikke hørt noget om,“ sa Dick. „Men kom nu ind; mama vil bli glad over at høre nyheter — ja, naturligvis ikke saadanne triste nyheter — men du vet hvad jeg mener. Denslags ting virker likesaa oplivende paa hende som et glas champagne.“

„Jeg vil sætte ind hesten; den har hat en streng dag,“ sa Drake. „Den har jo maattet fare frem og tilbake paa de ujevne og haarde veie.“

Mens han talte saa han længselsfullt bort til husets aapne dør. Hvorfor kom ikke Nelly ut? Som regel var det alltid hende som først enten hørte hans fottrin eller hans hests hovslag.

„Jeg skal sørge for hesten. Aa, Drake, det var forførdelig pent av dig at — at — du vet dette med Bardsley & Bardsley! Jeg vet slet ikke hvorledes jeg skal takke dig! Nei — det vet jeg sandelig ikke!“

„Det gjør heller ikke noget!“ sa Drake. — „Jeg haaber det vil bli til gagn og glæde for dig, Dick. Hvis ikke, saa maa vi finde paa noget andet. Men nu kan du jo prøve det.“

„Ja, det skal nok bli godt, det kan du stole paa. Det var det jeg allerhelst vilde! Som jeg sa til Nell —“

„Men hvor er dog Nell?“ spurte Drake utaalmodig.

Dick saa pludselig litt betænkelig ut.

„Aa — ja — ser du — hør, hvad er det for noget vrøvl med dig og Nell?“ sa han med et litt usikkert smil.

„Hvad mener du?“ spurte Drake forbauset.

Dick saa endnu mer betænkelig ut.

„Jeg vet slet ikke hvad det er,“ sa han litt nølende, „jeg vet ikke andet end det hun sa til mig. Hun var meget opprevet imorges; hun hadde røde øine og hvite læber, og alt hvad jeg kunde forstaa var, at det var 'helt forbi' mellom dig og hende.“ Han prøvde paa at smile, men det blev et mislykket smil. „Jeg vet jo godt, at det naturligvis bare er det sedvanlige kjæveleri mellom forlovede — og at der snart vil følge forsoning og kys —“

Han stanset brat ved at se uttrykket i Drakes ansigt.

„Hvad er der hendt?“ spurte han alvorligere. „Er det virkelig noget gall paaferde?“

„Jeg vet slet ikke hvad du taler om,“ svarte Drake, der talte som et menneske taler, naar en iskold angst begynder at lægge sig om ens hjerte.

„Jeg vet det ikke selv,“ sa Dick rent forvirret. „Aa, det er sandt — jeg har jo et brev til dig — det forklarer kanskje alt. Men hvor har jeg gjort av det? Aa, nu vet jeg det — vent et øieblik!“

Han sprang ind i huset, og Drake ventet, mens han mekanisk klappet hestens svede hals.

Dick kom igjen og rakte ham et brev.

„Hun gav mig dette til dig.“

Drake aapnet brevet og læste:

„Kjære Drake!

La mig kalde dig saaledes for sidste gang. Jeg skriver til dig for at si dig, at vor forlovelse maa være forbi. Jeg har opdaget at jeg — at vi begge har tat feil. Du som har en saa hurtig opfattelsesevne vil straks forstaa, at jeg har opdaget alt det du har holdt hemmelig for mig, og da jeg nu vet det alltsammen, saa er det umulig, aldeles umulig for mig at —“ her var en linje strøket ut. „Jeg vil gjerne at du skal tro, at jeg ikke bebreider dig det aller mindste; det er umulig for mig nu at elske dig eller samtykke i at bli din hustru. Det gjør mig

øndt, meget øndt, at vi nogensinde har møtt hverandre. Hvis jeg hadde visst alt det jeg vet nu, vilde jeg heller ha været død end tillatt dig at tale et eneste ord om kjærlighet til mig.

Gjør det ikke tungere for mig ved at skrive eller gjøre forsøk paa at faa mig itale — men jeg vet at du har holdt av mig, og kanskje endnu holder for meget av mig, til at ville gjøre det. Intet kan formaa mig til at fornye vor forlovelse; men jeg vil alltid tænke venlig paa dig, og jeg ønsker dig alt mulig godt. Jeg sender dig den ring du gav mig tilbake. Blyanten faar jeg vist lov til at beholde som et minde om den jeg alltid vil betrakte som en ven, men aldrig som noget mer

Ellinor Lorton.“

Mennesker tar skjæbnens haarde slag paa mange forskjellige maater. Drake forsøkte at tilkjæmpe sig saa megen ydre ro som mulig. Han var blit meget blek, og der gik en skjælvende trækning henover ansigtet; men ellers røbet intet hans sterke indre bevægelse.

„Hvor er Nell?“ spurte han med en saa forandret stemme, at Dick stirret bestyrtet paa ham.

„Har jeg ikke sagt dig det? Hun er jo reist —“

„Reist!“ gjentok Drake hult.

„Ja, hun er reist til London — til nogen slegtninger av os — av mama, vilde jeg si.“

Drake visste ikke hvor hun var reist hen, men han trodde at forstaa hvorfor hun var reist. Hun vilde vise at det var hendes faste, urokkelige beslutning at bryte med ham. Hendes kjærlighet hadde forvandlet sig til mistro, kanskje endog til likefrem uvilje.

Han vendte sig mot hesten, og ordnet mekanisk litt ved sæletøiet.

„Jeg skal selv sørge for hesten,“ sa han. „Og — det er sandt, Dick, jeg maa reise til London iaften.“

„Naa — ogsaa du!“ sa Dick. „Det er vel ikke noget alvorlig paafærde mellem dere? Det er vel det sedvanlige kjæveleri, som der jo altid er saa meget av mellem forlovede — ikke sandt?“

„Jeg er ræd for at det er alvorligere,“ svarte Drake saa rolig han kunde. „Men la os ikke tale om det, Dick — jeg kan ikke tale om det. Din søster har hævet vor forlovelse — det nytter ikke at diskutere det nærmere. Hun har ganske ret — hører du? Hun har ganske ret —“ gjentok han med en pludselig heftighet. „Alt i mig sier at hun har ret. Jeg indrømmer det. Jeg har hele skylden —“

„Naa — det samme sa hun om sig selv!“ utbrøt den forvirrede og uforstaaende Dick.

„Hvad hun har skrevet er sandt — bare altfor sandt,“ vedblev Drake, „og det er ikke mer at si om det. Naar du skriver eller snakker med hende, saa si hende at — at jeg adlyder hende — det er det mindste jeg kan gjøre — og at jeg aldrig skal plage hende. Hendes ord, hendes ønske er en lov for mig. Og — du kan si at jeg fortjener det altsammen. Du kan ogsaa si, at —“

Han avbrøt og langsomt og tungt som et menneske, der pludselig er blit træt, gik han bort til sin hest.

„Nei, si intet — undtagen at jeg adlyder hende og ikke skal plage hende. Farvel, Dick.“

„Hør nu, Drake — dette er jo forfærdelig! Du mener da vel ikke, at du sier farvel for stedse? Jeg forstaaer det ikke!“

„Jeg er ræd for det er farvel for stedse,“ sa Drake og tok sig sammen, saa han tvang frem et smil. „Jeg er meget lei over at skulle forlate dig, Dick; du og jeg har været gode venner, men de bedste venner maa

skilles. Jeg reiser iaften. Jeg reiser med aftentog, som jeg akkurat kan naa. Gaa saa op til Bardsley & Bardsley.“

Med et træt nik vendte han sin hest og red nedover bakken.

Han pakket i en fart sine saker ned i sin reisevæske, fik det eneste brukelige kjøretøi som fandtes til at kjøre ham til stationen, og kom tidsnok til det sene aftentog. I Salisbury skiftet han tog til Southampton og naadde den vakre havn næste morgen.

Kapteinen paa „Sjølven“ var tilfældigvis ombord da eieren av denne velkjendte yacht blev rodd over til den, og han skyndte sig bort til rælingen og la haanden mot luen, da Drake kom opover stigen.

„Har De telegrafert, Mylord?“ spurte han. „Jeg har ikke faat noget telegram.“

„Nei, jeg kommer uventet,“ sa Drake rolig. „Er alt rede til avgang?“

„Ja, omtrent, Mylord. Jeg tror vi kan seile om en 5—6 timer.“

Drake nikket.

„Hvis det er istand i min kahyt, vil jeg gaa ned og skifte klær,“ sa han. „La os seile saasart alt er færdig.“

„Javel, Mylord! Hvor skal vi seile hen?“ spurte Mr. Murphy saa likegyldig som det var ham mulig. Skjønt han var vant til korte varsler, „slog dog dette rekorden“, for at bruke hans eget uttrykk.

Drake saa aandsfraværende ret frem.

„Aa, ut i Middelhavet, tænker jeg,“ sa han adspredt. Han stod et øieblik med haanden paa rækverket til salontrappen, og Mr. Murphy vovet at spørre: „Jeg haaber De er frisk, Mylord?“ For der var et uttrykk i hans høihets bleke ansigt, der skremte den brave sjømand. Han hadde set sin herre i mange vanskelige og mange forskjellige situationer, men han hadde aldrig set ham se saaledes ut som nu.

„Aldeles frisk, kaptein,“ svarte Drake. „Vil De ikke ha en cigar? Jeg tror vinden er god — er den ikke?“

* * *

Omtrent paa samme tid stanset Nellys drosche utenfor Wolfer House, Egerton Square. Der stod flere andre droscher og kjøretøier utenfor huset, og Nellys vogn maatte vente litt før den kunde komme frem; men endelig kunde hun stige ut, og en tjener førte hende og hendes bagage ind i en stor og litt trist hal. Han syntes litt overrasket ved at se hendes bagage og saa litt tvilraadig paa hende, da hun spurte efter Lady Wolfer.

„Lady Wolfer? Ja, Miss. Hendes naade er i spisestuen. Møtet er netop begyndt. Det er kanske bedst De gaar derind.“

Likesaa tvilraadig og forlegen som tjeneren fulgte Nelly ham til døren. Da han aapnet denne hørte hun lyden av en damestemme, ikke sterk, men bestemt og litt skurrende. Hun saa at værelset var fuldt av mennesker. Næsten alle de tilstedeværende var kvinder — kvinder av forskjellig alder, men alle med et eiendommeligt præg og klædt paa en særlig maate, der var Nelly paafaldende. Men der var ogsaa nogen mænd iblandt dem — mænd med tykke og litt slappe ansigter, smaa og spinkle mænd, langhaarede og skjeggede mænd, og mænd med kort haar og glatbarberte.

Ved enden av værelset bak et litet bord stod en dame, endnu ung og klædt i tailor-made dragt med et mandhaftig snit. Hendes haar hadde en vakker farve og glans, men det var næsten kortklippet og naadde akkurat ned til kraven paa hendes jakke. Hun hadde paa sig en bløt, bulet hat; hendes hansker — tykke dogskindshansker av de mændene bruker — laa paa bordet ved siden av hende. Hun holdt en rul papir i haanden, som var helt blottet for ringer,

skjønt den var kvindelig og pen i form og størrelse. En pincenez balancerte paa hendes næse, og hendes hake, som virkelig var pen, stak hun frem paa en viktig, utæskende maate.

Nelly fik en anelse om at det var Lady Wolfer, og hun holdt sig saa tæt som mulig op til væggen og iagttok og hørte paa den talende dame med en blanding av nysgjerrighet og ængstelse.

„Ja, mine venner,“ sa den talende, idet hun fegtet med papirrullen i luften og skjøv haken endnu mer frem, „vi har sluttet os sammen for at ta op kampen mot vor gamle tyrann — kampen for likhet og ret! Aa, mine søstre, la os ikke vakle, ikke hvile, la os ikke stikke sverdet i skeden for vi har banet os vei til det maal, mot hvilket det lidende, undertrykte kvindekjøn har strævet like siden der blev slaat til lyd for like ret for begge kjønn!“

Dette var øiensynlig slutningen av talen; der lød en øredøvende klappen og bifaldsstorm, og straks efter stimlet den tilstedeværende forsamling bort til nogen smaa borde, bak hvilke nogen tjenere forberedte sig paa at utdele forskjellige forfriskninger.

Forvirret og ængstelig blev Nelly staaende hvor hun var, og hun tænkte netop paa at ville spørre efter Lady Wolfer, da den dame som hadde talt sidst kom gaaende gjennom værelset i samtale med nogen av de tilstedeværende. Hun fik øie paa Nellys slanke, litt ængstelige skikkelse og gik bort til hende.

„Det er vel en ny tilhængerinde?“ spurte hun og smilte gjennom glasset i sin pincenez.

„Jeg vil gjerne tale med Lady Wolfer,“ sa Nelly saa freidig det var hende mulig.

„Jeg er Lady Wolfer,“ sa damen med det korte haar og den mandhaftige dragt, og hun talte i en venligere tone end Nelly hadde tiltrodd hende.

„Jeg er — Nelly Lorton.“

Lady Wolfer saa et øieblik uforstaaende ut, men saa lo hun og strakte ut sin haand.

„Nei virkelig! Hvor De er ung og — vakker, vilde hun ha sagt, men stanset itide. „Har De telegrafert? Men det har De naturligvis gjort. Jeg maa ha glemt det. Jeg har en saadan umaadelig stor korrespondance!“ Hun lo igjen. „Naa, jeg trodde De var et nyt medlem av vor forening! Kom nu med mig!“

Hendes naade tok Nellys haand og førte hende med sig ut av værelset, uten at bry sig om de andre tilstedeværende, hvilket ikke forekom Nelly videre høflig.

XX.

Lady Wolfer førte Nelly ind i sit eget værelse. Det lignet slet ikke en dames boudoir; alle møblerne var tarvelige, og istedfor alle de elegante nipsting, hvormed det smukke kjønn ynder at omgi sig, var værelset fuldt av store bøker i solide bind, av hefter, tidsskrifter og manuskripter. Der var ganske vist et piano derinde, men dets lok var bedækket med papirer og aviser av forskjellig slags, og tangenterne var fulde av støv. Skrivebordet passet bedre til et herrekontor end til en dames private værelse, og det var ogsaa opfyldt av bøker og papirer, som laa strødd hulter til bulter om hverandre.

Lady Wolfer feiet med en hurtig haandbevegelse bøkerne av en stol, og trykket Nelly blidt ned paa den.

„Sæt Dem ned et øieblik, mens jeg ringer paa en pike, der kan vise Dem ind paa Deres eget værelse. Gud maa vite hvorledes det ser ut, og i hvilken stand De vil

finde det! Jeg har jo rent glemt at De skulde komme! Jeg er meget oprigtig, ikke sandt? Men jeg er nu altid oprigtig, og jeg vil straks være det overfor Dem. Hør — skulde De igunden ikke ha kommet tidligere eller senere efter togruten?”

Nelly forklarte at hun hadde spist frokost paa stationen, og hadde tilbragt en times tid i ventesalen, for ikke at komme allfor tidlig.

„Hvor omtænksomt av Dem!“ sa Lady Wolfer. „De ser saa ung — og saa barnslig ut —“

„Jeg er heller ikke saa gammel,“ svarte Nelly med et smil. „Og kanskje jeg ikke er gammel nok til at kunne opfylde pladsen.“

„Aa — la os ikke tænke os muligheten av at De ikke kan bli!“ sa hendes naade hurtig. „Jeg er saa træt av gamle, græne mennesker, og jeg er sikker paa, at De vil passe udmerket. Skjønt De ser saa ung ut, saa er der noget over Dem, som om De forstod at styre — og det kan ikke jeg — det vil si: styre et hus! Jeg kan tale — tale 'poker et øre av', som Archie sier —“ hun stanset litt forlegen et øieblik, og Nelly trodde hun mente Lord Wolfer — „men naar det gjælder enkeltheter, saa er der heldigvis altid en anden som kan ta styret.“

Mens Lady Wolfer talte, hadde hun tat av sig sin hat og jakke, og kastet begge dele paa den med bøger bedækkede sofa.

„Jeg er netop kommet fra et frokostmøte, for at spise lunch herhjemme!“ forklarte hun. „Og jeg skal straks gaa igjen til et komitemøte angaaende foreningen til offentlig ansættelse av kvinder — har De nogensinde hørt tale om den?“

Nelly rystet paa hodet.

„Ikke? Jeg kunde næsten misunde Dem. Og dog — det vilde jeg ikke. Hvis jeg ikke hadde mit arbeide, saa vilde jeg føle mig rent ulykkelig.“

Hun la haanden paa sin pande, og for et øieblik gled der et træt, melankolsk utryk over hendes ansigt, som om en eller anden sorg naget hende.

Døren blev aapnet og en pike kom ind.

Burden, det er Miss Lorton,“ sa Lady Wolfer. „Er hendes værelse istand?“

Burden saa meget værelse istand ut.

„Jeg tænkte det nok! Men vær saa snild straks at gjøre istand et og send ind litt vin og kjæks.“

Litt efter kom en tjener med det forlangte, og Lady Wolfer skjænket et glas vin til Nelly.

„Jovist, De maa endelig drikke det! Det er ikke godt at vite naar vi faar lunch. Det gaar som det kan dernede. Men nu vil De

forsøke paa at faa litt orden i tingene, ikke sandt?“

„De maa endelig si mig, Lady Wolfer —“ begyndte Nelly, men hendes naade stanset hende med en grimace.

„Min kjære pike, jeg kan absolut ikke si Dem andet, end at Lord Wolfer si tidlig frokost — aldrig senere end ni — at han sjelden er hjemme til lunch og endnu sjeldnere til middag; men naar han spiser hjemme, saa spiser han klokken otte. Kokken, som vist er en meget agtværdig mand, vet hvad Lord Wolfer liker, og jeg tror, at hvis der bare er roastbeef eller faarekjøt paa bordet, saa er det omtrent det samme med resten.“

Nelly begyndte at føle sig litt benauet. Hun fik næsten lovlig meget carte blanche.

„Med hensyn til de øvrige tjenestefolk, saa er der et gammelt kvindemenneske som heter Hubbard — jeg kalder hende gamle mør Hubbard — som har opsyn med dem allesammen.“

Nelly kunde ikke la være at smile.

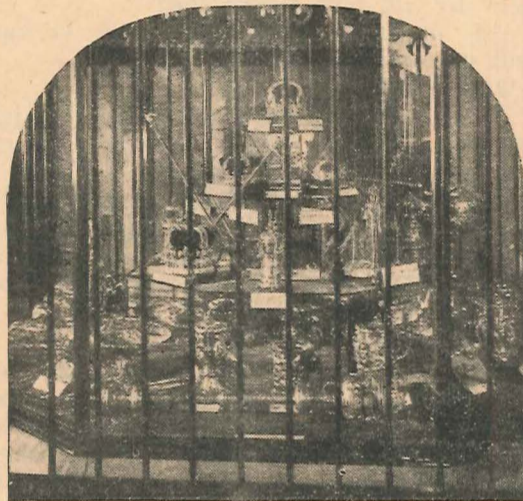
„Jeg kan ikke rigtig bli klok paa, hvori min stilling egentlig skal bestaa,“ sa hun.

Lady Wolfer lo.

„Kan De ikke? Jeg mente jeg hadde forklart mig tydelig nok! Ser De — De skal være den ledende aand — De skal drive hele maskineriet! De skal se efter om alt gaar rigtig til; De skal gi Lord Wolfer hans frokost og præsidere ved middagen naar jeg er ute som agitator —“

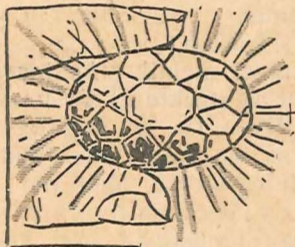
„Som hvad?“ spurte den forvirrede Nelly.

„Naar jeg er paa møter eller ute for at danne komiteer, og alt saadant,“ sa Lady Wolfer. „Og saa skal De arrangere middagsselskaper og — alle denslags ting — alle de dumme ting som man venter jeg skal gjøre, men som jeg virkelig ikke har tid til. Forstaar De det nu?“

Fotografi av de engelske kronjuveler som opbevares i Tower i London. I kronen øverst paa pyramiden ser man diamanten koohinor.

Koohinor — verdens mest berømte diamant.

1. Der gaar mange underlige sagn om diamanter. Deres funkende, blændende lys har altid skaaret menneskene i øinene, og mangen blodig strid er utkjæmpet, megen list og snedighet er anvendt og megen lykke sat overstyr for besiddelsen av de glimtende stener. For diamanternes historie er næsten aldrig historien om lykke og glæde. At følge deres spor gjennom tiderne er som at følge et blodspor. Og i ganske særlig grad gjælder dette den mest berømte av alle diamanter, den vidunderlige Koohinor, „Lysets bjerg“, som en av dens ulykkelige eiere kaldte den. Den stammer fra Indien, og før den blev slept av en uheldig indisk diamanthandler, veit den ca. 800 karat og var verdens største ædels- en.

2. Sagnet sier, at den oprindelig tilhørte guden Krishna og var anbragt i turbanen paa hans statue i den gamle, berømte kongestad Delhi. Men dens blændende glans fristet Delhiher- sker, og i nattens mørke stjal han stenen fra gudens tempel. Da utordnet Krishna sin forbandelse over ham og diamanthen: „Hver den som eide den skulde dø en voldsom død, og den skulde aldri skifte eier paa lovlig vis, men enten stjæles eller roves!“

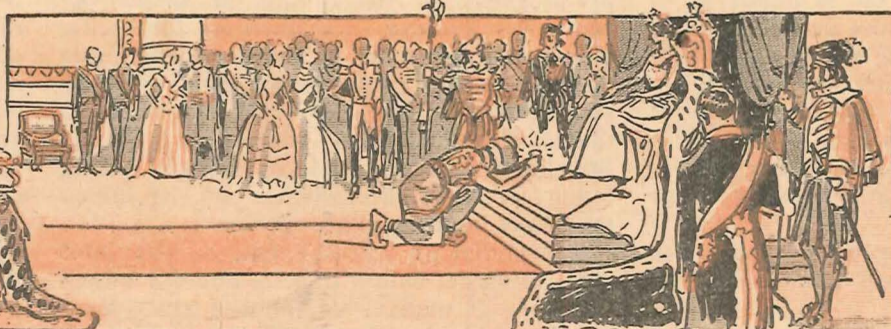
3. Spaadommen gik i opfyldelse. Alle de som eide stenen døde for morderhaand eller faldt i kampen. Den første av Indiens stormoguler, Baber, hadde tat stenen som bytte i krigen, men hans egen søn faldt for fristelsen og stjal den. Men paa flugten blev han indhentet og slæpt frem for faren, der lot stenen ta fra ham og forbandet ham. Nogen aar efter blev Baber myrdet, og den forstøtte søn b'ev stormogul, men ogsaa han maatte dele skjæbne med Koohinors tidligere eiere. Han b'ev myrdet av sine nærmeste slegtninger.

4. Nogen aar efter var stormogulen Jehannir eier av stenen. Til ham sendte kong Jakob den Første et gesandtskap med Sir Thomas Roe i spidsen. Stormogulen gjorde megen stas av gesandterne og viste dem alle sine skatter. Og saaledes blev Sir Thomas den første europæer som saa Koohinor, og der gik snart over hele Europa de vidunderligste frasagn om den vakre diaman- t.

5. Omkring aaret 1820 var Koohinor paa sin blodige vei naadt til maharajahen Duulep Sing. Hans rik kom i krig med englænderne, som imidlertid hadde erobret det meste av Indien. Englænderne seiret, og guvernøren, som ogsaa hadde hørt meget om Koohinor, tok uten videre diamanthen og sendte den til England. I 1860 kom maharajahens søn der ogsaa het Duulep Sing til England, og her gjensaa han Koohinor. Han blev dypt grepet av synet og bad om tilladelse til at forære dronning Viktoria den lovformelig.

6. Denne tilladelse blev ogsaa git. Duulep Sing fik stenen overgit, og i en høitidelig audiens knælte han for dronningen og la Koohinor i hendes haand. Men i det samme utalte han nogen indiske ord som ingen forstod. Mange av hoffolkene mente, at det var en forbandelse, og dronning Viktoria vilde aldrig bære stenen. Da kong Edward kom paa tronen, forænte han stenen til dronning Alexandra, som paa lovlig vis, mener efterhaanden selv de mest overtroiske, at ogsaa den første del av Krihnas forbandelse er ophævet.

7. Koohinor opbevares nu blandt de engelske kronjuveler i slottet Tower i London. I 1851 blev den slept av franskmændene Tavernier og veier nu 186 karat, altsaa bare en liten del av den oprindelige vekt. Men den er stadig verdens skjønneste ædelsten. Dens lys er graalig blankt, men den som kan holde ut dens spil, vil se et svakt rødlig skjær i den — gjenskjæret av alt det blod, den gjennom tiderne har kostet.

„Jeg skal gjøre hvad jeg kan!“ sa Nelly og lo.

Lady Wolfer saa litt nysgjerrig paa hende.

„Hvor vakker De er naar De ler — da ser De ganske anderledes ut. Det forekom mig straks, at De saa alvorlig og bedrøvet ut, men naar De ler — jeg vil raade Dem til ikke at le naar De ser Lord Wolfer første gang, ellers vil han anse Dem for at være allfor ung og barnslig til denne plads. Ta nu av Dem Deres hat og kaape! Det varer litt endnu før Deres værelse blir iorden. La mig hjelpe Dem.“

Nelly tok av sig yttertøiet, og Lady Wolfer saa mer og mer bifaldende paa hende.

„Ja, De er virkelig et rent barn, min kjære pike,“ sa hun og sukket pludselig temmelig umotivert. „Undres hvorfor Wolfer ikke har talt til mig om Dem før? Gid han hadde; jeg vilde gjerne ha hat Dem her hos os. Mei, han er saa tilbakeholdende —“ hun sukket igjen. „Naa, det er jo det samme, nu er De jo her. Og hvor træt De maa være! De ser litt blek ut nu. Hvorfor drikker De ikke vinen? Naar De har hvilt Dem ut, helt ut — efter middag idag kanske — la mig se, skal jeg nogen steder da?“

Hun raadførte sig med en lang, hvit porcelanstavle som stod paa bordet.

„Hm — ja, jeg skal tale i en forening — naa ja, saa imorgen da efter lunch — hvis jeg er hjemme. Jeg tror vi kommer til at bli gode venner, og det er det jeg gjerne vil. De andre — jeg mener Deres forgjengerinder — har været saadanne kjedelige, stive, materielle væsener uten andre interesser end vask og rengjøring, og det bare kjede og plaget mig — men De er ganske anderledes —“

„Kanske jeg heller ikke kan hæve mig høiere end til vask og rengjøring,“ sa Nelly betænkelig, men hendes naade lo.

„Jovist!“ forsikret hun. „Jeg er en god menneskekjender — det er nødvendig i mit arbeide — og jeg kan se, at De passer utmerket til pladsen. De har vel styret huset derhjemme?“

Nelly smilte.

„Det var en ganske liten husholdning i sammenligning med denne,“ svarte hun.

„Men det blir dog det samme,“ sa Lady Wolfer opmuntrende. „Det gjælder bare om systemet. Jeg har slet ikke noget, men det har De — og derfor vil De ha held med det, som absolut ikke vil lykkes for mig. De har en maate at være paa som vidner om karakterstyrke — hvor vakkert Deres haar er!“

Nelly rødmet.

„Det er ikke penere end Deres. Hvorfor bruker De kort haar, Lady Wolfer?“

Lady Wolfer lo, men hendes latter lød saa træt, at det var Nelly paafaldende.

„Hvorfor? Aa, jeg vet det ikke. Alle vi fremskridtskvinder gaar med kortklippet

haar. Jeg tænker vi har ret til at gjøre det og benytter os av denne ret.“

„Ja —“ sa Nelly, „men er det ikke synd?“ Lady Wolfer saa nysgjerrig paa hende med et uttryk, som Nelly paa dette tidlige stadium av deres bekjendtskap endnu ikke forstod.

„Aa, har det egentlig noget at si?“ sa hun. „Vi kvinder har saa længe været dukker —“

„Der findes ogsaa dukker med kortklippet haar,“ sa Nelly med sin medfødte likefremhet.

Lady Wolfer lot ikke til at bli fornærmet.

„Godt svart,“ sa hun smilende. „Pas paa, ellers ender det med at vi inden lang tid faar Dem op paa talerstolen, min kjære pike.“

„Det vil jeg da ikke haabe — aa, omforladelse — jeg mener —“

„Ingen forseelse!“ sa Lady Wolfer uten at la sit gode humør paavirke av denne ytring. „Der er ingen fare — heldigvis for Dem — Deres bestilling er at bli 'husets gode engel' — at bli elsket og at elske.“ Mens hun talte vendte hun sig om mot pulten, og saa derfor ikke den rødme som et øieblik farvet Nellys bleke ansigt. „De vil altid bli kvinden i lænker — mandens slave. Min kjære, jeg haaber at det vil bli rosenlænker.“

Hun kvalte et suk, idet hun endte denne poetiske sætning, og Nelly, som iagttok hende, saa igjen et uttryk av trælthet og melankoli i hendes ansigt. Nelly undret sig over, hvad det kunde være som trykket hende, og denne tanke beskæftiget hende endnu, da det banket paa døren.

„Kom ind,“ sa Lady Wolfer, og en herre kom ind. Han var ung og saa godt ut; hans figur var høi og kraftig og han var klædt i en ulastelig sittende sort frak med en orkidé i knaphullet. Hatten, som han holdt i sine med lavendelfarvede hansker bedækkede hænder, glinset som om den netop var kommet fra hattemakerens butik, og elegante lakstøvler prydet hans vakkert formede føtter.

„Omforladelse!“ begynte han med det litt slæpende tonefald, som var paa mode for tiden. „Visste ikke at De ikke var alene — beklager meget —“

Ved lyden av hans stemme la der sig en svak rødme over Lady Wolfers virkelig vakre ansigt.

„Aa, er det Dem!“ sa hun og nikket fortrolig. „Jeg trodde det var Burden.“

„Jeg er kommet for at følge Dem til mø-

tel,“ vedblev den elegante modeherre i samme langsomme tonefald.

„Tak. Det er Sir Archie Walbrooke,“ sa Lady Wolfer forestillende, „og dette er min kusine — vi er jo kusiner, ikke sandt, min kjære Miss Lorton?“

Sir Archie bukket og saa undersøkende paa Nelly.

„Skal De ogsaa paa møtet?“ spurte han. „Det vilde glæde mig. Disse møter er svært morsomme —“

„Nei, nei,“ forklarte Lady Wolfer. „Miss Lorton er kommet for at bringe alt iorden og holde styr paa os allesammen —“

„Haaber at ogsaa jeg er indbefattet i det — jeg trenger haardt til det,“ sa Sir Archie, „meget haardt.“

„Aa, De er uforbederlig — uforbederlig dum, mener jeg!“ sa Lady Wolfer. „Hun er kommet for at ta sig av os — av Lord Wolfer og mig.“

„Hm!“ sa han alvorlig. „Men — undskyld dette spørsmal — hvem skal saa ta sig av Miss Norton?“

„Lorton, Lorton,“ rettet Lady Wolfer. „Det var et dumt spørsmal, og De faar ikke noget svar paa det. Gaa ned og røk en cigaret. Jeg kommer straks.“

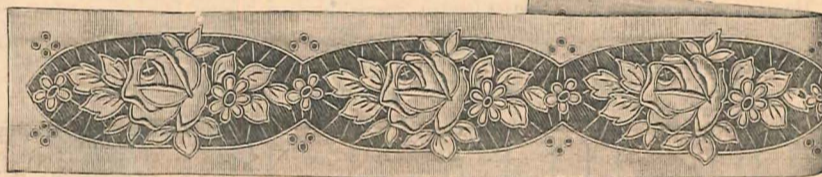
„Gjerne — skal være mig en fornøielse; men det er paatide at komme avsted,“ sa han og slentret ut av værelset.

(Fortsættes.)

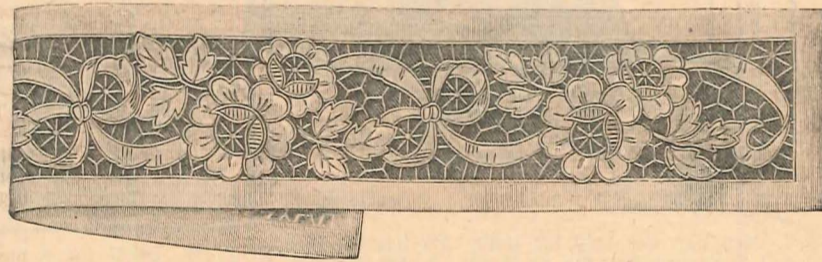
17de haandarbeide.

Broderte striper til lakener og putevar.

Paa hvitt lerret syes disse vakre mønstre med venetiansk broderi. Paa bill. 73 syes desuten nogen smaa engelske huller.

73. Rosenbord i venetiansk, fransk og engelsk broderi til lakener og putevar.

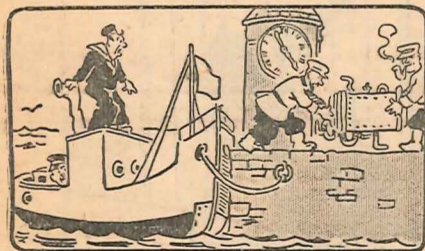

74. Blomsterbord med sløifer i venetiansk broderi og plattsøm til lakener og putevar.

Materiale til en putevarstripe (st. 60 cm. lang, 20 cm. bred): Paategnet lerret, garn, pris kr. 1.35.

Materiale til en lakenstripe (st. 160 cm. lang, 20 cm. bred): Paategnet lerret, garn, pris kr. 2.65 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 23.

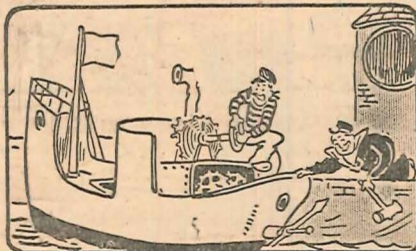
En liten historie om, hvorledes sjømand snedighet kan redde mangen fortvilet situation.

Den lille dampbaat „Svalen“ var blitt grepet paa fersk gjerning under forsøk paa at unddra sig visitation. Toldvæsenet var meget oprørt, og for at sikre sig, at ikke misdæderne stak til sjøs, før saken var klar, tok toldbetjentene helt enkelt dampkjelen ut av skibet saa længe. Det var et probat middel, det maa man da indømme.

De to fangne sjømand som paa denne maate var dømt til uvirksomhet var slet ikke glade over situationen. Hvad skulde de stille over med et dampskib uten dampmaskine? Ethvert flugtfor-søk maatte paa forhaand synes haabløst. Men sjømand er jo som bekjendt snedige folk. Hør bare! Da toldvæsenet har vendt ryggen til, plukker de verket ut av det store havnefy.

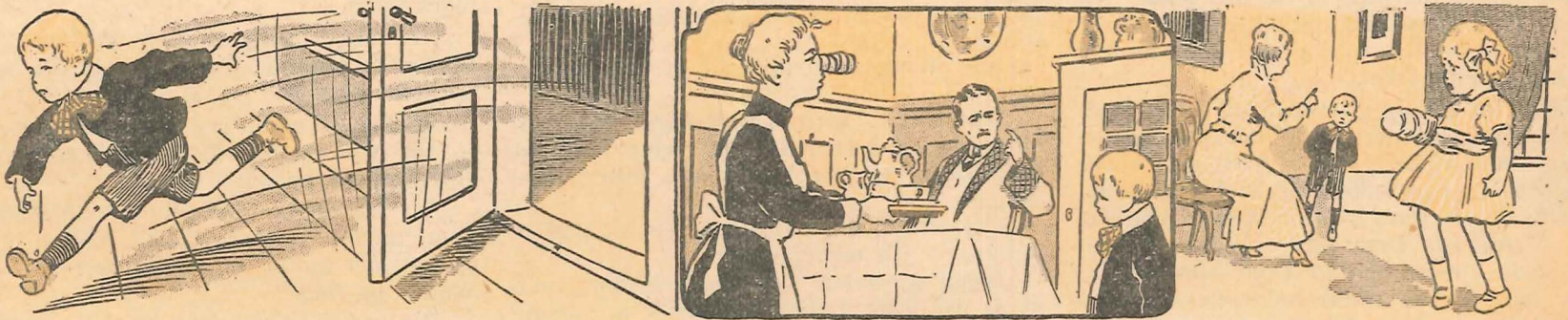
Og da sjømand jo ikke bare er snedige folk, men ogsaa er meget net-hændte, saa anbragte de urverket inde i dampskibet istedetfor det borttagne maskineri og begge de temmelig store visere banket de fast paa den likeledeles tomme propelaksel. Hvor uret hadde sittet paa havnelearnaet, var der nu bare et gapende hul.

Og ritsch-ratsch, saa trak de det store urverk op. Den ene matros sprang op paa kommandobroen og grep rattets knagge, mens den anden lot urverket begynne at snurre, viserne pisket vand, og snart gled den lille dampbaat igjen gjennom bølgerne, efterlatende de forbløffede toldere i maalløs forbauselse inde paa havnekaiaen. O

ONKEL TEGNER OG FORTÆLLER

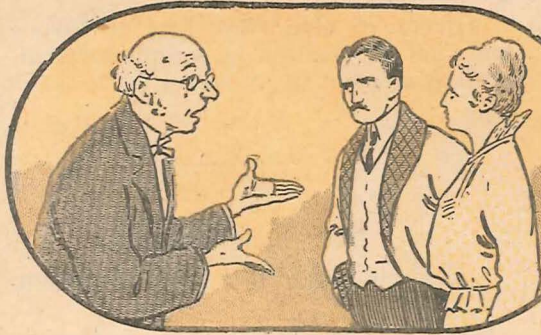
Historien om gutten, som smelte med dørene.

1. Henrik var en rigtig snild gut. Han var god og venlig og baade høflig og søt, men han hadde en feil, og den var endda stor — han smeldte med dørene. Han kunde slet ikke tænke sig at lukke en dør paa den almindelige maate, nei, han gav den bare et ordentlig puf — „Knald!“ sa den, og saa var den igjen.

2. Og han saa sig ikke det mindste for naar han smeldte en dør i efter sig, han ofret det ikke en eneste tanke, at der kunde være noget imellem. En dag smeldte han saaledes døren ind til dagligstuen i saa Anna stuepike fik sin næse i klemme. Hun maatte i mange dage derefter gaa med en stor fille om den, og far holdt en lang formaningstale for Henrik.

3. Men der var ingen ting som hjalp. Allerede næste dag smeldte dørene i huset likesaa lyst som nogensinde. Henrik for ind og ut av stuerne, og knald paa knald gjenlød dagen lang. Men saa hændte der noget som skulde faa vidtrækkende følger: Henrik kom til at smelde en dør i like paa lille søsters fingerspidser. Saa tok mor Henrik meget alvorlig i skole.

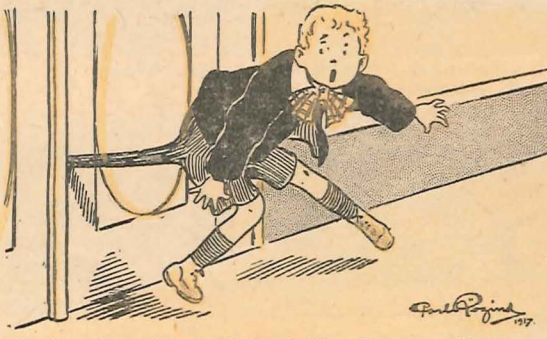
4. Og dagen efter blev der sendt bud efter huslægen. Far og mor vilde, at han skulde gi dem et raad for hvad de skulde stille op med Henriks slemme vane. „Jeg kjender sandelig intet middel mot et saadant onde,“ sa den snilde, gamle huslæge, „det er ingen av mine recepter som kan helbrede her,“ og han trækker beklagende paa skuldrene. Baade far og mor ser betænkelige ut.

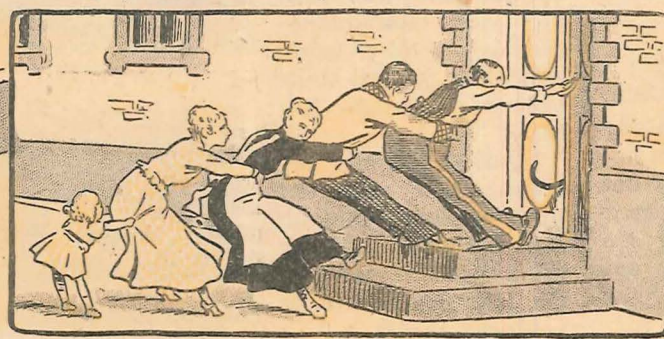
5. Men noget maa der gjøres, det er klart, ellers smelder han vel tilsidst alle fingrene av lille-søster og baade næse og ører av Anna stuepike. Saa sender man bud efter den kloke kone. „Ikke andet end det,“ sier hun klukkende, „det skal jeg kurere for kr. 10.00 med det samme.“ Hun faar naturligvis straks de 10 kr. Men den kloke kone er en heks. Hun mumler et par uforstaaelige ord, — og i det samme gror der en lang apekathale fast bak paa Henrik.

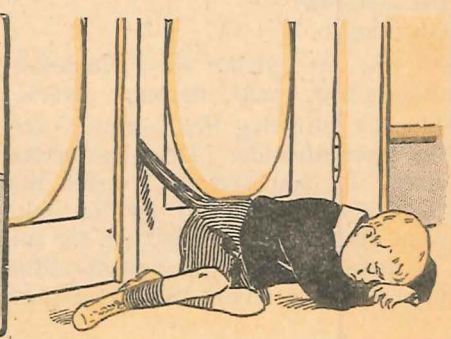
6. Straks blir Henrik nok litt betuttet over kuren, men det taper sig hurtig, og da han kommer ut i haven, har han ikke det allermindeste imot den, nu kan han da meget, meget bedre klatre rundt i træerne, ja, han kan sogar hænge og huske i snohalen som en rigtig apekat i et palmetræ. Han smiler av den gamle, grimme heks, som tror, at det skal være medicin for dørsmed.

7. Men han har ledd for tidlig. Da han vil fare ind i barneværelset for at hente sit nye ringspil, smelder han som sedvanlig døren efter sig — men — han har glemt, at han nu har hale, og han utstøter et frygtelig skrik: han har smeldt døren i paa halen. Mens store, salte taarer triller nedover hans kinder, forsøker han med rystende hænder at faa døren op og halen befridd, men forgjæves.

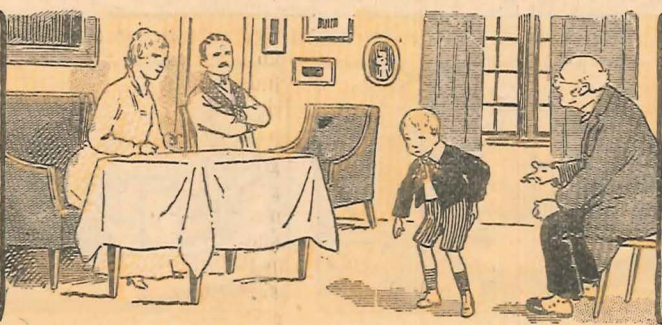
8. Fordi halen er imellem, binder døren saa haardt, at det ikke er ham mulig at rokke den, og paa hans ynkelige rop kommer nu baade far og mor, Søren havekar og Anna stuepike til hjælp, ja, selv lille-søster med de forslaaete fingre gir sit besyv med, men ikke engang deres felles anstrengelser nytter det mindste. Døren rokker sig ikke ut av stedet, den sitter som den var naglet.

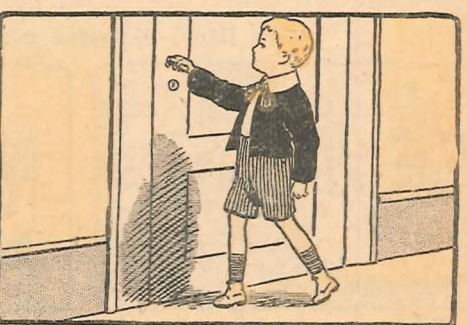
9. Og dagen gaar tilende. Henrik kan høre, hvorledes de hamrer og banker, hvorledes de baade skyver og trækker, men alt sammen forgjæves. Saa begynnder mørket at falde paa, og Henrik legger sit lille, trætte hode til hvile paa det haarde stengulv, og langsomt lister natten sig ind over huset, og baade far og mor maa legge sig, mens Henrik ligger lænket til stengulvet i gangen.

10. Knappt er solen staat op næste morgen, saa maa Søren havekar avsted efter snekkeren. Man har oppgit ethvert forsøk paa at aapne døren, og nu maa snekkeren med sin stiksag forsøke at faa stakkars lille Henrik saget fri. Apehalen henger som en sort, laadden flette ut gjennom sprækken, men den basker ikke mer som aftenen i forveien, den henger lært og stille ned.

11. Endelig slipper Henrik løs av den forferdelige skruestik. Han er saa ulykkelig, at han maa paa hodet iseng, og der blir sendt bud efter den gamle huslæge, men heldigvis — kan man vel si — viser det sig, at den lange „sitten i klemme“ har været for meget for apehalen, den visner bort, og snart er Henrik igjen den gamle som før. „De kr. 10.00 til den gamle heks kunde de ha spart,“ sier den gamle doktor litt hoverende til Henriks far.

12. Men se, det var nu ikke sandt, for efter den dag smeldte Henrik aldrig mer med dørene. Hver gang han hadde bare den allermindeste lyst til det, kom han til at tænke paa apehalen og den lange, forferdelige nat paa stengulvet nede i gangen — og saa lukket han døren saa pent og saa forsiktig, at far og mor sendte hverandre et tilfreds smil — og de angret slet ikke, at „heksen“ fik de kr. 10.00. O

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Kvinden i skogen.

Av A. M. Burrage.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Jeg husker saa godt den store lekeplads, omgitt av et bredt belte av furu- og birketrær, mellom hvilke man knapt kunde skimte pike-instituttets røde bygninger. Det er ikke saa længe siden Letty og jeg reiste derned for at se den, og vi var glade over at der ikke var skedd nogen forandring med den. Vi oppfrisket mange glade minder og i særdeleshet et som forøvrig ikke trængte til at oppfriskes.

Det var kort efterat vi var vendt tilbake, at jeg sa til Letty:

„Med det første vil jeg skrive det ned og lage en historie av det.“

Hun lo.

„Den slags historier bryr folk sig vist ikke om at læse.“

„Ikke det?“ sa jeg. „De behøver jo ikke at tro at den er sand.“

„Og jeg tror ikke, du kan gjøre den tilstrækkelig interessant.“

„Du glemmer vist, lille Letty,“ sa jeg, „at du selv faar en fremtrædende plads i fortællingen og derfor —“

„Hvis du skriver den,“ avbrøt hun mig, „saa maa du love ikke at nævne mit navn.“

Det lovt jeg beredvillig; for hendes navn er nu det samme som mit; men i hine dage var det Letty Hallows. Og her er nu historien, som akkurat er seks aar ældre end Miss Letty den Anden, som i forbigaaende bemerket har lovet vor gartner egtenskap, naar hun blir stor.

Der er vist mange gutter som om aftenen har listet sig ut av sin kostskole for at holde stevne-møte med en eller anden skolepike — i al uskyldighet og som ældre tenker tilbake herpaa som noget fornøielig romantisk og eventyrlig. Men jeg — jeg har gjort noget næsten uhørt paa dette omraade; for jeg har giftet mig med min barndoms elskede, og dertil hendte der os noget meget sælsomt.

Jeg var dengang sytten aar og duks i Sanderly kostskole. Sanderly ligger meget pent mellom furuskogene i Surrey, og vi var mellom to og tre hundre gutter som hadde vort opphold der. Knappt en kilometer fra vor skole laa Sanderly kostskole for piker.

Som duks hadde jeg et værelse for mig selv, og det var derfor meget let for mig at slippe ut efter lukketid. Letty derimot sov sammen med tre andre skolepiker. Det var hendes kjære veninder og hun ertet dem vist ofte, kjender jeg hende ret. Imidlertid sladret de aldrig om hende, naar hun lot være at klæ sig av for efter tusmørkets frembrud at liste sig ned og møte mig mellom træerne som omgav tennispladsen.

Jeg maa med skam bekjende, at jeg gjorde Lettys bekjendtskap i kirken, hvor jeg sat og stirret paa hende under en lang prædiken, hvorefter jeg stak et litet brev ind i hendes salmebok som hun meget omtænksomt mistet ute i vaabehuset. Letty paastaar riktignok at det ikke var med forsæt, hun mistet den; men hun kom dog til stevnet som jeg hadde foreslaat; for hun tænkte likesom jeg at det vilde være „frygtelig“ interessant.

Enhver som hadde set os vilde sikkert ha moret sig kostelig. Vi pleide at staa og passiare og spise slikkeri samt gøtte os over, at vi hadde dette eventyr sammen; men om forelskelse talte vi aldrig, og vi kysset heller ikke hverandre, for —. Vi kunde for den saks skyld likesaa godt ha varet to gutter som moret os over, at vi løp denne risiko. Det staaende samtaleemne var de forskjellige oplevelser ved vore respektive skoler. Jeg tror nok, det var ved vort andet stevne, at jeg først hørte om Miss Dyson.

„Hun døde av ulykkelig kjærlighet,“ meddelte Letty mig.

„Denslags tror jeg ikke paa; det hænder ikke i vore dage. Hvorfor skulde hun det?“ utbrøt jeg, idet jeg bet et stykke av en chokoladeplate.

„Fordi en av eders avskyelige lærere forlovet sig med hende og derefter pludselig reiste bort.“

„Hvem var det?“ spurte jeg.

„Jeg tror han het Mavel eller Marvin eller noget saadant.“

„Marvin! Ja, han reiste ganske vist for to aar siden; han reiste til Ceylon til sin onkel. Jeg vilde ellers forsverge at nogen dame kunde bli forelsket i ham.“

„Ja, da blev Miss Dyson det — det er sikkert nok.“

„Og saa døde hun av et knust hjerte — hm!“

„Jack,“ sa Letty, „det maa du ikke le av. Det er virkelig sandt. De var hemmelig forlovet, og han forlangt at det skulde være hemmelig, fordi hans far vilde han skulde gifte sig med en anden. De pleide at møtes her, likesom vi gjør det. Men saa en dag paadrog Miss Dyson sig en meget sterk forkjølelse paa skolen og mens hun laa syk, fik hun et brev fra ham, hvori han skrev, at nu var alt forbi mellom dem, og at han reiste til Ceylon. Og — saa kunde hun ikke komme sig. Jeg tror heller ikke, hun ønsket at bli frisk mer.“

„Ja, men saa var det jo allikevel ikke av et

ikke var, saa har du ikke lov til at tale til mig paa den maate.“

„Hvor gammel var Miss Dyson?“ spurte jeg.

„Aa, hun var temmelig tilaars — to eller tre og tyve i det mindste. Hun var forresten meget pen. Det hele hendte for to aar siden, og jeg var ikke andet end et barn den gang.“

Den aften talte vi ikke mer om Miss Dyson, og vi talte i det hele ikke stort mer. Fuldmaanen skinte ned til os gjennem træerne. Jeg er ikke netop romantisk anlagt, men jeg syntes allikevel, at maanen var saa pen. Jeg syntes ogsaa — og det var ikke første gang — at Letty var en meget pen pike, —

Paa denne maate møttes Letty og jeg adskillige ganger; men i den første tid efter det omtalte møte blev Miss Dyson ikke nævnt av nogen av os. Vi talte om vore lærere og lærerinder som vi anstille sammenligninger imellem og fortalte hverandre en mængde historier av denslags, som altid fortælles av skolebarn.

Jeg kom ind paa vort møtested ved at klatre over et lavt stakit, hvorefter jeg gik ind mellom træerne, indtil jeg kom til en smal sti som løp mellom kostskolens have og markerne utenfor.

Men en aften, efterat jeg hadde kjendt Letty en maanedstid, fik jeg mig en ordentlig forskrækkelse.

Natten var temmelig klar, og maanen var i første kvarter. Det var derfor ikke videre merkt, selv ikke inde mellom træerne.

Jeg gik smaany-nende fremover med lommerne fylld med forskjellige spiselige ting, da det pludselig gav et sæt i mig og jeg blev staaende ganske stille. Derefter listet jeg mig ganske lyd-løst bort til en tyk furutræstamme og gjemte mig bak den.

Maanen skinte klart paa tennispladsen som var omgitt av træer, og den tok sig ut som en solhvit flate

der fremhævedes sterkt ved de mørke træstammer. Imot denne lyse grund hadde jeg set en skikkelse som bevæget sig.

Bak mit sikre skjul blev jeg staaende og jagtlig skikkelsen. Det var en kvinde — en ung kvinde, saa det ut til, og der var noget ved hendes dragt som tydet paa at det ikke var nogen tjenestepike eller nogen fattig kone fra landsbyen. Imidlertid saa jeg hende bare som en silhouette. Hun bevæget sig meget langsomt og med boiet hode. Men straks efterat jeg hadde faat øie paa hende, forsvandt hun igjen ind mellom de mørke træer.

Jeg pustet befriet ut. Det var ikke for min egen skyld jeg var blitt forskrækket. Jeg hadde et par gode, lange ben, og hadde jeg brukt dem ordentlig, vilde kvinden aldrig ha kunnet komme mig saa nær at hun kunde se mit ansigt. Men jeg var ræd for at hun skulde opdage — eller at hun hadde opdaget Letty, som ventet paa mig. Jeg trodde nemlig at det var en av hendes lærerinder.

Heldigvis gik hun nu i den motsatte retning av den. Letty skulde komme, og saasart jeg ansaa det for sikkert at forlate mit skjul, skyndte jeg mig videre for at finde Letty og advare hende.

Hun var allerede paa det sedvanlige sted, og allerede i nogen avstand hvisset jeg:

„Forsiktig!“

Hun nærmet sig mig straks paa taaspidserne.

„Hvad er der iveien?“ spurte hun hviskende.

„Det er vist bedst, at du straks gaar tilbake.“

En av dine lærerinder er paa krigsstien.“

Letty begynde at le — litt for høit, syntes jeg.

„Du skal ikke gjøre dig nogen uleilighet med at skremme mig, Jack,“ sa hun. „Kanskje du kunde ha gjort mig ræd en anden aften, men

„Jeg skulde ønske at du hadde fortalt mig, at du hadde set kvinden,“ sa Letty.

knust hjerte, hun døde,“ sa jeg — „det var bare av forkjølelse.“

„Hun vilde være kommet sig, hvis han ikke var reist fra hende.“

„Hm,“ sa jeg, „naar det var en hemmelig forlovelse, hvorledes kunde saa du og de andre skolepiker faa vite noget om det? Og hvorfra vet dere besked om det sidste brev, han sendte hende?“

„Aa!“ svarte Letty, „det visste jo alle!“

Hvor det gjælder en hemmelighets bevarelse, er der alltid noget visst uærlig ved kvinderne. „Enhver vel det“; men hvorledes enhver er kommet til at vite det, kan der aldrig gjøres rede for. Senere undersøkelser har imidlertid overbevist mig om, at historien i hovedsaken var sandfærdig. Miss Dyson, en av lærerinderne, var blitt meget skammelig behandlet av Marvin og var kort derefter død. Jeg husket Marvin som et meget tarvelig eksemplar av mandkjønnet og i det hele tal en person som man ikke skulde tro kunde indgyde nogen kvinde kjærlighet. Men om smaken kan man jo aldrig disputere.

„Naa,“ sa jeg, „det var vist ogsaa meget bedre for hende at dø end at bli gift med gamle Marvin. Men forresten tror jeg ikke paa den historie. Den lyder altfor romantisk. Dere piker liker saa godt at finde op saadanne rørende begivenheter. En lærerinde kan ikke dø av forkjølelse, undtagen dere straks skal gjøre det til at hun er død av et knust hjerte, og saa oppfinde, at hun var dødelig forelsket i en stakkars stymper som hun sandsynligvis aldrig har talt et ord med — bare fordi han tilfældigvis reiste til Ceylon omtrent paa samme tid.“

„Hvis du har tænkt at vedbli at gjøre nar,“ sa Letty, „saa gaar jeg med det samme. Det hele er fuldstændig sandfærdig, og selv om det

iaften kan du det ikke, for jeg vet bestemt at du ikke kan ha set nogen av vore lærerinder."

"Ja, men det har jeg nu allikevel — saa kan du tro mig eller la være, akkurat som du vil."

"Nei, vist har du ikke; for de skal netop ha lærermøte iaften, og det maa de alle være med paa," forsikret Letty.

"Det er det samme — men en kvinde har jeg i alle tiffælder set," sa jeg, "og hun saa ikke ut som nogen simpel kvinde, og hvem kan det saa ha været?"

"Det vet jeg ikke," sa Letty; "men jeg ser at du selv er saa forskrækket at du ikke engang kan tænke paa at tilby mig noget av din chokolade."

Jeg trak straks chokoladen frem og rakte hende den, mens jeg tygget videre paa det, jeg hadde i munden.

"Har du lyst til at bli staaende her og bli opdaget," sa jeg, "saa for mig gjerne; det kan være mig likegyldig, for det kommer jo ikke til at gaa ut over mig. Det eneste, din bestyrerinde kan gjøre, er at skrive til vor rektor og la ham faa vite at en av hans elever har vovet sig ind paa hendes enemerker, og saa vil han bare si til mig, som er duks, at jeg skal passe paa at ingen av mine kammerater gaar ut om aftenen."

"Ser du," sa Letty rolig; "det var altsaa ingen lærerinde, og efter hvad du sier, var det altsaa heller ingen tjenestepike, og saa er jeg ganske likeglad hvem det kan ha været. Synes du ellers ikke, at denne chokoladen er litt for tør, Jack?"

Jeg beundret hendes mod og syntes at hun kunde ha været en forfærdelig kjæk kammerat, hvis hun hadde været en gut. Jeg likte bedst de som tok saadant noget ganske likegyldig og ikke straks lot sig skræmme. Men et par minutter efter ødela hun rigtignok ganske min gode mening om hende ved at opføre sig som en almindelig skolepike.

"Jeg skulde forresten ønske, at du ikke hadde fortalt mig, at du hadde set den kvinde," bemerket hun med noget lignende en skjælven i stemmen.

"Hvorfor?"

"Fordi jeg har faat en fornemmelse som om nogen belurte os."

"Snak!" utbrøt jeg.

"Det er det kanskje; men jeg føler mig allikevel saa uhyggelig tilmode."

Jeg saa mig opmerksomt omkring til alle sider. Der var intet som bevæget sig, og der hørtes ingen andre lyder end bladenes sagte raslen og et litet smeld av en furukongle som faldt ned fra et høit træ.

"Der er ingen her i nærheten," sa jeg.

Derefter vedblev vi at tale; men vi lo ikke som vi ellers pleide, og pludselig grep hun mig i armen.

"Jack," sa hun, "der er nogen som passer paa os."

Jeg saa mig igjen om, men kunde intet opdage og jeg prøvde at berolige hende.

"Det kan ikke nytte," sa hun; "jeg er sikker paa at der er nogen, og nu tør jeg ikke være her længer."

"Jeg trodde ellers, at alle lærerinderne var paa lærermøte."

"Det er det samme — nu gaar jeg. Godnat, Jack."

"Nu vel da — saa godnat," svarte jeg. "Skal vi møtes igjen torsdag, Letty?"

Hun nikket, gav mig haanden og gik.

Næste dag tænkte jeg ikke mer paa denne hændelse; men da jeg kom igjen torsdag aften, var Letty der ikke. Jeg ventet omtrent en time paa hende; men der kom ingen og jeg syntes slet ikke det var hyggelig at staa der alene; for jeg hadde ogsaa hele tiden en fornemmelse av at nogen stod og iagttok mig. Jeg sa til mig selv, at det var Letty som hadde smittet mig, og jeg spekulererte hele tiden paa hvad der kunde være iveien med hende, siden hun ikke kom.

Jeg hverken kunde eller vilde tro at det var fordi hun var ræd for at gaa alene ut.

To dage efter fik jeg et brev fra hende. Det var meget kort og gav ingen forklaring. Hun bad mig møte hende mandag aften ved den hvite grind paa veien utenfor skolens lekeplads.

Jeg undret mig over denne forandring av vort møtested; for paa veien var vi meget mer utsat for at bli set, og jeg begyndte allikevel at tro at hun var blitt saa bange at hun helt hadde

mistet besindelsen. Letty hadde slet ikke været nervøs for; men nu lot det jo til at hun var blitt en ganske anden.

Men naturligvis indfandt jeg mig paa møtestedet om aftenen, og efter at jeg hadde ventet nogen faa minutter, kom Letty ut av den hvite grind. Hun var ganske blek og aandeløs.

"Aa, jeg har sprunget hele veien!" sa hun og snappet efter veiret. "Og jeg har hele tiden holdt mine øjne lukket, undtagen hvor jeg var nødt til at lukke dem op!"

Med disse ord kom hun helt bort til mig og tok min haand. Det var første gang, hun hadde gjort dette, og jeg saa derfor noget forbauset paa hende. Jeg opdaget nu, at hun saa ganske

hun saa ut, og saa nænnet* jeg det ikke. Jeg klappet den lille, kolde haand som laa i min og ventet saa paa, at hun skulde fortælle sin historie.

"Jeg kom nogen minutter før den avtalte tid," hvisket hun hurtig, "og saa møtte jeg hende der hvor jeg skulde møte dig. Hun saa meget mager, syk og sorgmodig ut, likesom da jeg sidste gang hadde set hende. Jack, jeg kan ikke si dig, hvor ilde jeg var tilmode, og jeg undrer mig over at jeg ikke besvimte av skræk. Ja det er sikkert at det var hende og hun bad mig om at følge med."

Der gik en gysen gennem mig; enten historien nu var sand eller ikke, saa var det hele meget uhyggelig.

"Bad hun da virkelig om det?"

"Jeg kan ikke si, om hun virkelig talte — det husker jeg ikke; for jeg blev saa forfærdelig ræd. Men saa meget vet jeg, at hun ønsket jeg skulde følge med hende. Men jeg kunde ikke gaa, selv om jeg hadde villet. Jeg var som lamslaat av rædsel og jeg lukket mine øjne. Da jeg igjen lukket dem op, var hun der ikke mer, og saa vendte jeg mig hurtigt om og sprang hjem, alt hvad jeg kunde."

Jeg dreiet hende om med ansigtet like mot mit.

"Hør nu, Letty," sa jeg, "du er ikke frisk og det du der sier, er jo bare noget, du har indbildt dig selv."

Hun utstøtte et svakt suk.

"Jeg kan jo ikke gjøre for at du ikke vil tro mig, Jack," sa hun med en underlig tonløs stemme; "men jeg vil aldrig møte dig der oftere. Det er mig umulig."

Min gamle ride-lærer hadde lært mig, at naar en hest blev sky, skulde jeg ganske forsigtig lede den bort til det, den var blitt ræd for, og vise den, at der ikke var nogen grund til at bli sky. Jeg trodde, at det vilde være det bedste

ste at gjøre det samme med Letty. "Hør nu," sa jeg, "jeg synes at vi to skulde gaa og se om hun er der endnu?"

Hun vek straks forskrækket tilbake fra mig. "Nei!" utbrøt hun. "Det kan jeg umulig holde ut!"

"Ikke naar jeg gaar med dig?"

"Nei, jeg kan ikke holde det ut," gjentok hun.

"Nuvel," sa jeg, "saa gaar jeg dit alene."

Jeg vendte mig om og forlot hende, aapnet den hvite grind og gik indenfor; men jeg hadde ikke gaat mange skridt før jeg hørte Lettys fottrin. Hun kom springende efter mig, og jeg blev staaende og ventet paa hende.

"Jeg — jeg kan ikke la dig gaa alene," hvisket hun, idet hun stak sin arm indunder min. "Og — kanskje er det ikke saa gall, naar du er med."

Hvad der nu paafulgte, kan den gode læser tro eller la være at tro som han selv vil; men to personer som ikke pleier at lyve kan svare for righigheten av det.

Vi var nu paa veien som fører like til instituttet. Paa venstre haand hadde vi den træ-

Skjønt Miss Dyson ikke gjorde noget tegn, forstod vi godt at hun vilde vi skulde følge hende.

mager og medtat ut — det var en stor forandring der var foregaat med hende i disse faa dage.

"Hvad er der vel iveien med dig, Letty?" spurte jeg. "Jeg ventet paa dig over en time torsdag, men den som ikke kom, det var dig."

"Hvad tid kom du?" spurte hun. "Aa, Jack, jeg vilde ønske at du hadde været der."

"Ja, men jeg var der jo; jeg kom bare en femsek's minutter forsent."

"Saa du ingen?"

"Nei, naturligvis saa jeg ingen — hvem skulde vel det være?"

Hendes haand skalv i min.

"Jack, husker du, hvad jeg fortalte dig om Miss Dyson?"

"Ja!"

"Nuvel — jeg har set hende!"

"Ja, men hun er jo død."

"Det vel jeg nok, Jack; men det var ogsaa hendes gjensærd jeg saa. Og du saa det ogsaa forleden aften."

Jeg hadde like paa tungen at si hende at det var noget sludder; men jeg saa hvor daarlig

. Dukke-Lises og Dukke-Elses lille bror Harry som paaklædningsdukke.

Den lille blaa mus.

Der var engang en liten prinsesse, som altid var klædt helt i blaat. Hun hadde altid blaa kjole, blaa strømper og blaa sko paa, hendes værelse var tapetsert med blaa silke, gardinerne var blaa, og møblerne var polstret med blaa at-lask. Hendes karet var blaamalt, og puterne i den hadde samme kulor.

Derfor var det ganske naturlig, at hendes fars undersaatter kaldte hende „Den blaa prinsesse“. Alle mennesker var glad i hende, for hun var en yndig liten prinsesse, som altid smilte venlig til dem, naar hun kjørte gjennom byen, og hun var søt og elskværdig mot alle.

Da den lille blaa prinsesse vaaknet en morgen, var hun imidlertid forførdelig forkjølet. Hun nos og nos og nos, til hun blev rent utmattet. Og for første gang i sit liv var hun i daarlig humor, talte vredt og haardt til sine kammerpiker, naar de gjorde den minste feil. Hun hadde netop faat paa sig sin peneste blaa kjole, da hendes livpage kom ind og sa:

„Deres kongelige høiheet, en gammel, fillet tiggerske staa ute ved porten og ber om hun faar komme til at tale med Dem. Hun sier det er aldeles nødvendig, og hun vil ikke si det til andre.“

„Du maa si til den gamle kone, at jeg er for syk til at tale med nogen idag,“ sa prinsessen utaalmodig. „Hvis

hun vil komme imorgen, skal hun faa lov til at komme herop.“

Ikke før hadde pagen sagt denne besked til den gamle tiggerske, før hendes krokete, sammensunkne skikkelse rettet sig, hendes graa haar forsvandt, en straalende, gylden dragt kom istedetfor fillerne, og diamanter skinte i hendes gyldne haar. Hun var en mægtig fe og den blaa prinsesses fars svorne fiende.

Blek av vrede og med lynende øine fløi hun over hoderne paa de forførdede pager og lakeier, gjennom paladsets saler og like ind i den blaa prinsesses værelse.

Midt i en nysen saa den lille prinsesse den vrede fe staa ved siden av sig, og hun visste øieblikkelig, at det var kongens mægtigste fiende hun hadde avslaaet at ta imot. Prinsessen skalv av angst ved at tenke paa, hvor frygtelig feens hevsn kunde bli, og feens ord gjorde endog hendes værste frygt tilskamme.

„Overalt i din fars umaadelige riker har jeg hørt folk rose og prise dig, prinsesse, derfor kom jeg idag for at prøve din godhet,“ sa feen. „Hadde du tat imot mig, da jeg kom i en tiggers skikkelse, skulde jeg ha glemt alt fiendskap mot din far, kongen, men nu vil jeg straffe dig. Istedetfor at være en blaa prinsesse skal du nu være en liten, blaa mus. Og fortryllesen skal bare hæves ved, at en prins vil gjøre den lille mus til sin prinsesse.“

Disse frygtelige ord var neppe ut-

talt, før det pragtfulde slot forsvandt, og ut av et litet hul i et træ kikket en bitte liten blaa mus. Endnu halvt bedøvet av forvandlingen saa prinsessen sig omkring. Selv om hun nu var en mus, tænkte og forstod hun dog som et menneske, og hun visste nu, at en grusom fortryllelse hvylte over hende.

Hun var saa alene og uheldig, at hun prøvde paa at opsøke andre mus, men de smaa brune skogmus brydde sig ikke om et saadant merkelig, blaat dyr som hun, og de vakre hvite mus vilde ikke ha noget at gjøre med en mus som var smukkere i farven end de selv, saa hun var ganske alene i sit hul og maatte alene gaa ut for at finde føde.

En sommeraften, da hun løp gjennom skogen, saa hun en vakker liten gutt ligge og sove ved foten av et eketræ. Det var en prins, som om morgenen var løpet bort fra sine barnepiker, og hele dagen hadde streift om i skogen.

Den forvandlede blaa prinsesse saa straks, at han var en prins, og hun sprang bort til ham og klappet forsigtig hans haand med sin lille pote.

Prinsen vaaknet forbauset og fik straks øie paa musen, som han løftet op paa sin haand og klappet. Han syntes det var den yndigste lille mus han nogensinde hadde set, og hun løp naturligvis ikke bort som en almindelig mus vilde ha gjort, men saa op paa ham med sine klare øine og sa:

„Jeg er saa alene i den store, mørke skog. Vil du ikke ta mig med til din fars slot?“

I det samme kom en avdeling soldater, som kongen hadde sendt ut for at lete efter prinsen, og de blev naturligvis glade over at finde ham. Men det første prinsen sa, var:

„Jeg gaar ikke med dere tilbake til paladset igjen, hvis jeg ikke faar ta den pene, blaa mus med!“

Saa tok en av soldaterne prinsen og musen paa armen og bar dem hjem til paladset. Kongen og dronningen var henrykt over at faa sin lille prins hjem igjen, saa de gjerne vilde ha git ham lov til at ha et helt menageri i det kongelige barneværelse.

Ingen katter maatte fra den dag være paa stottet, og den lille blaa mus sat i en ibenholtæske, der var indlagt med sølv, naar hun og prinsen var ute for at spasere; men naar de var hjemme, sat hun altid paa hans haand. Hun fortalte ham saa mange historier og kunde saa mange morsomme leker, at han aldrig fik tid til at kjede sig. Og det er bare faa smaa prinser, som kan si det, men de har jo heller ikke en

forvandet prinsesse til at holde sig med selskap.

Da prinsen blev gammel nok til at begynde at lære noget, hørte den lille, blaa mus ham i hans lekser og forklarte ham de lengste og vanskeligste ord. En dag spurte han hende, hvad det kom av at hun kunde saa meget. Saa fortalte hun ham, at hun var en forvandet prinsesse, og at hun hadde lært mange ting for hun blev fortryllet av feen.

„Men er der da ikke en maate, hvorpaa man kan hæve den fortryllelse?“ spurte prinsen ivrig.

„Jeg kan bare bli prinsesse igjen, hvis en kongeson vil ta mig til sin prinsesse og dronning, mens jeg er mus,“ svarte hun.

„Saa skal du være min prinsesse, naar jeg blir voksen, kjære, lille blaa mus!“

Og da prinsen blev voksen, og hans far bad ham vælge sig en brud, svarte han, at det hadde han allerede gjort, og at han næste dag vilde bringe hende til hoffet.

Den følgende dag ventet hele hoffet, fra kongen og dronningen til den yngste page, i spændt forventning i den største sal i stottet for at by den nye prinsesse velkommen. Endelig aapnedes portene, og herolden ropte:

„Prinsen og hans brud, den blaa mus!“ Dronningen holdt paa at besvime, kongen var rasende, og hofdamene og hoffdamerne var fortvilet, for de trodde, deres kjære prins hadde mistet sin forstand.

Men ganske rolig førte prinsen den blaa mus op til tronen og sa høitidelig:

„Kjære forældre, jeg bringer dere her min brud og tilkommende dronning, den blaa mus.“

Og i samme øieblik forvandlede den blaa mus til den blaa prinsesse, for prinsens ord hadde brutt trolddommen. Saa blev de gift, og de levde lykkelig med hverandre. Og da prinsen blev konge, blev den dag han hadde fundet den lille blaa mus i skogen, feiret som en helligdag hele landet over, og alle barn fik fri fra skolen.

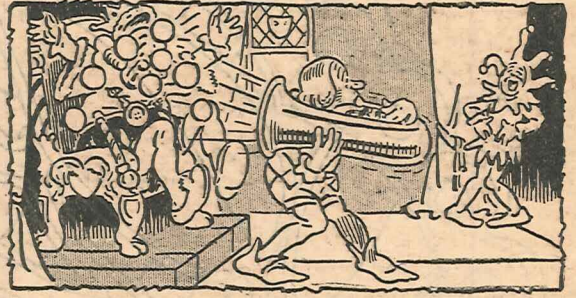
Hvad der hændte en klar frostnat paa kongens slot i gamle dage.

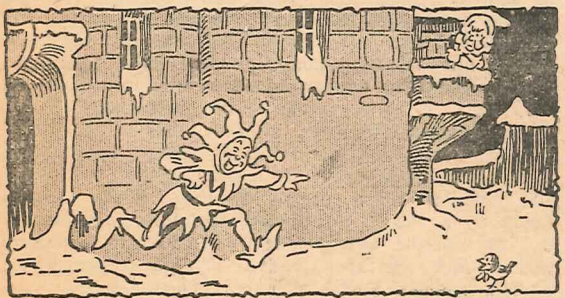
1. Kongen sat paa sin trone og kjedet sig. Prinsessen var reist til byen, og katten hadde holdt op at spinde, og hofnarren, hvis bestilling det jo netop var at fordrive saadanne kjedelige stunder for hans majestet, ja, han hadde kongen maattet jage ut, saa kjedelig hadde han været. Kongen visste ikke sin levende raad, hvorledes han skulde faa tiden til at gaa. Saa sendte han bud efter Mads basunblæser, og snart stod Mads for sin og hele landets konge.

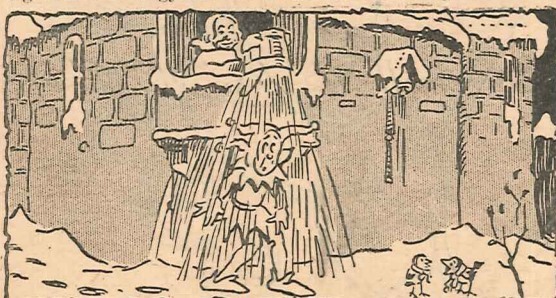
2. Mads basunblæser gjorde sit allerbedste, han blæste i basunen saa ruterne dirret og væggene skalv. Se, det var musik for hans majestet, han ta benene overkors, dampet mægtige røkskyer paa kridtippen og lot sit kongelige smil spille. Men borte bak portieren stod hofnarren og ærgret sig. At det fæ til Mads skulde kunne more kongen, naar han, landets største spilopmaker, ikke kunde det. Det skulde hevnes, og han heldte hele basunen fuld av sneballer. Og basunen begyndte at hikke saa underlig.

3. Først fik den en tone forkjært i halsen, saa slukte den en anden. Mads begyndte at bli nervøs. Hvad var der dog iveien med det ellers saa paalidelige mesingrør av en trækbasun? Saa gav det et nyt stot i basunen, saa det nær hadde trykket ut Mads' fortænder. Mads samler sine lungers fulde kraft for at slutte foredraget med et ordentlig orgelbrus av et trompetstot, men vender sig i det samme om, for at se hvad der dog kan være iveien, — og alle sneballene farer i hodet paa den intet anende konge.

4. Hofnarren har faat sin hevsn. Straalende og med en skrældende latter farer han i firsprang nedover trappen og ut av slotsporten. Kongen danser krigsdans i tronsalen midt i en stor pynt snevand, og stakkars Mads basunblæser skynder sig sønderknust og fortvilet bort. Men pludselig spidser han ører. Fra sit taarnkammer hører han narrebjelderne i gaarden og ser den himmelglade gavtyv av en skadefro hofnar styrte ut av stottet for at unddra sig kongens vrede.

5. „Nei stop, kammerat,“ tænker Mads basunblæser harmfynsende, „vi to er ikke kvit,“ og han griper en stor vandbøtte og holder den ned over hodet paa hofnarren, idet denne paa sin flugt passerer taarnfløien. Aa, hvor det var koldt den dag. Kulden bet i øreflip og næsetip, og selv graaspurvne hadde maattet ta paa sig halstørklæ. Narren skrek forskrækket, da han fik det kolde vand over sig, men i det samme var kulden der.

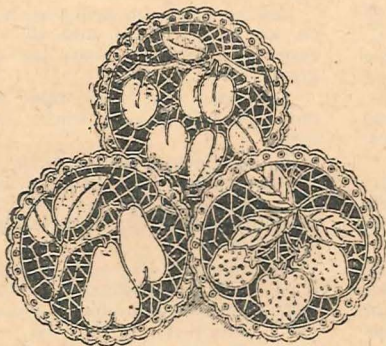
6. Den for like løs paa den drivvaate hofnar, det knakel og brakel, saa man knapt kunde høre at han klapret tænder, og et øieblik efter stod han der stivfrossen som en snemand med strittende isnaaler til alle sider. Og saa hentet Mads basunblæser kongen, og det kan nok være at de nød synet. „Det har han rigtig godt av,“ sa kongen, „la ham bare staa til imorgen, saa kan solen tine ham.“ Og derved blev det.

Hvad der interesserer damerne.

Seks tallerkendæmpere med virkningsfuldt venetiansk broderi.

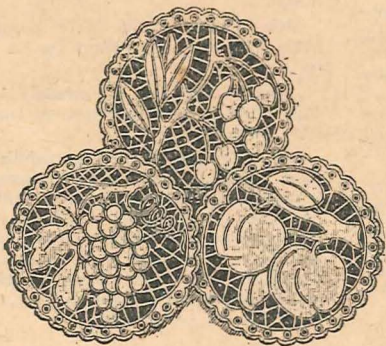
(Hertil hører bill. 1-8.)

Til fremstilling af disse smaa brikker kan anvendes fint, hvitt lerret eller batist; de syes med hvitt

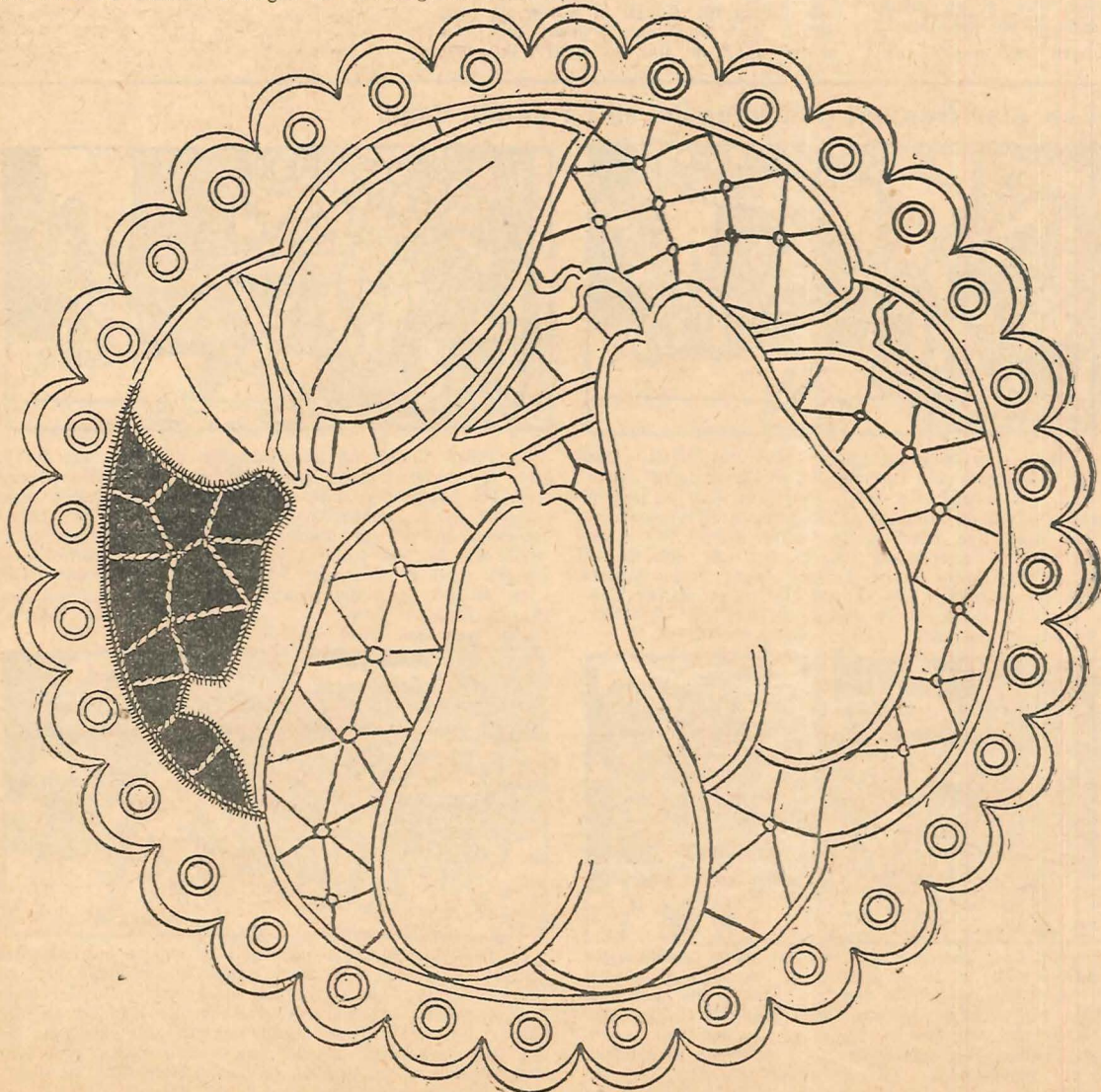
Bill. 1-3. Tre tallerkendæmpere i venetiansk og engelsk broderi.

glansgarn i en til grundstoffet passende finhet i venetiansk og engelsk broderi. De forskellige frugtmonstre,

Bill. 4-6. Tre tallerkendæmpere i venetiansk og engelsk broderi.

hvorav vi denne gang bringer to, overføres paa stoffet ved hjælp af blaåt kopierpapir. De fire manglende monstre vil komme i nogen av de følgende numre.

Bill. 7. Mønster til tallerkendæmperen bill. 1. Naturlig størrelse.

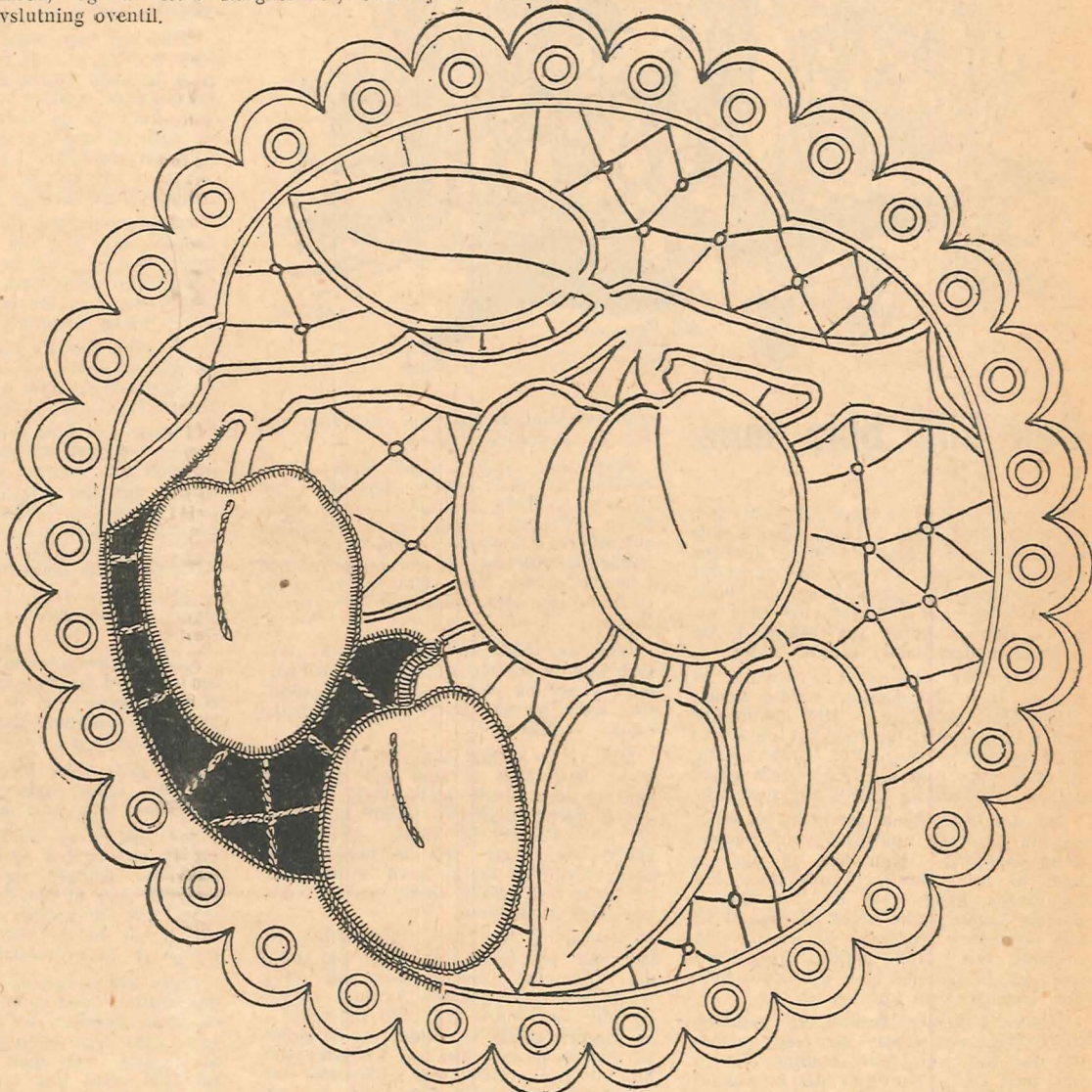
Smal, heklet blonde.

(Hertil hører bill. 9.)

Blonden, som hekles med heklegarn nr. 90, består av enkelte stjerner, der i løpet av arbeidet slynges sammen, og av flere længderader, som tjener til avslutning oventil.

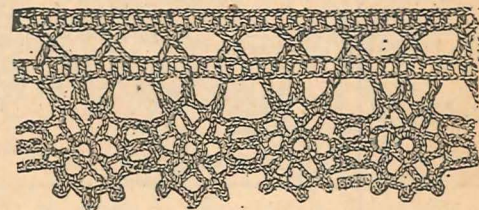
7 l. (luftmasker) sluttet til en ring

1. rundrad: 12 f. m. (faste masker) i ringen, der slynges fast til den 1. f. m. — 2. rundrad: 6 ganger avvekslende: 7 l., 1 f. m. springes over, 1 k. (kjedemaske) i den følgende f. m. — 3. rundrad: 1 k. i hver av de første 3 l. av de 7 l. i forrige rad, 2

Bill. 8. Mønster til tallerkendæmperen bill. 2. Naturlig størrelse.

f. m. om samme l.-ring, 4 l., der slynges fast til hodet av den sidst heklede f. m., 2 f. m. om samme l.-ring, *, 6 l., 1 f. m. i den anden av disse, 1 l., 2 f. m. om den næste l.-bue, 4 l., der slynges fast til den sidst heklede f. m., 2 f. m. om samme l.-bue, *, fra * til * endnu 4 ganger gjentat, tilsidst 6 l., 1 f. m. i den anden av disse, 1 l. og slynges fast til den 1. f. m. i rundraden. Ved heklingen av den 2. stjerne begynner man paa følgende maate at forbinde stjernene med hverandre: Den trediesidste takke av den 2. stjerne blir under heklingen forbundet med en

Bill. 9. Smal, heklet blonde.

takke av 1. stjerne (en av de takker som dannes av 6 l.), idet man hekler 3 l., slynges fast til en takke i 1. stjerne, 2 l. og 1 f. m. i den midterste av de først heklede 3 l., 1 l., 2 f. m. om den næste l.-bue paa den 2. stjerne, 2 l., slynges til den følgende takke av den 1. stjerne, 2 l., 2 f. m. i den samme l.-bue av den 2. stjerne, den tredje takke slynges fast paa samme maate som den første, derpaa 1 l. slynges fast til den 1. f. m. i 2. stjerne. Paa den her beskrevne maate blir alle stjerner forbundet med hverandre. 4 længderader danner blondens avslutning oventil.

1. rad: *, 1 st. (stang- eller pindemaske) i den første hjørnetakke i en stjernes øverste rad, 4 l., 1 f. m. i den midterste takke av samme stjerne, 4 l., 1 st. i den tredje takke av samme stjerne, 4 l., fra * til * gjentat raden ut. — 2. rad: Stedse avvekslende 1 st. og 1 l. i hverandrefølgende maske. — 3. rad: Stedse avvekslende: 1 tredobbelt korsstangmaske (det vil si: traaden slynges 3 ganger om naalen, traaden hentes gjennom stangmaskehodet paa en stangmaske i forrige rad, 2 omslagninger hekles av, traaden slynges 2 ganger om naalen, traaden hentes gjennom stangmaskehodet av den andenfølgende stangmaske, alle omslagninger hekles av, 3 l., 1 st. i korsstingsmaskens krydsningspunkt) og 3 l., 3 m. springes over, 1 korsstangmaske som før osv. — 4. rad: Stedse avvekslende: 1 l. og 1 st. i hver andenfølgende m.

ALT PAA EN HAAND
 Cement-Papir, Ovn- og Bad-Fiser, Bygningsval, Kaminer, Tapeter, Ventilator, Betræksstric, Linotol, Komfurer, Bygningsbeslag, Linoleum, Gibs.

BYGNINGSARTIKEL COMP.
 Kr. ania

ERNEMANN

Haand- og Stativ-Kameraer indrettet til Benyttelse af Plader og Film, de mest yndede Præcisions Kameraer. Det er

Tyske Mesterværker

af Kamera-Bygningsteknik.
 Prisliste gratis.

Faa hos alle nordiske Foto-Forhandlere.
HEINR. ERNEMANN A.G. DRESDEN 269
 Photo-Kino Werke. Optische Anstalt.

Den bedste blandt de gode er

„Kosmos“ Separatoren

Enkel, varig, letgaaende, letsjottet. Skarpeste renskning. Automatisk smøreanordning. Selvcenterende kule. Skummeevne

	30	40	50	80	100	130	150
pr time, liter . . .	24.00	36.00	40.00	45.00	50.00	55.00	60.00
koster kr.							

Lave priser.
 Sælges paa avbetaling. En maaned fri prøve. Ti aars garanti. Forlang vor katalog. Agenter antages.

Eneforhandling for Norge: **A/S Heimdal Maskinforretning** (Ths. Øye).
 Kristiania: Storgaten 28. I Trondhjem: Fjordgaten 15. Velassorteret lager av førsteang landbruksmaskiner og redskaper m. v.

Den elektriske Kokke

trænger sig frem til alle Hjem.
 250 watt tilstrækkelig. Inlet Tilsyn. Enorm Besparelse.

G. MAGNUS,
 Carl Johansgade 33, Kristiania.

Frimærkesamler!

SVENSKES LANDSTORMS-FRIMÆRKER.

(Provisoriske Frimærker). Gamle Portomærker, overstemplede, og nye Frimærker fra Aar 1877, alle overstemplede, med 5 og 10 Øre. Komplet Sæt, 21 forskellige ustemplede, Pris Kr. 16.00, 9 forskellige Portomærker 1-50 Øre, Pris Kr. 5. Fuldstændig Prospekt gratis.

Centralraadets Distributionsbyrå,
 Drottninggatan 66, Stockholm.

ANTI-EXEMA.

M. ZADIG'S HVITE TJÆRE CREME
 Krukker à 1.50.
 HVITE TJÆRE SÆPE
 Stykker à 60 Øre.
GIR REN HUD.
 M. ZADIG A/S. Kr. ania.

Christiania Blomstergade
 Grundlagt - 1739.

Cefetoi

stadig Ulyheter.

A's Norsk Medicinsk Varehus
 Akersgaten 53, Kristiania.
 Telegr. adr. „Varehuset“.
 Alle slags toiletartikler.
 > barberrekvisita.
 > forbindsaker.
 > bandager.
 Støvsugere, isskaper. Elektr. sliperi.
 Alt til syke- og barnepleien henholdende.
 Utenbys ordres expederes raskt.

Kunstige lemmer,

alle slags bandager av celluloid og læder. Rygholdere, brokbind, mavebind, elastiske strømper, Rullestole, natstole, kunstige øine og hørerør.
 Urinaler for dag- og natbruk.

M. Gallus,
 Teatergaden 15 v. Pilestrædet, Kristiania.

3 Kr. for et Klaver

Kursus. Alle og enhver kan lære at spille paa faa Timer — uden Noder — og med begge Hænder — rent og smukt efter Øret. Interessante Oplysninger sendes omg. (Svarporto) 10 Øre i Frim. til **Gypsy Piano System,** Horsens, Danmark.

Wangs Kunst- og Antikvitethandel.

Tordenskjoldsgt. 6 B. — Kristiania.
 Kjøb og Salg af: Malerier, Antikviteter.

Henry Georges Verdensbetragtning

fysisk og etisk, kun 0,75, for 2,00. Edward Carpenter: Civilisationen, et Forsvar for Forbrydere, en Kritik af Moralen, opsigtsvækkende Bog, kun 0,85 for 2,50. Den hvide Slavehandel, sensationsvækkende Bog, 320 Sider, 0,75, eleg. indb. 1,25. Davidson: 100 Timer i Engelsk, bedste Lærebog, kun 1,50, for 5,00. Leo Tolstoy: Krig og Fred, store uforkortede Udg., eleg. indb. kun 2,50. Kristi Lære og Kirkens Lære, kun 1,00, for 5,50. Tosse Ivan og andre Noveller, 160 Sider kun 0,35. Det første Skridt, Skildringer og Betragtninger 0,85, for 2,00. Fædrelandskærlighed 0,60, for 1,25. Religion og Moral 0,35, for 0,75. Nordtøft: Blandt Danske i Amerika, ill., 0,75, for 2,00. Henry Duvier: Tre Aar blandt Ovampoer og Kaffere i Afrikas Indre, indb. 0,75, for 1,50. Eduard Fuchs: Det verdensberømte Karikatur-Album, med 1000 Ill. og 60 Farvetryk, 1100 Sider, eleg. indb. i 2 Bind, kun 5,50, oprindelig Pris 28,00. Schultze Naumburg: Kvindelegemets Kultur, med 131 Ill., eleg. udstyret, nedsat Pris 2,50. Elskovslæren, ill., kun 0,75. Sendes mod Efterkrav.

Palsbeks Boghandel,
 45, Pilestræde. København K.

Husmødre kjøb

Fredr. Hvedings norske Pudsemiddel Blankolin

bedste eksisterende Pudsemiddel for Messing og alle blanke Metaller.
 Under Overskriften „Et udmærket Pudsemiddel“ skriver bladet „Urd“: Sjelden har Kobber- og Messingtoilet skinnet som nu, da vi bruger Fredr. Hvedings flydende Pudsemiddel Blankolin. En 35 Øres Tube er rigtig droi.

Fregner

fjernes paa faa dage kun med **Crème Any.** Efter at ha prøvet alt muligt uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med **Crème Any;** det vil De ikke angre! Pris kr. 3.50. Utenbys porto 50 øre. Kun ægte fra

Apotheker Wolff's Parfumeri,
 Kristiania. Grændsen 10, Hjørnet.

Briller Kikkerter Tegnebestik

Pilestrædet 15, Kristiania.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

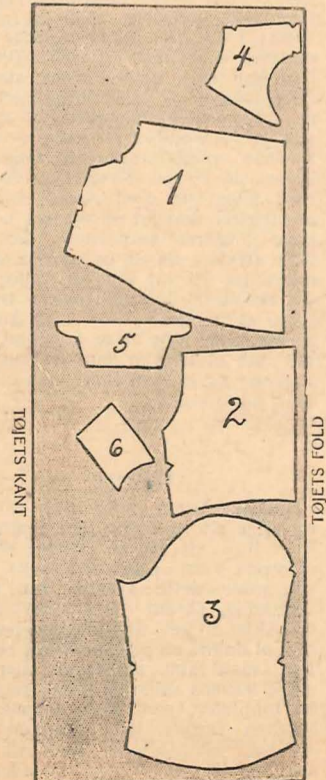
Ukentlige tilskaaene silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 10-øres frimærke, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Bluse til damer.

Modellen er sydd av rutet uldstof. Forstykkerne og ryggen er rynket til det glatte bærestykke. Isatte ærmer med mansjetter. Der medgaar 2 m. stof av 90 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 6 dele.

- Fig. 1. Forstykkerne.
- „ 2. Den halve ryg.
- „ 3. Ærme.
- „ 4. Det halve bærestykke.
- „ 5. Mansjet.
- „ 6. Den halve krave.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av ryggen og bærestykket langsmed stoffets bred.

Allers Familie-Journal,
 Storgaten 49.

Bestillingsseddel paa Sykurv 17 — Pris 10 øre.

Navn: _____

Adresse: _____

RÅDGIVER for HUS OG HJEM

Paa Laad og i By.

33. bind. Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 17

Til eftertanke.

Træt ikke med fanatikere.

Betrakt are og pligt som ensbetydende.

Le til livet, saa ler det til dig igjen.

La ikke stemninger træffe avgjørelse over din skjæbne.

Er din anseelse dig kjær, saa behold dine personlige forhold for dig selv.

Droft ikke vigtige ting kort før du lægger dig til at sove.

Vær ikke fornærmet, naar du skal betale regninger.

Vær høflig — ogsaa overfor barn.

Tro ikke du er ideel, naar du bare er upraktisk.

Sluk aldrig din tørst i mørke.

Gaa sagte, men list dig ikke.

Takstenen.

Fra taket paa var nabos laave var der for længe siden faldt ned en taksten. Det hul som derved fremkom var ikke stort, men naar det regnet faldt der dog altid nogen draaper ned gjennem det.

„Hvorfor reparerer du ikke skaden?“ spurte jeg engang naboen.

„For en takstens skyld gider jeg ikke krype op paa taket,“ var hans svar, og saaledes forblev hullet der aapent.

Men et hul blir lettere større, end det forsvinder av sig selv. En varm julaften brøt der løs et frygtelig uvejr. Stormen for gjennem landsbygaten som om den vilde rive ned husene. Pludselig hørte jeg en klappere

Med den færdiglavede oljemaling

SANI-FLAT

kan De selv male Deres hus, Deres værelser og møbler.

Sendes over hele Norge fra 1 1/2 kg. og opover. Færdiglavet i boxer paa 1/2, 3 og 6 kg. i sort, hvitt og alle kulører.

A. Furumark & Co. A/S
N. Voldgate, Kristiania.
Forlang Farvekort. Tlf. 19068.

Cigareffes

SOSSIDI

Bruk kun
Barnängens

Vademecum
Mundvand. Tandcrème.
Tandpulver. Tandborste.
Idealet af Mund- og Tandrensmedler.

ETABLERET 1752. Naar De tager en Pille, tag saa en

Brandreth's Pille

Ren vegetabilsk, Altid virksom.

Brandreth's Piller renses Blodet, Maven og Indvoldene og styrker Fordøjelsen. De ansporer Leveren, fjerner daarlig Galde og fordærvede Afsønderinger. De styrker, regulerer og renses hele Systemet.

Forstoppelse, Svimmelhed, Søvnighed, belagt Tunge, daarlig Aande, Hovedpine, Mavesmerter, slet og mangelfuld Fordøjelse, Leversyge, Gulsot og enhver anden Uopassethed kommer fra urent Blod.

Før Billedet tæt op til Øinene og se hvorledes Pillen gaar ind i Munden.

Sælges paa alle Apoteker.

Alcock Manufacturing Co., Birkenhead, England.

ETABLERET 1847.

ALLCOCK'S PLASTRE

Universalmiddel mod Smerter.
Hvorsomhelst der er Smerter bør et Plaster anbringes.

Ferrin er en kemisk forbindelse av melk og jern. Er i høj grad bloddannende og styrkende. Skader ikke tænderne. Originalflaske à 500 Gr. Kr. 2,65.

Ferrinpiller kr. 1.25 pr. æske = 100 piller.

Urmakere Fournitur og verk tøj for urmakere. Billigst og bedst! Skriv efter katalog!

Aktieselskabet „JUDITH“
Christiania St. H. 3.

Musikinstrumenter
Norsk Katalog Nr. 189 gratis.

Edmund Paulus,
Markneukirchen Nr. 189, Tyskland.

Nordisk Musikforretning A/S Specialiteter i

talemaskiner

ECHOFON No. 1
koster m. plater
Kr. 55.—

ECHOFON No. 2
koster m. plater
Kr. 80.—

Skriv efter avbetalingsbetingelser, beskrivelse og nærmere oplysninger.

Nordisk Musikforretning A/S,
avd. 1. Søgaten 2, Kristiania.
„Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte“

Største Udvalg i Artikler for

Kunstmaleri.

Andersen & Engebretsen.
Farvehandel,
En gros. En detail.
Pilestræde. — Christiania.

3 store Væg billeder

i oljetryk, av kong Haakon, dronning Maud og av kronprins Olav sender jeg portofrit mot kr. 3.00 i frimerker. Kr. 1000 uddeles i præmier til kjøperne. **N. Lundstein,** Fagernes.

Rocambole

Verdens største og mest spennende roman.

1 krone pr. bind.

Tilsalg i alle boklader og jernbanskiosker.

Frimærker
for Samlere bedst og billigst.
Ny Prislister Nr. 44
gratis mod Porto.
HARRY WENNBERG,
Stockholm.

Nyegaard & Co.

Fabrik for pharmaceutiske Præparater anbefaler følgende:

Globoid Acetocyl
Anerkjendt mod Influenza og Hodepine.

Globoid Blaudspiller
Bedste Middel mod Blegtsot.

Opposum
Ægte russisk Frostbalsam.

Pinethol Hostebonbons.
Furunaalspastiller).

Pectorin
Velsmagende Hostesaft.

Syrup Otto
Mod Overanstængelse.
Nervestykende. Faes kun mod Recept.

Oxygenol, Tandcreme, Tandpulver, Mundvand.

Erholdes paa alle Apothek.

— 66 —

og en raslen som om hundreder av lergryter faldt ned paa stenbroen.

Da jeg saa nærmere efter, opdaged jeg at stormen hadde revet taket av naboens laave. Først hadde stormen løftet en taksten av ved siden av det lille hul og derpaa etpar til; tilsidst for den voldsomt gjennom den store aapning og lot intet andet tilbake end takspærerne og lægterne. Derefter kom et voldsomt skylregn og ødela en mængde duftende høi som naboen hadde opbevart i sin laave.

Hjemmet.

Litt strikning.

Strikket blonde med heklet kant.

Man slaar op 12 m. (masker).
1. pinde: 1 m. løs av, 2 r., ta ind, slaa 2 ganger om, ta ind, ta ind, slaa 2 ganger om, ta ind, 1 r.
2. pinde: Slaa om, alle de andre masker strikkes ret.
3. pinde: 1 m. løs av, alle andre masker strikkes ret.
4. pinde: Som 2. pinde.
5. pinde: 1 m. løs av, ta ind, slaa 2 ganger om, ta ind, ta ind, slaa 2 ganger om, ta ind, 5 r.
6. pinde: Som 2. pinde.
7. pinde: Som 3. pinde.
8. pinde: Som 2. pinde.
9. pinde: 1 m. løs av, 2 r., ta ind, slaa 2 ganger om, ta ind, 9 r.
10. pinde: Som 2. pinde.
11. pinde: Som 3. pinde.
12. pinde: Som 2. pinde.
13. pinde: 1 m. løs av, ta ind, slaa 2 ganger om, ta ind, 13 r.

14. pinde: Som 2. pinde.
15. pinde: Som 3. pinde.
16. pinde: Ta ind, alle de andre m. strikkes rette.
17. pinde: 1 m. løs av, ta ind, slaa 2 ganger om, ta ind, 13 r.
18. pinde: Som 16. pinde.
19. pinde: Som 3. pinde.
20. pinde: Som 16. pinde.
21. pinde: 1 m. løs av, 2 r., ta ind, slaa 2 ganger om, ta ind, 9 r.
22. pinde: Som 16. pinde.
23. pinde: Som 3. pinde.
24. pinde: Som 16. pinde.
25. pinde: 1 m. løs av, ta ind, slaa 2 ganger om, ta ind, ta ind, slaa 2 ganger om, ta ind, 5 r.
26. pinde: Som 16. pinde.
27. pinde: Som 3. pinde.
28. pinde: Som 16. pinde.
Derpaa gjentas vedvarende fra 1. pinde.

Naar blonden har naadd den fornødne længde, kantes takkesiden med følgende 2 heklede rader.

1. rad: Stedse avvekslende: 1 stang- eller pindemaske og 2 luftmasker.
2. rad: Stedse avvekslende: 4 luftmasker og 1 fast maske om de 2 luftmasker.

Kniplinger.

Egte kniplinger kan renses paa følgende maate. For det første maa man absolut la være at gni paa kniplingerne. Hvis de er meget smudsige, lægges de i bløt i lunkent saapevand, hvori de ligger i nogen timer, og naar de er trykket av, kokes de i et nyt hold saapevand. De skal staa over en meget svak ild, saa at vandet bare koker ganske langsomt. Efter en halv times forløp heldes saa saapeluten med kniplingerne op i et fat, lar dem bli avkjølet, og trykker derpaa kniplingerne saa længe let av, til alt smuds er forsvundet, hvorpaa de tørres mellem hvite klær. For at gi hvite kniplinger litt appetur, opløser man to blade husblas i en liter vand,

dypper kniplingerne i det og brer dem derpaa omhyggelig ut paa en med hvitt tøj betrasket strykfjæl, saa at monstrene kommer til at ligge ganske ret. Enhver liten spids trækkes nu litt ut med en knappeaal og heftes fast med denne; det er et besværlig arbeide, men det lønner sig. Hvis kniplingerne efterat være blit tørre endnu ikke er glatte nok, kan man godt stryke dem paa vrangen; monstrene vil nu ikke løpe sammen eller fortrække sig. Irske, gulagtige kniplinger, som ved at kokes er blit hvite, appretures istedetfor med gelatine med creme-stivelse; i en liter vand opløser man omtrent 4 stykker stivelse; efter behag kan man gjøre farven sterkere eller svakere. — Irske kniplinger skal spændes særlig omhyggelig ut og derpaa strykes endnu en gang. — Ecu-farvede spaktelkniplinger maa ikke kokes, da farven derved blir for lys, men man kan godt rense dem ved at strække dem ut og derpaa la dem ligge i varmt saapevand. De maa ikke strykes, da de ophævede snorer ellers let vil bli trykket flate; hvis de er bløte, blir de ogsaa trykket godt ut og heftet fast med knappeaal, men hvis de er svært stive, er det nok at trække dem fast ut efter faconen og la dem tørre paa et rent, fast underlag.

Æsker.

Mange damer som har forsynet en eller anden æske med maling og brænding, vil gjerne polstre den ut efterpaa, men oppgir det kanskje, fordi de anser dette arbeide for altfor vanskelig, skjønt det i virkeligheten slet ikke er det. Hele hemmeligheten ved at danne en pen polstring bestaar i at man ikke anbringer den paa selve æskens sider og bund, men paa kartonplater, som man derpaa simpelthen lægger inde i æsken eller skrinet. Man klipper først til bunden, de fire sidevægger og eventuelt

ogsaa indersiden av loket, av faste papstykker, som skal være en ubetydelighet mindre end den flate hvor de skal sitte. Derpaa polstrer man hvert enkelt stykke pap ved at lægge vat over det og trækker det over med atlask eller andet stof. Dette blir sydd eller limet fast paa baksiden, da denne side jo ikke kan ses. Til dette behøves der bare ganske litet lim, og man maa ikke lime for nær kanten. For at polstringen skal bli saa glat og flat som mulig, maa man naturligvis sørge for at vatten blir liggende regelmæssig tykt over det hele. Endnu vakrere end den flate polstring ser den puffedede polstring ut; denne frembringes ved at man med regelmæssige mellemrum syr smaa atlas-kneskapper paa; men iforveien skal man med en grov synaal og sterk traad sy et nest gjennom polstringen og pappen. Den saaledes utpolstrede karton blir tilsidst klistret fast paa æskens indvendige side, først bunden og dernæst sidevæggene. Hvis man har tat rigtlig maalt, skal alle delene passe godt i hverandre, for at polstringen, som gaar temmelig hurtig fra haanden, kan ta sig ren og pen ut.

Fra „Nordisk Monster-tidende“ s broderiavdeling bestiller under tegnede herved portofrit tilsend mot postopkrav komplet materiale til haandarbeide nr. 17 Pr s kr. 1.35 og 2.65.

— 67 —

For landbruket og dets binæringer.

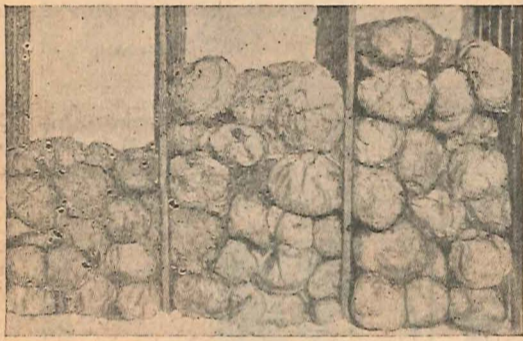
Redigert av Bernt Holtsmark.

Gjødsling til grønsakveksterne.

(Av havebruksskolebestyrer S. Lysbakken.)

Kjøkkenveksterne eller grønsakveksterne (som de nu ogsaa kaldes, enten produkterne er virkelige grønsaker eller de er rotter o. a.) hører til de mest riktydende kulturplanter som findes. De gir de største avlinger av matnyttige produkter, og regner man ut hvor meget der blir av virkelig næringsstoff i disse avlinger, vil man finde at de behøver ganske sterk gjødsling. „Foringen“ maa staa i forhold til ydelsen. Og man kan trygt gjødsle godt; for faa andre kulturvekster betaler gjødselen saa godt som kjøkkenveksterne.

Naar kjøkkenveksterne yder saa meget baade i plantemasse og av næringsstoff, da er det klart at de behøver ganske sterk gjødsling. „Foringen“ maa staa i forhold til ydelsen. Og man kan trygt gjødsle godt; for faa andre kulturvekster betaler gjødselen saa godt som kjøkkenveksterne.

Billedet viser, hvordan kaalavlingen blev større ved at faa mer kaligjødsel (30, 60 og 90 kg. 37 procent kaligjødsel pr. maal ved siden av 160 kg. norgesalpeter og 110 kg. tomasmel.)

Gjødslingen maa rette sig meget efter hvordan jorden er gjødslet før, og da der i disse tider er manglende paa gjødsel og man muligens er nødt til at spare paa den, vil det være klokt at sette grønsakveksterne paa jord som er godt kultivert og i bra hævd fra før.

En avling paa 1 ar (ca. 1/10 maal) av hodekaal, selleri m. v. med en vekt av 600 kg. brukbare kjøkkenprodukter + det vanlige avfald av kreaturfor optar omtrent følgende mengder gjødselstoff:

4 kg. kvælstof, 2 kg. fosforsyre, 5,5 kg. kali. For at tilføre jorden dette maa der gjødsles med 4 a 5 lass blandet husdyrgjødsel eller kraftig latrinkompost pr. ar.

Skjønt hodekaalen er noksaa nøisom med hensyn til gjødselen beskaffenhet, naar der bare er nok av den og tilstrækkelig med værdistoffer i den, saa er det dog en stor fordel at gjødselen er godt gjæret. Blomkaalen stiller ubelengte krav om vel gjæret og halmfri gjødsel, like-saa selleri, purre o. l. Om der er knapt med naturlig gjødsel, er det jo bra at bruke kunstgjødsel ved siden av; men desværre er det iaar saa liten forsykning av kunstgjødsel i landet, saa det ikke er saa greit at gi

det almindelige raad om at gripe til en alsidig blanding av kunstgjødsel som erstatning for naturgjødselen. Salpeter er der dog forhaabentlig nok av, og med det kan der gjøres underverker i kaaldyrkingen, særlig hvis jorden er gjødslet og stelt slik før at den har en del kali og fosforsyre tilgode, eller det er en rik lerholdig jord som har et bra naturlig indhold av de to nævnte værdistoffer. Da kan en faa ret gode avlinger av kaal med det halve eller en tredjedel av den nævnte naturgjødselmengde, naar 10 eller optil 20 kg. salpeter brukes som tilsetning.

Naar der saaledes spares paa den naturlige gjødsel, er det imidlertid nødvendig at det man bruker blir saaledes nedmuldet og indblandet i jorden, at planterøtterne har let for at naa gjødselen. Ved spadning faar man se til at gjødselen ikke kommer for dypt, men blandes ind mest i det øvre jordlag, og naar drilmetoden anvendes, kan den spredes i furer og med kløyningen av drillerne bringes midt ind i de endelige plante-driller.

Det er en almindelig regel at salpeteret paaføres som overgjødsling om sommeren. Nu er det flere havedyrkere som mer og mer gaar over til at føre paa en del av salpeteret om vaaren samtidig med vaararbeidet og mulde det grundt ned. Ialfald paa Østlandet og nordenfjelds har det vist sig i de tørre forsommere man der har, at salpeteret ikke utvaskes, om det behandles saadan. Derfor vil vi anbefale, at naar større mengder salpeter anvendes paa almindelig god jord i de tørrere strøk av landet, saa utstroses en god del av det om vaaren og muldes ned.

Den mengde kunstgjødsel som skal til for fuldt ut at erstatte værdistoffene i den naturlige gjødsel er: ca. 25 kg. salpeter, 10 kg. superfosfat og 15 kg. kaligjødsel (37 pct.) pr. ar. I praksis viser det sig imidlertid at der paa almindelig god jord, som er bra stelt før, ikke behøves fuldt saa meget som det anførte for at faa gode avlinger. 10 kg. salpeter, 8 kg. superfosfat og 10 kg. (paa lerjord bare 5 kg.) kaligjødsel gir bra avling. Her gjelder ogsaa det samme som ovenfor nævnt, at hvis jorden kan antages at ha et bra forraad fra før av fosforsyre og kali, kan der spares paa fosfat og kaligjødsel, saa salpetergjødselen blir den overveiende. Omvendt kan man paa kvælstoffrik muldjord (f. eks. gammel godt kultivert myr) bruke bare 5—8 kg. salpeter, men de andre gjødselslag i ovennævnte mengder.

En avling av almindelige rotvekster som gulerøtter, løk o. l., vekt pr. ar omtrent 300 kg. foruten avfald, bruker omkring 1,7 kg. kvælstof, 0,6 kg. fosforsyre og 3 kg. kali.

Disse stoffmengder tilføres gjennom 2 a 3 lass naturlig gjødsel.

Gjødselen til rotvekster maa være godt gjæret og halmfri. Naar den spredes, maa den smuldres særdeles vel, og ved nedmuldingen blandes den paa bedste maate med jorden, helst i hele matjordlaget, noget grundt og noget dypere. Naar bearbeidningen utføres med spaden som i smaahaver, er dette let gjennomførlig, og naar hesteredskaper benyttes, faar det ske ved at fjarharven eller kultivatoren brukes tilgavns.

Den kunstgjødsel som kan erstatte 2—3 lass naturgjødsel, er f. eks.: 12 kg. salpeter, 3 kg. superfosfat, 8 kg. kaligjødsel.

Rotveksterne trives som bekjent bedst i en muldrik, porøs, godt kultivert og bearbeidd jord. Er den utprøget muldjord som gammel, godt formuldet, velbrukt myrjord

e. l., kan og bør der benyttes adskillig mindre av salpeter, idet mulden selv inneholder meget kvælstof, og det er ikke bra for hverken gulerøtter, løk eller andre lignende vekster at de faar altfor meget av dette stoff. Det salpeter som skal brukes til rotvekstene, tilføres dels om vaaren og indblandes ved spadningen eller harvningen (en halvpart), dels som overgjødsling samtidig med saaningen (en fjerdedel) og dels som overgjødsling ved midtsommertider, litt etter uttyndingen (en fjerdedel).

Belgvekstene, erter og bønner er de nøisomste av vore grønsakvekster. De forlanger væsentlig fosforsyre og kali, bare smaa mengder av kvælstof. Hvis jorden var gjødslet med naturlig gjødsel, vil der kunne bli poteter eller rotvekster, vil der etter kunne klare sig uten gjødsel, bønnerne med et litet tilskud av en kunstgjødselblanding som er rikest paa fosfat.

Paa helt næringsfattig jord, ompløjet veld eller havreker maa der til bønner gjødsles med 1—2 lass velgjæret naturlig gjødsel + 3 kg. superfosfat, til erter noget mindre.

Agurker og tomater fordrer omtrent de samme gjødselmengder som kaal, og gjødselen maa være absolutt godt gjæret, hvis man bruker naturgjødsel. De forskjellige smaavekster som salat, spinat, kruspersille m. v. gjødsles som blomkaal eller som rotvekster. De pleier jo ogsaa som regel at bli sat paa samme stykke som rotveksterne.

En norsk gjødsel som muligens blir at faa til nogenlunde rimelig pris iaar, er guano (fiskeguano og hvalguano). Den er ikke nævnt i nogen av de ovenfor anførte forslag til gjødslinger; men det er en udmerket gjødsel saavel til rotvekster som til f. eks. bønner. Den endeholder fosforsyre og kvælstof og kan brukes som erstatning for superfosfat og salpeter, dog ikke helt som erstatning, men paa den maate at f. eks. halvparten av superfosfat og salpetermengden erstattes med samme vekt-mengde guano. Guanoen maa paaføres om vaaren og blødes godt ind i jorden. Passer bedst paa porøs lerjord og sandjord.

Den gjødsel det iaar kanskje kommer til at skorte mest paa er kaligjødselen, og paa kalifattig sandjord og myrjord kan det bli slemt nok. Smaahaveeiere bør derfor ta vare paa al den trøaskede kan samle og benytte den som kaligjødsel. Ogsaa en blanding av trøaske og stenkulaske kan til nød brukes.

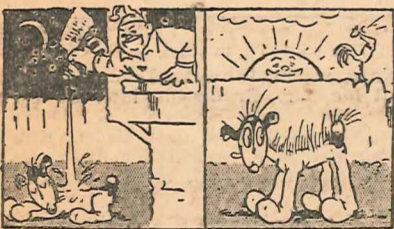
Al urin og latringjødsel maa samles og blandes med torvstrø samt lægges saaledes at den ikke fryser, men gjæret mest mulig inden den skal benyttes. Den bedste blanding for fast latringjødsel er forresten hestegjødsel, fordi den sætter gjæringen igang paa faa dage, hvorved den tungtgjærende latringjødsel snarere kan bli ferdig.

Videre vil vi minde om at urinen i løpet av forsommeren kan samles i tette træfat e. l., og naar den er gjæret fortyndes den med vand og brukes til alle de vekster som kanse ved vaargjødslingen har faat for litet av kali- og kvælstofgjødsel. (Kali og kvælstof er nemlig urinens væsentligste værdistoffer.)

Husk dernæst paa at det ikke er sagt de vanskelige tider er slut til neste aar, og at de derfor er nødvendig i dette aar at samle hvad samles kan av al slags avfald og alle smaa-partier av gjødsel til kompost.

(I utdrag efter Norsk gartnerforenings tidsskrift.)

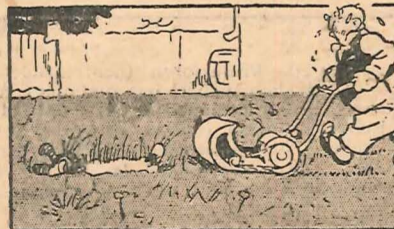
Da Hektor blev klippet.

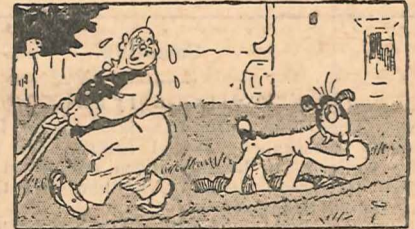
Det er nat, Hektor har lagt sig til at sove utenfor Mads havekars vindu. Mads havekar kommer med en flaske haartinkt. „Du fryser vist,“ sier han, „du trenger til at faa nogen haar paa kroppen.“

Solen staar op. Hektor vaagner og kan ikke kjende sig selv igjen. „Fy, hvor jeg ser ut!“ tenker den. „Det maa være natteluffen! Jeg horte nok folk si igaarftes, at der var grøde i luften.“

Jeg maa se at bli klippet!“ tenker den. „Der kommer Mads havekar med grøsslaamaskinen. Nu kryper jeg ned i hullet der og ligger ganske stille.“

„Pyh!“ sier Mads havekar. „Det var noget stritt græs!“ — „Nei, undskyld,“ sier Hektor, „det var mine lokker. Tak for hjelpen! Nu ligner man da heldigvis et menneske igjen!“

Den lure dyrepasser i zoologisk have.

1. „Goderne her i verden er ulike fordelt,” tænkte dyrepasseren, som maatte gaa og feje gaarden, mens for eksempel gjetebukken kunde more sig med at løpe rundt og lege sidsten med direktørens foksterrier.

2. Men dyrepasseren hørte til de mennesker, der er født lure, han fandt derpaa hurtig paa raad. Han bandt sin kost fast til gjetebukkens horn, idet han glad dampet løs paa sin pipe.

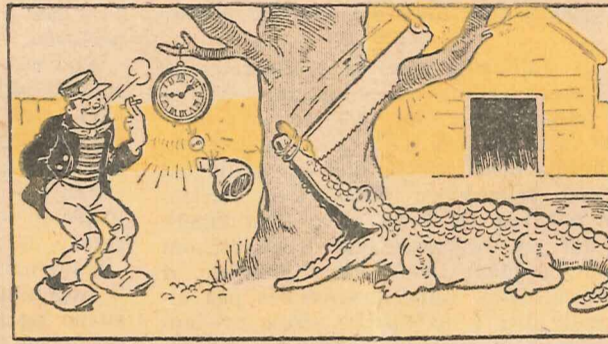
3. Og paa denne maate slap han let over fejningen, for gjetebukken fortsatte noksaa lystig at lege sidsten med direktørens foksterrier, mens pladsen blev befridd for smuds og støv i en haandvending.

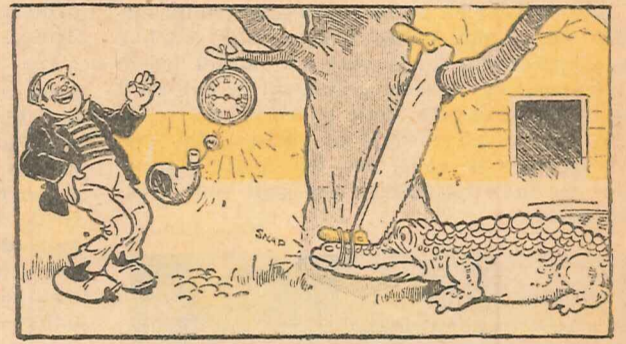
4. Men saa var der den store, tykke, utgaaede gren paa træet i krokodilleuret. Den skulde sages av, og det saa ikke ut til at bli noget hyggelig arbeide. Dyrepasseren sve-det allerede ved tanken alene.

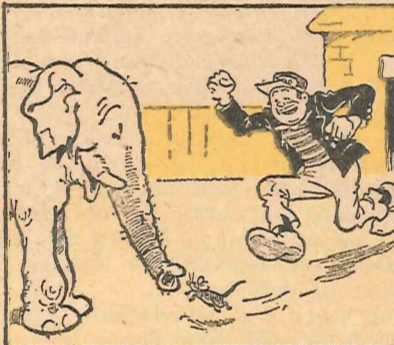
5. Igjen kom hans medtøtte lurhet ham tilhjælp. Han hentet det store perpendikel-ur og en skinke, hængte uret op i træet og bandt sagen fast til overkjæven av den store krokodille.

6. Saa bandt han skinken fast i perpendikelen og satte uret igang. Virkningen var glimrende. Perpendikelen svingte skinken frem og tilbake, og krokodillen blev meget lækkersulten. Hver gang skinken svingte mot den, aapnet den begjærlig gapet for at sluke den herlige bit, men hver gang saa igjen skinken svingte i den motsatte retning, smekket den skuffet —

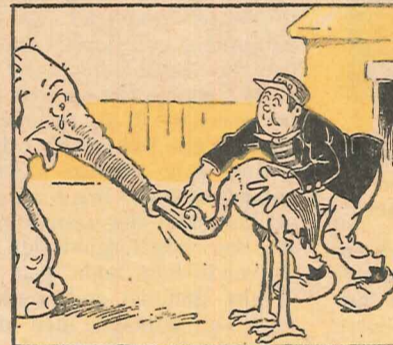
7. — gapet igjen, indtil en ny bevægelse av perpendikelen bragte skinken henimot den igjen. Saa aapnet den atter hurtig gapet, for det næste øieblik atter at la det resignert klappe sammen. Men for hver gang tok sagen et godt snit i grenen, og det varte ikke længe, før den tykke gren med et brak faldt ned paa jorden. Saa fik krokodillen en tyk skive skinke til belønning.

8. Ikke før var dyrepasseren færdig med grenen, saa opdaget han, at en av de kostbare kinesiske rotter var sluppet løs. Han satte naturligvis i galop efter flygningen —

9. men naadde bare tidsnok til at se den forsvinde op i elefantens snabel. Det syntes den var et udmærket skjulested, naturligvis, men det samme syntes elefanten sikkert ikke. Dyrepasseren hentet storsten.

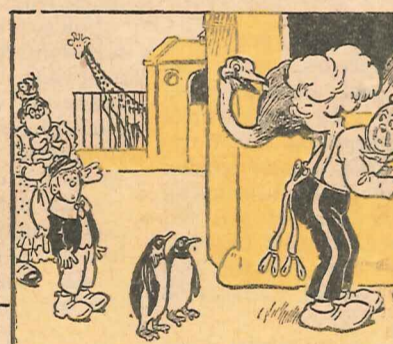
10. Og her ser man et nyt utslag av hans lurhet. Mens elefanten graat store taarer, fordi den skulde nyse, stak storsten sit lange, spidse næb op i snabelen paa den, og snart sat den blekrode kinesiske rotte igjen i sit bur.

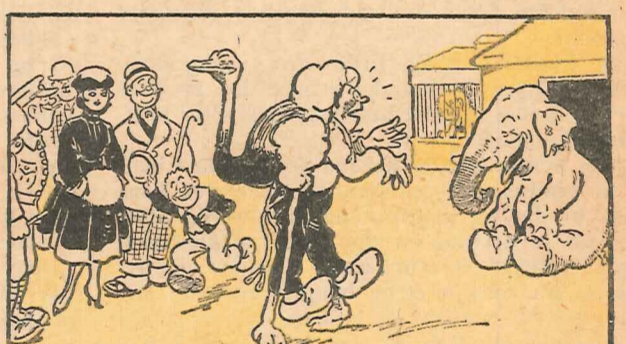
11. Nu kunde det være nok for den dag, syntes dyrepasseren, og hentet sig en ordentlig bolte vand for at gjøre sig istand til fyraften. Strudsen stod inde i sin stall og tænkte paa skoerstræker.

12. Og da den syntes, at den bøiede ryg derute kunde være et glimrende springbret, gjorde den et kluntet hop og satte føtterne haardt paa dyrepasserens hvite skjorte.

13. Dunket i ryggen kom jo dyrepasseren litt overraskende, saa han rettet sig op i en fart, men derved mistet strudsen sit folfæste og gled stille nedover ryggen; men naar der endelig er uheld med en ting, saa er der det samme lider tilgavns, saaledes her. Strudsens store føtter gled ned gjennom dyrepasserens unævnelige, til stor fryd for et par skadefró aper.

14. Og her ser man den originale følge av dette lille uheld. Noksaa strunk spankulerer strudsen gjennom hele haven med den hjælpeløse dyrepasser som ekstrapynt mellem de herlige, buskede struds-fjær og til stormende begeistring for alle havens lattermilde gjester. Og her hjalp al dyrepasserens medførte lurhet ikke det mindste — selv elefanten tok sig et littet avside smil. O

Smaating.

Tvilsom lykke.

Den unge frue: „De kan ikke tænke Dem, hvilket lykkelig egteskabelig liv vi fører! Min mand røker ikke, spiller ikke, besøker ingen restaurant —“

Den fremmede dame: „Var han virkelig saa solid for Deres bryllup?“

Den unge frue: „Aa nei — det har kostet mig frygtelige kampe, før jeg fik vænnet ham av med det allsammen.“

Paa egteskapskontoret.

„Damens mund sitter jo ganske skjævt, og desuten er den saa stor, at den næsten naar bort til ørene!“

„Ja, ganske vist, men da ikke paa venstre side.“

Efter branden.

Professoren (bebreidende til brandmanden): „Hvilken mangel paa omtanke! Av dette naturvidenskabelige verk har De latt et bind bli tilbake i det brændende værelse og netop det vigtigste, netop det som var ubetinget nødvendig for forstaelsen av de andre — det skulde De virkelig ha set efter!“

Paa galleriet.

Fru Meyer (under opførelsen av „Hamlet“ til sin naboerske): „Nei, er De ogsaa her? Jeg trodde ikke De hadde raad til at betale billetten?“

Naboersken: „Nei, det har jeg virkelig heller ikke! Og det behøver jeg heller ikke, jeg er jo 'aanden's tante!“

En forsigtig mand.

Defensoren: „Naar jeg skal overta Deres forsvar, maa De skrifte alt for mig. Er der nu intet De har fortiet?“

Indbrudstyven: „Nei, intet, intet uten stedet, hvor pengene ligger. Jeg har stor respekt for Dem, hr. defensor, De er vist en ærlig mand, men sikrere er sikrere!“

Skinnet maa bevares.

Husfruen: „Otto, nu fik jeg netop brev fra fruen paa fæstekontoret, at hun nu straks vil sende mig en flink pike, som søker stilling hos et finere herskap! Ræk mig hurtig min søndagsbluse, stil guldfiskglasset over hullet i bordteppet, kast mit sjal over den slitte lænestolarm og gjem barna!“

Galeislavens oplevelse.

1. Det var i de store sjøkriges og kaperkapteinernes tid. Den unge Philip havde latt sig hverve som matros paa den franske kaper Jean Barts skib, og han blev hurtig forfremmet til officer ved sin tapperhet.

2. Ved sine prisepenge tjente han ofte mange guldstykker, men som saa mange andre av sine kammerater satte han de tjente penge til ved spil og morskap, naar han kom iland.

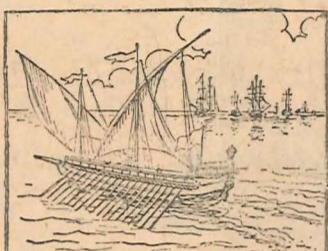
3. Engang blev han i spil berøvet alt hvad han eide, men da han opdagede, at den anden var en falskspiller, duellerte han med ham og dræpte ham. Dette var der efter tidens skik intet ulovlig i;

4. men da han saa boiet sig ned over den dræpte og tok sine penger tilbage, blev han set av nogen gendarmere. Disse antok ham for en almindelig rover, og han blev grepet og domt til galeierne.

5. Philip blev brændemerket med et gloende jern og ført ombord paa galeierne — store skibe som blev rodd frem av slaver som var lænket og bar en tung kule om foden.

6. Ombord paa en av disse galeier gjenkjendte, ved et skjæbnens spil, den unge galeislave Philip i en av opsynsmændene sin far, som han for længst trodde død.

7. Faren hjalp at mildne sønnens strenge kaar, men han vilde ikke høre tale om at hjelpe ham til at flygte.

8. „Du maa gjøre dig fortjent til at faa din frihet, naar vi kommer i kamp,“ sa faren altid. Og man kom ogsaa snart i kamp.

9. med en overmægtig fiende, hvor det gik haardt til. Man led saa store tap, at man maatte la galeislaverne kjempe med,

10. og man maatte derfor befri den. for deres lænker og for de jernkuler som var fastgjort til deres foter.

11. Nu entret Philip i spidsen for de andre slaver det fiendtlige skib, og man saa atter hvor tapper han var.

12. Da seiren var vundet, vilde de andre slaver vælge han til sin høvding og saa gjøre mytteri og dræpe opsynsmændene.

13. Men Philip husket paa sin fars ord. Han beskyttet sin far mot de oprørske slaver, og man seilte saa

14. ned mot den øvrige del av Jean Barts flaete. Da far og søn kom ombord hos admiralen, fortalte de hele Philips sørgelige historie,

15. og den almægtige Jean Bart lot straks et skibsraad frifinde Philip, saa han igjen indtraadte i sin gamle stilling som kongens sjøofficer.

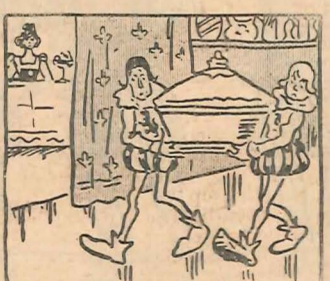
Da hustrordene hadde sat sig i hodet, at de vilde se selve dronningen.

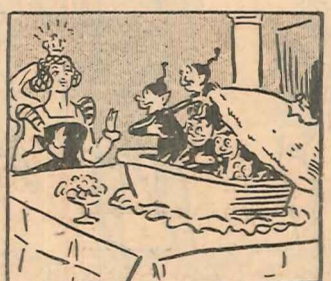
Smedens graa kat hadde været paa langfart, og da den møtte hustrordene, skrøt den svært og fortalte, at den hadde set selve dronningen.

Det vilde hustrordene ogsaa, og de begav sig paa vei til kongeslottet, men dørvogteren viste dem barsk bort. Hustrordet passet ikke i et kongeslot.

Det var en skuffelse; men trold gir sig ikke; de smuttede ind i det kongelige kjøkken. „Passer vi ikke i slottet, saa passer vi kanske i ragoutfatet,“ hvisket de.

Og hvem kan beskrive dronningens forbauselse, da pludselig midt under taffelet ragoutloket løfter sig, og fire nysgjerrige troldansigter stirrer hende imøte.

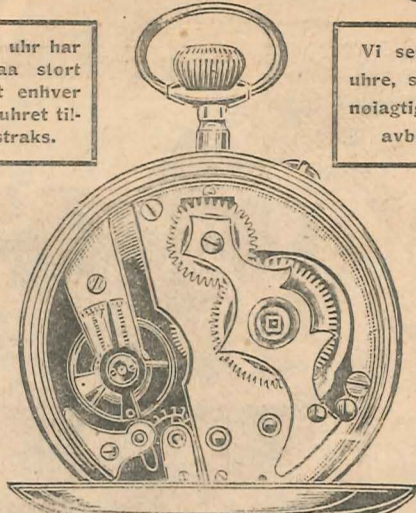

„Vi vilde bare faa lov til at se Deres majestet,“ sa de, „for det har smedens graa kat faat lov til.“ Og saa gav dronningen dem endda chokolade. O

Et holdbart Schweizeruhr gratis!

Av dette uhr har vi et saa stort Lager, at enhver kan faa uhr et sendt straks.

Vi sender kun uhre, som svarer noiaagtig til denne avbildning.

Som reklame for vort firma fortsætter vi med utdelingen av lommeuhre gratis. Det er nu lykkedes os at fremskaffe et overordentlig fint og solidt Schweizer-uhre av hvitt holdbart metal, med dobbelt bakkapsel og forsynet med et ekstra, prima Sweitzer Präcisions-verk. Dette uhr forærer vi til enhver, der for os sælger 100 stk. fint utførte prospektkort à 7 Øre pr. stk. — Opgiv os paa nedenstaaende kupon Deres navn og adresse, og vi sender Dem da straks frit og franko 100 prospektkort, uten at De behøver at betale os en eneste øre derfor. Først naar De har solgt de 100 prospektkort à 7 øre pr. stk., sender De os beløpet herfor, hvorpaa vi straks tilsender Dem det utlovede schweitzeruhr fuldstændig gratis. Vore prospektkort er nu yderst fine, tildels vakkert kolorerte seriekort, landskapskort og effektkort (fineste nyheter 1917), og sælges ellers overalt for indtil 15 øre pr. stk., saa det vil for Dem være en let sak at sælge disse blandt venner og bekjendte til den yderst lave pris av 7 øre pr. stk. Skulde De imidlertid mot forventning ikke kunne avsette kortene, kan de tilbakesendes uten utgift for Dem, og De paadrager Dem saaledes ingen som helst risiko. Det gratis utlovede uhr er, som De vil se ovenstaaende beskrivelse, et virkelig godt og holdbart uhr, som De kan ha gavn og fornøielse av et helt liv, lik et uhr til 20 kr. Hvert uhr blir forinden avsendelsen omhyggelig efterset og reguleret. Saafremt et dameuhr ønskes istedet, beregnes 1 kr. ekstra, da dameuhre, som bekjendte, koster mere at fremstille end herreuhre. Dersom De ønsker at faa baade uhr et og kortene straks, sendes det hele mot 7 kr. (dameuhre 8 kr.) i efterkrav, der medfølger da tillige gratis en fin panser uhrkjæde. At folk er særdeles tilfreds med vore uhre, beviser de i hundredetal hos os indløpne rosende skrivelser; indsend derfor nedenstaaende kupon endnu idag, og vi er overbevist om, at ogsaa De vil blive tilfreds.

Kupon

A. I. F. 2.

Varemagasinet A/s Kristiania.

Undertegnede ønsker sig 100 prospektkort frit og franko tilsendt. Først naar kortene er solgt à 7 øre pr. stk. indsendes beløpet herfor, hvorpaa det gratis utlovede uhr straks sendes. Saafremt kortene ikke avsettes, sendes disse tilbake igjen uten en eneste øres betaling, saaledes at der absolut ingen risiko løpes.

Navn:

Adresse:

Kun i tilfælde av, at De forlanger uhr et og kortene sendt sammen mot efterkrav, medfølger den utlovede panseruhrkjæde gratis. Ønsker De derfor dette, bedes De uttrykkelig gjøre bemerkning herom paa denne kupon.

Tankesprog.

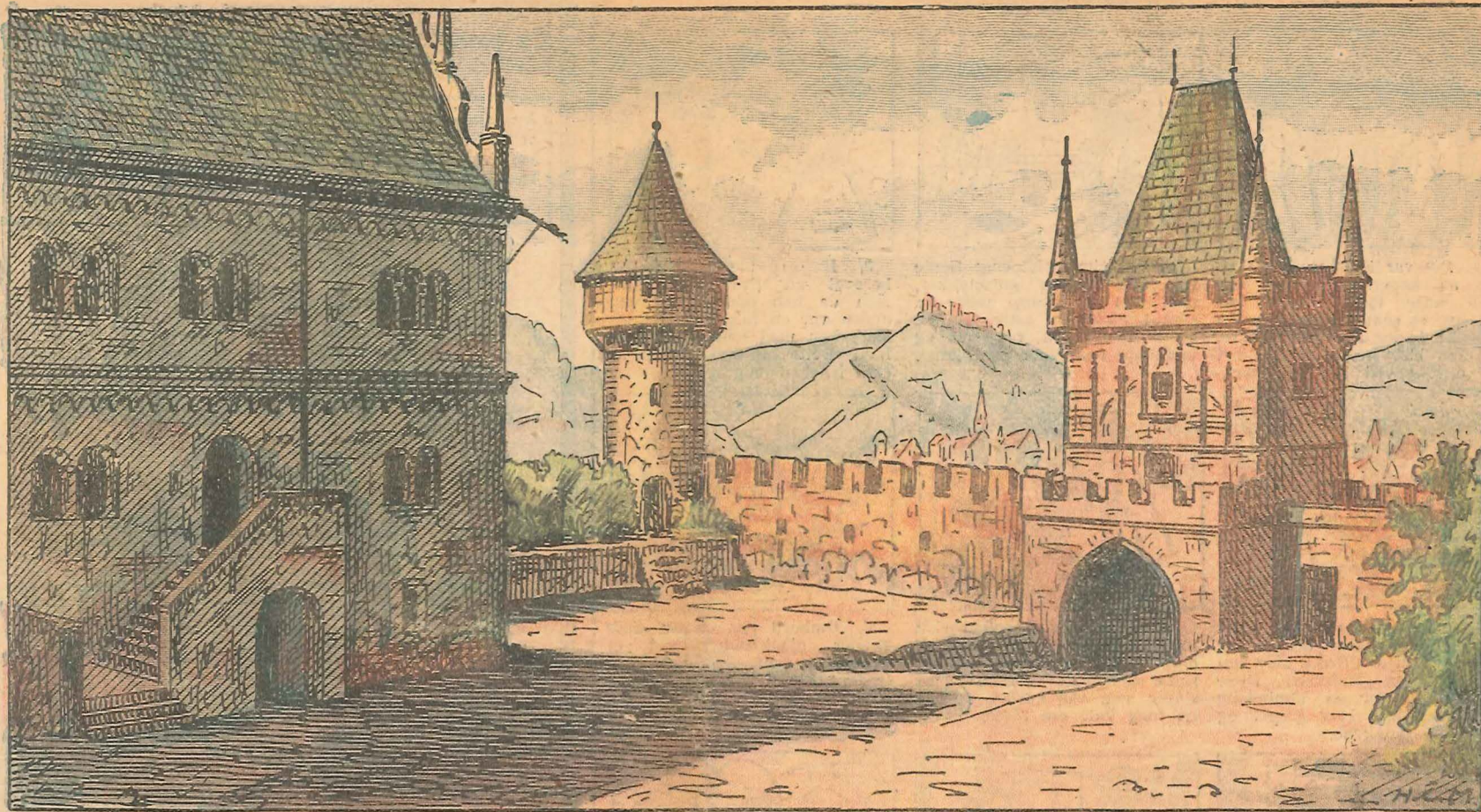
Ventetimer er døde timer. Den som lar vente paa sig berøver sin næste kostbare timer av tidens livskilde.

Et oieblik hvor hjertet nyder opveier timer i hvilke legemet svælger.

Den maalestok vi anvender ved bedømmelsen av tingene omkring os, er maalestok for vor egen aand.

I enhver stand er flid og huslighet en hoveddyd hos kvinden.

Egenkjerligheten er en med vind fylt bal hvorfra der bryter frem en storm, naar man stikker i den.

Kloster-prioren.

Landsknegetes
høvedsmand.

1s:e landsknegt.

2 vend, 1st sener.

1s:e og 2den landsknegt
i 3d'ie akt.

Mester Laurs,
krovert.

Morten baker.

„Den graa dame“.

Slotsgaardsdekorationen til eventyrkomedien: „Troldeets hale“ samt figurer til „Den graa dame“, som paabegyndes i næste nr.